UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ambrosius Calepi/||nus Bergomates: professor de||uotus ordinis Eremitarum sancti Au/||gustini: Dictionum latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]: earu[n]de[m]q[ue] interpre/||tationu[m] collector ...

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

O

urn:nbn:de:hbz:466:1-97871

Visual Library

ꝛ balnea. ſul. Capitolinus. Opera Gordiani romę nulla extāt ꝑter quedā nymphea ꝛ balneas Ioſeph⁹ ſcribit herodē apud Aſcalonā ꝯſtituiſſe Nymphea id eſt lacus ꝛ balneas.

Nyſus ꝛ Nyſa noīa propria ſunt. Virgi. Nyſus ꝛ Eurialus. Idem: Mopſo nyſa datur.

Nyſa etiā vrbs arabię apud quam vt Diodo. ait: Bacchus educatus a nymphis fuit. Vnde ꝛ Nyſeus dictus eſt/ac cognominatus dionyſius a ioue. ſ. ꝛ nyſa nomen accipiens. Nyſa etiā non tam mons ꝙ̄ ciuitas in india eſt a libero patre: vt refert Stra. condita carminibus poetarū celebratiſſima: ſita ſub radicib⁹ montis quē Meron incolę appellant. Proper. Indica nyſeis arma fugata choris. Alia eſt Nyſa in boetia apud homerū. Apđ Pli. in Caria. Apud Strabonem vicus in helicone vbi ſimili modo coliť bacchus. Apud Pto. in Ionia ac lycia. Apud Stephanum iu thracia. Multi tñ nyſę arū. declinant.

Nyſſa per geminū ſſ repagulum vnde curſores moueťtur a nyſſo: quoniā equi calcaribus vrgentur. Significat etiā metam ab νευω inclino/ꝙ cum metam attigerint inclinentur.

Nyſirus peñ. cor. inſuſa in qua eſt vrbs eiuſdem nominis. Home. Qui nyſyrō habet celſam/ carpathonꝙ caſonꝙ.

O Variis modis poſitum inueniť. Nam nomē eſt vocalis. Aliqñ aduerbiū vocādi. Virgił. O regina nouā cui cōdere Iupiter vrbem. Aliquādo admirādi. Iuue. O qualis facies ꝛ quali digna tabella. Aliquādo indignādi. Cice. in catil. O tēpora/o mores/o paterni generis oblitę materni vix memor. Aliqñ optati aduēntus: aut repente perculſi. Terē. O ſalue/ opāphile. Virgi. Adſis o placiduſꝙ veni. Inueniť qñꝙ iūctū cum ſi. Perſius. O ſi ſub raſtro crepet argenti mihi ſeria dextro. Qñꝙ cū vtinā. Ouid. O vtinā tunc cū lacedemona claſſe petebat. Interdum eſt interiectio dolētis. Cice. O me miſerū/o infelicē. Exprimit non nunꝙ exultātis affectū. Virgił. O mihi ſola mei ſupꝫ aſtyanactis imago. Et O felix ſi te tua roma videret. Taceť qñꝙ. o cum actō iungiť. Nam ꝛ ntō ꝛ vocatiuo legimus: vt apud Pli. iuniorē. Hominē te patientē ac poti⁹ durū ac pene crudelē. Et ſicuti docet. Do. maioris ſtuporis eſt hoc modo pronunciatum: Et qñꝙ melius ſonat. Teren. in Eu. Hominē perditum miſerūꝙ ꝛ illū ſacrilegū.

O Ante A

Oataricha/dicuntur mugilū oua ſale cōdita ὠὸν eñ ouū interpoſita u euphonię cauſa ταριχον. ſalſum diciť ταριχευω ſeruo cōdio ſicut ęgyptii cadauera aromatibus/q̄ anteꝙ ad menſam apponebant liquefacio/ſicco. Suid. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ξηραίνειν καὶ οἰονεὶς γάρον ἐξχορίζεσθαι λέγεται καὶ ταριχηρὰ τὰν τοῦ ταρίχος οὐδετέρως ὡς ἀριστοφάνης βατραχοῖς ἐστι δὲ κρέας ἀλσιπεπασμένον παρὰ τὸ εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι.

Oaxus/ciuitas cretę ab oaxo a callidis nymphe Minoidis filio: vł a ſitu loci/ꝙ crepidines greci axos vocent. Herodot⁹ quoꝙ oaxum vrbē crete facit in qua Ethearchus pater phronime matris bacchi regnauit qui Cyneren libię vrbem ędificauit.

O Ante B

Ob prępoſitio ſeparari ꝛ cōponi pōt. Separata cauſalis cōiunctiōis locū tenet. Virgi. lib. xi. Cuius ob auſpiciū infauſtuz/moreſꝙ ſiniſtros. Apud veteres etiā ꝓ ad ponebať. Enni. Pendet ob romā noctu legiones ducere. Cice. Papirio peto. In eo igiť cōuiuio Cicero ille quē ſpectabant: cuius ob os graii ora aduertebant ſua. Sic dicebant: Obire pro adire: ob moueo pro admoueo: obiacēt pro adiacent ꝛ cōplura hoc genus. Cōpoſita quādoꝙ ſignificāt cōtra: vt oppugno/obiicio. Qñꝙ circū: vt Obambulo/obſideo. Quādoꝙ ſupꝫ ſiue corā/ſiue obuiā: vt obuenio. Qñꝙ ad: vt obeo. Dicimus enim: Iſte obiuit mortem: hoc eſt iuit ad mortē. Cōponiť autē cū a: vt obaudio. C. vt occūbo. d. vt obduco. e. vt obeo. f. vt offero. g. vt oggānio. h. vt obherbeſco. i. vt obiicio. l. vt oblittero. m. vt obmuteſco. n. vt obnitor. p. vt oppugno. q. vt obquiniſco. r. vt obruo. ſ. vt obſto. t. vt obtineo. v. vt obumbro. Sed quotiēs vocalibus iungiť vel d. l. n. r. ſeruatur b integra. Cū c mutatur b in c: ꝑterꝙ in obceco obſcurus ꝛ obſcenus: in quibus duobus vltimis b ſeruať: ꝛ ſ additur poſt b. Cū aliis litteris mutatur b in ſequētē litterā: niſi in his q̄ modo excipiā. In f mutať: vt offēdo. Offella vbi cauſa metri abiiciť b/cum tamē in offa in f muteť In m: vt ommitto: niſi apud poetas: vbi o breuiať ꝛ b abiicitur. In obmuteſco b ſeruandū puto/ſed non ꝓferendum. ꝙ̄uis mutari in m debere videatur: vt de ommitto. Priſ. ſentire videť. In p. oppono. In oportet tamen neꝙ b/neꝙ p: ſicut in opportunus geminamus. In operio ſimiliter in adoperio ꝛ cooperio in quibus b abiiciť. In q ꝟo abiici puto b: vt ocquiniſco. In t varie ſentiť: ſed per b vſus ea ſcribit: vt obtineo. In obſtrudo ꝟo addiť ſ ſuppoſitioni: ſicut in obſcurus. Et aliud eſt Obtrudo/aliud obſtrudo.

Obacero as. pe. cor. Vide in dictiōe Acero.

Obęratus cum ę diph. diciť miles ſeu quis alius: q̄ ęre dato iam obligatus eſt: quaſi ęre alieno aſtrict⁹ ꝛ debitor ad aliq̄d opandū. Cęſar. lib. i. com. Oēs obęratos: quorū magnū numerū habebat eodē conduxit. Var. Res maioris: vt vindemias ꝛ fęniſecia adminiſtrant hi quos obęratos noſtri vocitarunt.

Obambulo/aduerſus alios ambulo: vel ambulāti me oppono/ſiue circūeo/aut obuiā eo. Plau. in ca. Itez alii paraſiti fruſtra obambulant in foro. Virg. li. iii. geor. datiuo iunxit. Non lupus explorat ouilia circū nec gregibus nocturnus obambulat: quod Ser. exponit. inſidiatur: Sed figurate dictum puto: vt It clamor/celo. Aliquando obambulare accipitur pro vna iunctimꝙ ambulare. Sue. in Tiber. Et ſecretū petenti nō niſi adhibito druſo filio dedit: dextramꝙ obambulātis veluti incumbens quoad perageretur ſermo cōtinuit. Ouidius de polyphemo dixit. Nocturnus obambulat pro eo ꝙ eſt vltro/citroꝙ ambulando diſcurſat.

Obareſco/circūquaꝙ areſco.

Obaudio/auditū poſtergo. Et in eadē cōpoſitione au mutať in e. ꝛ dicimus Obedio: ꝛ fit cōtrarię ſignificationis quaſi dicto obediens ſum. Inuenitur obedire dici de turpi obſequio. Cice. Dum autē ipſe dedecori ac turpitudini obedierit: nō mō imperator oīno habendus non erit. Ponitur interdū obaudire ꝓ audire ſeu obedire. Aug. li. xvii. de ciui. dei. Pro eo ꝙ obaudiuit Abraā pater tuus vocē meā ꝛ cuſtodiuit ꝓcepta mea. Alibi datiuo iunxit. Et ꝓcepta vtiꝙ obaudire cupiētis. ἡ ἐλλειπόντα χαώβα πληθος μέρος ὅτι ἡ τὴ τύρβη πίνειν ἐν συμποσίοις ἐξέδιδοτο.

Obbā poculi genus dicta q̄ſi ob bibere ſit facta.

Obcęco as. non plus ſignificat ꝙ̄ cęco: in quo b remanet cōtra aliorū regulā. Col. lib. iiii. Velut ignorātię tenebris obcęcata luce veritatis caruit. Idem lib. ii. Vbi ſolutior eſt humus alique fiunt patētes: quedā

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

etiam obcecant ita vt in eas ora hiantiū foſſarum cō
petant:id eſt deſuper tegantur.

Obdo is.ex ob ⁊ do/ſignificat oppono ſiue appono.
Et pro claudo poni conſueuit.Teren.in Eu.Peſſu/
lum oſtio obdo.

Obduro as.pe.pro.durū facio.Hieroñ.contra Ruf.
Uſqꝫ adeo ne obduraſti frontem vt in mendacio po
nas ſpem tuam?

Obdureo es.rui.a quo obdureſco/durus fio.Cice.cor
nifi.Equidez ſic iam obdurui vt ludos ceſaris noſtri
equiſſimo aio viderē:qꝺ eſt quaſi callū feci.

Obdulceſco is.circū dulcis fio.Au.li.vij.con.Nam ſi
primo ſanctis tuis litteris formatus ⁊ in earum fami
liaritate obdulcuiſſes mihi:poſtea in illa volumia in/
cidiſſem:fortaſſe abripuiſſent me ab ſolidamento pie
tatis.

Obduco is.peñ.pro.ſuperduco /tego. Hiero. in Gñ.
Cūqꝫ obduxero nubibus celū.Uirgi.Et cinis obdu
cte celabat lumina prune.Aliqñ ponitur ꝓ detego/
aperio.Lucil.Uos interea lumen auferte atqꝫ aulā
obducite.Aliquādo pro circūduco ſiue cōtraduco.
Plau.in Pſeu.Si hos expugno facile ego hāc rem
meis ciuibus faciā:poſt ad oppidū hoc vet⁹ cōtinuo
meū exercitū protinus obducā.Aliqñ pro facio/con
traho.Pli.Jam callum obduxerat.

Obedio is.pe.cor.cōſumo:quaſi circūedo:a quo

Obeſus a.um.pro gracili ⁊ exili ⁊ circūroſo/ macilen/
toqꝫ.Neuius:Corpore pectoreqꝫ vndiqꝫ obeſo tar/
di ingenio ſenis.Aliquando ſignificat comedo.Un/
de Obeſus ꝓ vberi ⁊ craſſo:vt ſit obeſus:quaſi ob/
edendū factus.Uir.li.iij.geor.Argutūqꝫ caput bre/
uis aluus obeſaqꝫ terga.Hiero.Min⁹ſolertes ſunt
quibus obeſiſſimus vēter eſt.Obeſitas/ pinguedo.
Pli.Jn magna obeſitate.

Obedio dis.iui.itum.Obtempero.Uide in dictione
obaudio.

Obelus pe.pro.latine dicit̃ veru:a cuius ſimilitudine
virgula quedā inter puncta etiā veru dicitur iacens
ſic./.hac vſi ſunt eccleſiaſtici interpretes qua denota
tur aliquid additū in tranſlatione quod in ꝓtotypis
non habet̃.Hiero.ad pauli.Origenis ſtudiū me ꝓ/
uocauit qui editioni antique tranſlationem theodo/
tionis admiſcuit aſteriſco ⁊ obelo opus omne diſtin
guens.Sic dictus ꝙ obelo:id eſt verui ſit ſimilis:vl'
qꝛ tanqꝫ veru ſuperflua iugulat ⁊ cōfundit.Suidas.
οβελοσ η σουβλα ξενοφων επαταξεν,ενδον
βουνορωτισ οβελισκω διαμπερεσ τον μη/
ρον του εγγυτατω και παροιμια το θερμον
του οβελου επι τον τα χειρονα αντι των κρειτ/
τονων αιρουμενων.

Obeliſcus dimi.ab obel⁹ magis noie qꝫ re dū magne
res obeliſci dicātur.Eſt autē lapis aſperrimus in fi/
gura mete cuiuſdā ſenſim a proceritate in excelſum
conſurgens paulū graciliſcēs ſpecie quadrata in ver
ticem productus anguſtum manu leuigat⁹ artificis:
qui multi rome fuiſſe referūtur.Et ſunt pyramidib⁹
longe minores ſolis numini ſacrati:propter qꝺ ad ra
diorum ſimilitudinem fiebant.

Obeliſcolychnion inſtrumētū militare:ab vſu gemino
ſcꝫ veruculi ⁊ lucerne dictum.

Obeo is.iui.vel obij itum.Eſt autē obire adire.Nam
ob pro ad qñqꝫ ponit̃.Unde obire/mortez eſt ire ad
mortē.Plau.in aul.Ubi quis obijt mortē q̃ mihi au
rum credidit.Similiter obire diem dicimus pro eo
quod eſt mori:quaſi ire ad diem fati.Ser.Sulp.Ci
ceroni:Nunciatum eſt mihi marcellū diem ſuū obijſ
ſe.Et obire vadimoniū eſt ire ad vadimoniū.Sic di
cimus obire rus:pro ire ad rus Cice.Martio:Tu
modo iſtam imbecillitatem valitudinis tue ſuſtenta
⁊ tuere:vt noſtras villas obire ⁊ mecū ſimul lecticu
la concurſare poſſis.Aliquādo ſignificat preſto eſſe.
Sue.in Ceſa.Tanuiſius adijcit Craſſum diem ceſſi
diſtinatū non obijſſe.Aliquādo exequi:vt Obeo le/
gationē:id eſt exequor munus ſiue officiū legatiōis.
Obeo prouinciā:exequor officiū prouinciale.Obeo
vitam/perficio vitam.Liui.lib.j.Eū iura redditurū
obiturūqꝫ alia regꝫ munia eſſe.Ponit̃ quādoqꝫ ſine
accuſatiuo ⁊ ſignificat morior.Juuena.Magnus ci
uis obit ⁊ formidatus othoni.Et obire eſt circuire.
Uirgi.Magnas obeuntia terras.Liui.lib.j.Tum
ſacerdotibus creandis animū adiecit:qꝫqꝫ ipſe pluri
ma ſacra obibat:id eſt circūibat viſitando.Jtē obi/
re obuiā ſe prebere.Terē.in ecy.Adeo tuā antiquā
venuſtatem obtines vt voluptati/obitus/ſermo /ad/
uentus tuus quocunqꝫ adueneris ſemper ſiet.Do.
Obitus/occurſus.

Obequito/circūeq̄to.Liui.lib.ij.Uenies hoſtis ethru
ſciqꝫ eo magna propere agere laceſſere ad pugnā pri
mo obequitādo caſtris prouocandoqꝫ.

Oberro as.circūerro.Perſius per tranſlationem pro
circūuolo poſuit cum dixit:Diues arat curib⁹ quātū
non miluus oberrat.

Obeſco as.ab eſca cōpoſitionē habere conuenit quaſi
eſca ſarcio.Col.lib.ix.Nōnulli tribus aque partib⁹
vnam boni vini miſcent/madefactoqꝫ triticeo pane/
obeſcāt auem que prima luna quoniā id quoqꝫ cuſto/
diendum eſt ſaginari cepta vigiſima perglīſcit.Jne/
ſco idem ferme ſignificat:ſed per tranſlationē ponit̃
pro decipio.Teren.in adel.Neſcis ineſcare homi/
nes.Do.Metaphora ab aucupibus qui auibus ca/
piendis effundunt cibum.

Obex generis maſculini vel feminini/ab obijcio/ſigni/
ficat cuiuſcūqꝫ rei obiectionē ſiue obſtaculū.Uir.li.
x.Ecce maris magna claudit nos obice pōtus.Hie/
ro.Sagitta que contento neruo dirigit̃/difficile vta
tur:ante enim eum ad quem iacta eſt/peruenit qꝫ obi
ce clypei fruſtretur.Unde ⁊ peſſulum ſeramqꝫ oſtio/
rum obices appellamus.

Obherbeſco is.ex ob ⁊ herbeſco.Herbeſcere vero eſt
herbā fieri.Cice.in Cato.Et elicit herbeſcentē ex eo
viriditatē que nixis fibris ſtirpiū ſenſim adoleſcit.Fe
ſtus.Obherbeſcere /herbā increſcere.

Obiaceo es.peñ.cor.circū:aut cōtra ſiue obuiā iaceo.
Col.lib.ij.Sed vaſtos ceſpites cōuellit quibus obia
centibus impeditū aruū minus recte poteſt iterari.
Liui.lib.ix.Cum ad alias anguſtias protinus perge
rent ſectas deiectu arborꝫ ſaxorūqꝫ ingēte obiacente
mole inuenere viā:id eſt cōtraiacēte.

Obijcio is.pe.cor.ante iacio/ante pono/porrigo/offe/
ro.Col.lib.vij.Tenerrimā quāqꝫ frondē aut pampi
nos vitis obijci.i.boui.Plau.in cur.Flos veteris vi
ni meis aurib⁹ obiectus.i.porrectus.Terē.in heau.
Ut hanc noticiā nec opināti primus obijcerē ei do/
mi.i.efferrē vel darē.Aliqñ cōtraiacio/oppono.Ali
qñ infero.Plau.in am.Qui multa thebano populo
acerba obiecit funera.Aliqñ repēte oſtēdo.Claudi.
Extemplo ſeſe medijs ob iecit in armis.

Obiecto as.frequēter obijcio/oppono/imputo.Lact.
lib.iij.Et ſtulticiā quā nobis iſti deorū cultores obie
ctare nō deſinunt.Interdū ponit̃ pro expono.Uir.
lib.iiij.Et corpora bello obiectant.

Obiectus a.um.participiū obiect⁹ us.nomē qꝺ ſigni/
ficat oppoſitionem.

Obiectū philoſophi vſurpāt pro omni eo qꝺ cerni po
teſt.i.quicquid oculis obijcit̃.

Obitus a.um.pe.cor.participiū.Ut morte obita q̄lis
fama eſt volitare figuras.Eiuſdē ſignificatiōis cum
obeo is.Obitus tus.nomē qꝺ modo mortis execu/
tionem ſignificat.Cice.Cuz de obitu fratris lr̃as ac/
cepiſſē.Pō occaſum.Uir.li.j.ge.Nec fruſtra ſigno

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

rum obit⁹ ſpeculamur ⁊ ort⁹. Nõ aduẽtũ: Turpi. Et quis eſt q̃ interrũpit ſermonẽ meũ obitu ſuo.

Obiter pe. cor. ex ob circũ ⁊ iter cõpoſitũ aduerbiũ ſignificat incidenter: hoc eſt ꝑter propoſitũ quaſi in itinere occurrens: aut quaſi per iter ⁊ in tranſitu. Pli. in ꝓlogo. Ut obiter caueã iſtos homeromaſtigas. Et lib. xviij. Maior pars italię ruido vtitur pilo: rotis etiã quas aqua verſet obiter ⁊ molat. Idem li. xi. Cuius anguſtię nõ ſinũt vagari in certã aciem: ⁊ veluti canali dirigunt / obiterqꝫ incidentia facile declinant. Iuue. Atqꝫ obiter leget aut ſcribet / vel dormiet intus: id eſt interim: Sunt qui exponãt obiter preciſe tali cauſa.

Obiurgo as. valde arguo / reprehendo vel contra aliquem clamo. Teren. in an. Nam ſi obiurges illũ vitę qui auxiliũ attulit quid illi facies qui dederit damnum aut malum?

Obiuro as. pe. pro. iurando / aſtringo. Cice. pro Celio. Fuit in hac cauſa ꝑtriſtis quidã patrius cenſor magiſter obiurauit M. Celiũ ſicut neminẽ vnqꝫ parens.

Oblecto as. ⁊ oblector aris. vide in dictiõe delecto.

Oblido is. pe. ꝓ. ex ob ⁊ lido ſeu lędo ſignificat circũ circa vſqꝫ ad mortẽ ꝑcutio / ſuffoco / neco. Lactã. lib. vj. Ne illud quidẽ concedi aliquis exiſtimet vt recentes natos liceat oblidere quę vel maxima eſt impietas. Ad vitã eñ deus inſpirauit aĩas nõ ad mortem. Col. lib. viij. Nec anguſtię fętus oblidant.

Obligo as. pe. cor. circũligo. Idem li. xviij. Ut admiſſarij dexter vel etiã ſiniſter vinculo teſticulus obligetur Curtius. Ne obligato quidẽ vulnere haud ſegnius deſtinata exequitur. Per trãſlationẽ obligare eſt deuincere ſeu debere. Cice. Au. Trebiano Dolobellam antea tantũmodo diligebã: obligatus nihil erã. Differunt tamen ſm Aſco. Obligatus et diſtrictus: quoniã obligatus in bonis ⁊ in vinculis dicitur. Diſtrictus ſine vinculis.

Oblimo as. pe. pro. ex ob ⁊ limus cõponi videt̃: quaſi circũlimo / ſiue ſuꝑlimo / repleo. Cice. lib. iij. de natura deorũ Nilus ęgyptũ irrigat ⁊ cum tota ęſtate obrutã oppletãqꝫ tenuerit tũ recedit mollitoſqꝫ ⁊ oblimatos agros ad ſerendũ relinquit Uirgi. lib. iij. ge. Et ſulcos oblimet inertes. Per tranſlationẽ Claud. lib. iij. pro obcecare ⁊ quaſi limo meatus claudere vł inquinare poſuit. Sed ꝙ diſſuaſor honeſti luxus et humanas oblimat corpore mentes. Eſt ⁊ oblimo: a limo as. compoſitũ. Hora. in Ser. Rem patris oblimare malũ eſt vbicũqꝫ.

Oblino is. pe. cor. circũſedo. Lactã. lib. iiij. Lutoſe oblinunt q̃ deos. i. terrã lutũqꝫ venerant̃. Salu. in Iug. Simul gladiũ ſanguine oblitũ oſtentans.

Oblittero as. obſcure facio / caſſo / deleo vel in obliuionem duco: ⁊ quaſi e litteraꝝ monumẽtis deleo. Cice. ad Senatũ Publice in me beneficij memoria ꝑuatã offenſionẽ oblitterauit. Lactan. lib. vj. Ergo idẽ dñs ac parẽs indulgẽtiſſim⁹ remiſſuꝝ ſe penitẽtibus pctã ꝓmittit ⁊ oblitteraturũ oẽs iniquitates eius qui iuſticiã denuo cęperit operari. Fit autẽ oblittero vt q̃dam putãt a littus ꝙ ibi notata a fluctibus ęquari et tolli ſoleant. Alij ab obliuione. i. a ſupino ⁊ oblitum: vel dici poteſt ab oblino: ſicut a lino littero.

Obliuiſcor cõpoſitũ videt̃ ab oblino: quia ſ͛o accentu differũt: poteſt eſſe ſimplex dictio. Et eſt verbũ deponens ꝗuis aliquãdo paſſiue ſumatur. Uirgi. Nunc oblita mihi tot carmina. Et conſtruitur modo cum accuſatiuo. Lactã. lib. vj. Spero inquit te Cęſar qui obliuiſci ſoles nihil niſi iniurias: Nõ cuꝫ genitiuo. Hiero. ad Aug. Pene epiſtolę tuę vel eius qui tuo noĩe ſcripſerat obliti ſumus.

Oblitus a. um. pe. ꝓ. participiũ ab obliuiſcor: vt Nũc oblita mihi tot carmina. Oblitus ſ͛o pe. cor. ab oblino eſt: quaſi circũlitus ⁊ circũſedatus. Tibul. Oblitus ⁊ muſto feriet pede ruſticus vuas.

Obliuiũ / idẽ qđ obliuio. Hora. in Ser. Ducere ſollicite iucunda obliuia vitę.

Obliuioſus dicit̃ is qui cito obliuiſcit̃.

Obloquor penul. cor. cõtra loquor: vel in cõtrariũ loquor. Liui. Notatos quoqꝫ quęerociſſime oblocuti erãt: ſingulos manu corripuit. Ponit̃ etiã ꝓ maledico. Unde oblocutores maledici detractores.

Obnitor pe. pro. cõtra nitor. Uide in dictiõe Nitor.

Obnoxius ex ob ⁊ noxius cõponit̃. Noxius autẽ a noxia: aut a noxa deriuat̃ quę a nox originẽ habuiſſe debent: ꝙ nox a nocẽdo eſt: vt inquit Uar. Uel νυξ et hęc vocabula eandẽ ſapiunt nocendi ſignificationeꝫ quã nox habet. Apud antiquos noxia ꝓ dãno capiebatur ait Feſtus: apud poetas pro culpa. Noxa ſ͛o pro peccato aut peccati pęna quę omnia cõplectitur noxius. Nã qui noxi⁹ eſt damnũ ſibi plęrũqꝫ ⁊ alijs: culpã ſ͛o ſibi infert poſtremoqꝫ peccati pęnã. Unde obnoxius. i. circũnoxius quaſi noxia ſiue noxa circũdatus: vel quaſi obnoxiã ſiue noxã notat⁹ ⁊ pęnę addictus: propter qđ vtcũqꝫ capiat̃: breuiter ſignificat ſubiectus vel obligatus ꝙ alterũ ab altero depẽdet. Qui eñ eſt ſubiectus alicui etiã illi quodã modo eſt obligatus. Proprie tamẽ vt inquit Feſtus is eſt quĩ pęnę obligat⁹ eſt ob delictũ: vtputa: ſi quis morbis obnoxius ob nimiã cibi intẽperãtiã: aut ſi mulier ob ſtupri cum aliquo viro ꝯſuetudinẽ illi obnoxia ſit: vt apud Sal. Eratqꝫ ei cum fuluia nobili muliere vet⁹ conſuetudo / cui cum minus gratus eſſet: quia pręnopia minus largiri poterat: repẽte gloriãs maria mõteſqꝫ polliceri cępit ⁊ minari interdum ferro niſi ſibi obnoxia foret. i. morem gereret. Improprie autẽ q̃s dicit̃ obnoxius quaſi vel dãni vel culpę quicqꝫ admiſerit: vt multi ſancti viri fuerũt prauis hominib⁹ obnoxij: ac ſi aliquid mali meruiſſent / cũ tñ innocẽtes eſſent. Unde ad multa alia ſimiliter trãſlatũ eſt ipſum vocabulũ quale eſt apud Col. lib. iiij. Sin autẽ regiones pędictis vẽtis fuerint obnoxię. Et lib. v. Naturum fructũ proſternit ⁊ canibus feriſqꝫ reddit obnoxium. Ecce hęc nihil deliquerũt: ſed tamẽ quaſi deliq̃rint obnoxia dicũtur ꝙ illis vẽtis obiectę ſint: hic ꝙ maturus fructus proſtratus ⁊ obiectus canibus ⁊ feris eſt. Quinetiam ad eos qui beneficijs deuicti ſunt transfertur quaſi damnũ beneficijs eorũ aliqđ ex hoc intulerint: qđ tamẽ plęrũqꝫ illatum fuit ſiue culpe / ſiue gratię / ſiue liberalitatis cauſa. Hiero. in ꝓlogo li. Salomonis. Quaſi aut ęquũ ſit me vobis eſurientibus alijs laborare: aut in ratiõe dati ⁊ accepti cuiqꝫ ꝑter vos obnoxius ſim. i. debitor ſeu deuict⁹ / obligatus ve. Plau. in cap. Obnoxij ambo vobis ſumus ꝓpter hãc rem cum quę volumus nos copia ea facitis nos cõpotes. Unde apud Liui. Obnoxie dicere ſententiã / accipitur pro ſeruiliter. Interdũ obnoxius ponitur ꝓ noxio. Et ſic obnoxius ⁊ innoxius ſunt ꝯtraria. Ennius: Sed virũ vera virtute viuere aĩatũ adiecit fortiter: eũqꝫ innoxiũ vocare aduerſus aduerſarios ea libertas eſt q̃ pectus puꝝ ⁊ firmũ geſtitat alięres obnoxię nocte in obſcura latẽt. Interdũ ꝓ obſcuro. Nox eñ pro obſcuritate ponit̃. Plau. Nũc hercle perij plane nõ obnoxie.

Obnubo is. pe. pro. Uide in dictiõe Nubo.

Obolus peñ. cor. genus ponderis qđ ſex ſilicas continet. Teren. in an. Obolo emptos. Suid. οβολοσ ὀτοκοσ ειδοσ νομισματοσ οβολοσ δε παρα αθηναιοισ εξ εστι χαλκων ο δε χαλκοισ λεπτων επτατο δε ταλαντον του αργυριου των νυν τεσσαρα και νομισματοσ η και εστιν δεμνα εξηκοστον εστι του ταλαντου του χρυσιου εξαπλασιον εστι.

Oborior/annaſcor/ſubnaſcor ve. Liui.li.j. Aduētu ſuo
rū lachrymę obortę. Hiero. Hic vero oborta ꝯtētio q̄
frangeret panē pene diē duxit in veſperā.

Obrepo is.pe.pro. latēter ⁊ tacite aduenio/ſicut ⁊ ſur
repo. Tractū ab animalibꝰ pedibus carentibus quę
greſſu tacito gradiuntur. Iuue. Per tranſlationem.
Obrepit nō intellecta ſenectꝰ. Eſt ⁊ obripio. de quo
in dictione Rapio.

Obrigeo es.pe.cor: Uide in dictione Rigeo.

Obrodo is.pe.pro. circūrodo. Plau. in am. Pregnā/
ti malū dari oportet: vt ſciat qđ obrodat.

Obrogo as.pe.cor. quaſi obloquor. Feſtꝰ: Obrogare
oblōq atqꝫ alterius ſermonē moleſte impedire. Ob/
rogare legem eſt legis prioris infirmādę cauſa legez
aliā ferre. Cice. ad Atticū: Abrogare/ derogare/ob/
rogare ſine fraude ſua non liceat.

Obruo is. ſterno ſeu circū ruo: operio. Ouidi. lib.j. de
rem. Obrue verſata cerealia ſemina terra. Transfer
tur etiā ad animū. Quinti. Tot voluptatibꝰ obruere
pn̄t vnū dolorē. Hinc Adobruo /ſubtus obruo ⁊ in
terra defodio. Col. li. ij. Nā ſi plꝰ q̄ttuor digitꝰ adob
rutū eſt ſemē eiꝰ nō facile ꝑdit. Idē in eodē. Atqꝫ ita
iaciunt ſemina ⁊ ſarculis adobruūt.

Obrizū/aurū dr̄ q̄ſi αβρυζον: hoc eſt ſincerū delicatū
qꝫ quod ſępe igne candefactū ⁊ exuſtū eſt: vt qđ in co
ctione nō minuitur. Hiero. in Daniele: Ecce vir vnꝰ
veſtitus lineis ⁊ renes eius accincti auro obryſo: he/
braice dicitur ophir.

Obſaturo as.pe.cor. ſignificat ſaturitatē vſqꝫ ad faſti/
dium vel cōtra animū capio. Terē. in heau. Ne tu ꝓ
pediē: vt iſtāc rem video iſtius obſaturabere.

Obſcenus a.um. quidā ab obſ. ⁊ canēdo cōponūt. Alij
ab obs ⁊ κοινω inquino. Unde cęnū quidā dici exi/
ſtimant. Intelligendū eſt ergo ꝙ obſcenuz ſicut duo
ſignificat: ita duplicē habet cōpoſitionē ⁊ duplicē or
thographiā. Nam aliquādo ſignificat obominabile
auguriū: vt apud Virg. lib. j. geor. Obſceniqꝫ canes
importunęqꝫ volucres: ⁊ tunc a canendo in cōtraria
⁊ mala dicitur: ⁊ ſine diph. ſcribiť. Aliquādo dicitur
ꝙ turpe immundūqꝫ: ⁊ tunc ſimiliter ex obs ⁊ cenum
cōponitur: qđ ab κοινω pro inquino deduciť. Ex eo
ſcꝫ ꝙ quę multū cōmunia ſunt ⁊ turpia ⁊ immūda vt
plurimū fiūt. Nam id proprie cōmunicare eſt. Et ſic
cum ę ſcribitur. Var. autem libro. vj. de lin. la. docet
obſcęnū cum ę ſcribēdū: idqꝫ ab ſcena deducit: ex ob
⁊ ſcena: quaſi ad ſcenā: ꝙ ſcenis id dareť quod obſce/
num foret. Priſcia. ab ob ⁊ κοινον: qđ nos cenū di/
cimus ſ interpoſita. Feſtus: Ab oſcis deriuat/quorū
frequētiſſimus fuit vſus libidinū ſpurcarū. Vn̄ ⁊ v̄/
ba ipudētia appellanť obſcena. Qđ ſi verꝫ eſſet ſine
b ⁊ abſqꝫ diph. oſcenū ſcribi oporteret. Obſcenū eti
am qn̄qꝫ poniť pro pernicioſo ⁊ vitabili. Virg. Ob/
ſcenamqꝫ famē que prima pericula vito.

Obſceno as. ſignificat obſcenū ⁊ malum omen affero.
Plau. Sed quid illuc ꝙ exanimatus canit huc leoni
da metuo ꝙ illic obſcenauit meę falſę fallacię.

Obſcurus/latēs abſcōditus ⁊ ſine lumine. Virgi. Vi/
dimus obſcuris primā ſub męnibus vrbem. Vn̄ ob/
ſcura oratio difficilis ⁊ cuius ſentētia latet. Cōponi/
tur ex ob ⁊ cura: ſiue curo interpoſita ſ/ ꝙ ea quę ob/
ſcura ſunt/nobis curam obijciant. Unde ab obſcurꝰ
obſcuro fit/quod ſignificat nō curo ſiue ſupprimo: ſi/
cut fit in obſtrudo: qđ eſt occludo. In qua ſignificati/
one capitur ⁊ Obſcuro. Cice. pro Archia. Neqꝫ eñ
eſt diſſimulādū qđ obſcurari nō poteſt/ſed pre nobis
ferendū. Si vero volumus vt obſcuro magis ab ob/
ſcurus deriuetur/nō ꝯcēdo. Uerumtamē cum ſit ver
bum Curo. Cuius cōpoſita Accuro ⁊ procuro. non
mirū videri debet: ſi ⁊ obſcuro a curo ſimiliter cōpo
natur/quemadmodū obſtrudo a trudo: a quo etiam
obtrudo: tāetſi ſit in alia ſignificatiōe: ⁊ detrudo/cō/
trudo/intrudo/ retrudo ⁊ ſimilia. Capitur quādoqꝫ
obſcurum pro ignobili. Cice. lib. j. offi. Qui magna
ſibi proponūt obſcuris orti. Nam qui obſcurus eſt
ferme decipitur: ⁊ nō eſt quaſi qui eum curet vel ęſti
met. Ab obſcurus fit obſcuritas: quod modo opaci/
tatem/modo ignobilitatē/modo difficultatē ſignifi/
cat. Cice. lib. ij. offi. Quorū autem prima ętas ꝓpter
humilitatē ⁊ obſcuritatē in hominū ignoratiōe ver/
ſatur. Sic obſcuro as. Sal. Sed ꝑfecto fortuna in
omni re dn̄atur. Ea res cūctas ex libidine magis q̄
ex vero celebrat/obſcuratqꝫ.

Obſecro as.peñ.cor. ex ob ⁊ ſacro/ſignificat per ſacra
rogo: vel opem a ſacris rogo/obteſtor/depcor: ⁊ q̄ſi
ſacra: vt te exorem facio. Terē. Obſecro te q̄ primū
hoc me miſerū libera metu. Ponitur etiā aliquando
pro aduerbio obſecrādi.

Obſecūdo as. ſignificat fęlicito/proſperuz facio: ex ob
⁊ ſecundo/qđ ſignificat ꝓſperū facio. Virgi. Dij cę/
pta ſecundent. Fit autem ſecūdo a ſecundus. Secun
dus vero a ſequor. Eſt autem obſecūdare omnia ad al
terius nutum facere vel in melius ꝯuertere. Teren.
in adel. Sed ſi vultis potius quę vos propter adole
ſcentiā minus videtis/magis impenſe cupitis/cōſu/
litis parum: hęc reprehēdere ⁊ corrigere me ⁊ obſe/
cundare in loco. Ubi Do. Nam qui reprehendit nō
continuo corrigit: qui corrigit non illico obſecundat:
id eſt lętiſſimū reddit nō fideliſſimū. Cice. pro Pom
peio: vſus eſt pro obſequi. Nō modo omnes inquit
ciues aſſenſerint/ſocij obtēperauerint: ſed etiam ven
ti/tempeſtateſqꝫ obſecundauerint. Inuenitur ⁊ obſe
cundor deponens.

Obſequor pe.cor. alterius volūtati morem gero /inſer
uio. Plau. Ego ſane cupio obſequi gnato.

Obſequium/officium. Teren. Obſequiū amicos/veri
tas odium parit.

Obſequela/morigeratio. Plau. Omnes parētes liba
nē liberis ſuis q̄ mihi auſcultabūt /faciēt obſequelā.

Obſeq̄oſus/q̄ facile obſequiť. Plau. i cap. Nā ſi ſeruꝰ
meꝰ eſſes nihilo ſeriꝰ mihi obſeq̄oſus ſemp fuiſti.

Obſeq̄bilis/q̄ obſequiť. Gel. Cognatos/affineſqꝫ illos
ferme tam obſequibiles eſſe ait.

Obſero is.pe.cor. circūſemino ſeu circūplāto. Col. lib.
ij. Utať ꝑceptis eorū qui vberē campū in ſingula iu/
gera tritici: quiqꝫ ⁊ adorei octo modijs obſerere pręe/
cipiunt. Idem li. iij. Agrū anteqꝫ vineis obſeras ex/
plorato qualis ſaporis ſit.

Obſero as.pe.cor. ſignificat occludo. Terē. in eu. Tu
abi atqꝫ obſera intus.

Obſeruo as. circū oculis mētis ⁊ corporis ſeruo/ſpecu
lor/cuſtodio/noto ne me ꝑtereat/ne me decipiat. Te
ren. in an. Obſerues filiū quid agat. Hiero. in li. Re
gum. Obſerua te queſo mane ⁊ manebis clam ⁊ ab/
ſcōderis. Et obſeruare eſt venerari ⁊ admirari hoies
tātū dignitatis vel virtutis cultu. Virg. lib. iiij. geor.
Pręterea regē nō ſic ęgyptꝰ ⁊ ingēs lidia: Nec popu
li parthorū aut medus hydaſpes obſeruāt. Cicero:
Octa. M. Aruilius/auianꝰ Ab ineunte adoleſcētia
me obſeruauit ſemperqꝫ dilexit.

Obſeruātia: vt inquit Cice. eſt per quā hoies aliqua di
gnitate antecedentes cultu quodā ⁊ honore dignan/
tur. Liui. lib. j. Obſequio ⁊ obſeruātia in regem cuz
oībus benignitate erga alios cum rege ipſo certaſſe.
Aliqñ obſeruātia diciť cuſtoditio: licet Ualla neget.
Leo papa: Scitis ad ęternū vobis gaudiū ꝓfuturā
diuinorū obſeruantiā mandatorū.

Obſeruatio/idem qđ obſeruantia. Nam qn̄qꝫ diciť an
notatio ⁊ cuſtoditio ꝑceptorū/qn̄qꝫ honor ⁊ reueren
tia. Ual. maxi. Haud Marcello adiectio ipēſe ipedi
mento fuit quo minus religionibus ſuis tenor ſuaqꝫ

obſeruatio redderetur.
Obſeruabilis/qui idoneus eſt vt obſeruet̃ vel venere/
tur:cuius contrariũ eſt Inobſeruabil̃. Pli. In mar/
tis ſidere cuius eſt maxime inobſeruabilis curſus
nunqꝫ id ſtationem facere.

Obſido ⁊ obſideo actiua ſunt:quibus addũtur Circũ
ſido ⁊ circũſedeo:idẽ em̃ ſignificãt:eodẽqꝫ modo ſu
muntur ⁊ conſtruunt̃:ſed differunt inter ſe quõ inter
Aſſido ⁊ aſſideo:de quibus ſupꝛa dictũ eſt:ꝙ in obſi
do motus qdã eſt:vt ſit quaſi obſiſto. In obſideo ṽo
quies quaſi obſto. Sal. Pꝛemittit illis homines mi
litares ſine tumultu ꝑſidijs collocatis: ſicuti ꝑceptũ
erat occulte pontez obſidunt. De obſideo. Idem in
Iug. Armis obſeſſus teneoꝛ. Significãt Obſido ⁊
⁊ circumſido/quaſi obſepio ⁊ circumſepio:aut obſi/
dẽdum ſiue circumſedendum eo vel ad obſidendum
me loco. Obſideo ṽo ⁊ circũſedeo/obſeſſum teneo:
qꝫqꝫ ſimpl̃r ꝓ circũſedeo ponat̃:vt apd̃ Curtiũ. Per
hos pellices introducebant̃ alio aditu qꝫ quẽ armati
obſidebant. Et obſidere eſt cõtra ſedere.

Obſidioꝛ deponẽs/ſignificat circa inſidias facio. Col.
li.x. Sed inter caniculę ⁊ arcturi exoꝛtũ cauendũ erit
ne apes intercipiãt violẽtia crabꝛonũ qui ante aluea
rra plerũqꝫ obſidiãtur ꝓdeũtibus.

Obſeſſi ſunt q̃ locũ aliquẽ egridi nõ poſſunt.

Obſidiũ ⁊ obſidio ⁊ obſeſſio idem ſignificant ⁊ ab ob/
ſidio ſiue obſideo fiunt. Col.lib.x. Atqꝫ vtiliſſimũ eſt
pꝛo frequẽtia domicilij duos vel tres aditus in eodẽ
operculo diſtãtis inter ſe fieri cõtra fallaciã lacerti q̃
velut cuſtos veſtibuli ꝓdeũtibus inhians apibus af
fert exitiũ:hęqꝫ pauẽtioꝛes exeũt cum licet vitare pe
ſtis obſidia per aliud vadẽtibus effugiũ. Ci. ꝓ rabi/
rio. Cũ innũerabil̃ hoſtiũ copias in italia fudiſſet atqꝫ
obſidione rempu. liberaſſet. Sępius tamen obſidio
ab auctoꝛibus vſurpatur.

Obſidię dicũtur ſicut ⁊ inſidię. Col. Dũ tñ anus ſedu/
la vel puer adhibeat̃ cuſtos vagãtiũ/ne obſidijs ho
minũ inſidiatoꝝ animaliũ decipiãtur.

Obſidionalis ⁊ obſidionale ab obſidio fit. Unde coꝛo
na obſidionalis q̃ ei debebat̃ q̃ obſeſſos ab hoſtibꝰ li
beraſſet:hęc fiebat ex gramine viridi ex eo loco decer
ptoꝛ:in quo erant incluſi.

Obſes q̃ tradit̃ imperio alicuius ea cõditione:vt ſi da
toꝛ obſidis a fide recedat/recipiẽti ſit poteſtas in coꝛ
pus ⁊ vitã eius ſeuiẽdi q̃ datus eſt obſes. Hic quo/
niam obſidiõis cauſa dari cõſueuit inde nomẽ aſſum
pſit:qꝫuis aliqui ab ob ⁊ fides cõpoſitũ velint ꝑ mu/
tationẽ litterę ꝙ ſit ob fidem datus.

Obſigno as. ſigni impꝛeſſiõe occludo: ⁊ ad litteras cę/
teraqꝫ quę ſigno quo vis notãtur aut impꝛimunt̃ ꝑ/
tinet. Plau.in cur. Scribit ⁊ obſignat litteras. Idẽ
in am. Eloq̃re vbi nunc patera eſt. In ciſtula amphi
triõis obſignata ſigno eſt. Qñqꝫ ſumit̃ pꝛo ſigno no
tarioꝛũ ſeu ſubſcriptiõe eoꝝ aut teſtiũ. Cice. ꝓ Cluẽ.
Clinia teſtamentũ faciẽte cũ tabulas ꝓhendiſſet opi
natus qui gener eius fuiſſet:digito legata deleuit.
Et cũ id multis locis feciſſet poſt moꝛtẽ eius ne litu/
ris coargui poſſet:teſtamentũ in alias tabulas tranſ
ſcriptum ſignis adulterinis obſignauit.

Obſipo as.pe.pꝛo. ſignificat obijcio:vt cum ruſtici di/
cunt: Obſipa pullis eſcam.

Obſto as. obſtiti obſtatum/ſignificat contra ſto. Sta.
li.th. Quę ſic oꝛſa pꝛioꝛ ſpes ne obſtatura pelaſgis.
Curtius. Obſtant oppido gemini colles. Aliquãdo
obſtare ſignificat reſiſtere/aduerſari/impedire. Te/
ren. Quid igit̃ obſtat/cur nõ vere fiant?

Obſtaculũ/impedimentũ ab obſto as.

Obſiſto/contra ſiſto. Obſtitũ veteres modo pꝛo vio/
latũ:modo pꝛo obliquũ dixerunt.

Obſtetrix/ab obſtando vel obſiſtẽdo. Eſt enim illa quę
parturientiũ curã habet. Ambꝛo. ad Iuſtũ: Ad par/
turientes ingrediebant̃ obſtetrices nõ ad virgines:
vt partꝰ ſuſciperẽt nõ vt pudoꝛẽ examinarẽt. Unde
⁊ obſtetrices dictę:eo ꝙ obſiſtant doloꝛi: vel certe pi
gnoꝛi/ne laxatis vteri genitalibus clauſtris in terrã
defluat. Teren. in Adel. Obſtetricẽ accerſo.

Obſtetrico as.pe.pꝛo. ad pariendũ diuino ſiue obſte/
tricis officiũ ago. Hiero. in lib. Exod̃. Qñ obſtetrica
bitis hebꝛeas ⁊ partus aduenerit:ſi maſculus fuerit
interficite eum.

Obſitus pe.coꝛ. inuolutus/incultus/hoꝛridus. Terẽ.
in Eu. Uideo ſentũ:ſqualidum ęgrũ pannis annisqꝫ
obſitum. Aug. Deſertus hic mũdus ab omni cultu/
ra fidei ⁊ peccatoꝛũ ſpinis obſitus: ſquallebat tanqꝫ
ager incultus. Obſitꝰ etiã ab obſero dici poteſt cir/
cumſeminatus vel circumplantatus.

Obſtipare/obijcere. Plau. in ciſ. Obſtipat aquilã.

Obſtipi penul.pꝛo. dicunt̃ quibus colla rigent ⁊ in hu
merũ capita ſunt inclinata: Perſius: Erũnoſiqꝫ ſolo
nes obſtipo capite ⁊ figentes lumine terrã. Col.lib.
viij. Febꝛicitantiũ ſigna ſunt cum obſtipe ſues tranſ/
uerſa capita ferunt ⁊ paſcua ſubito cum paulum ꝓ/
currerint cõſiſtunt. Pli. Obliquũ caput dicit. Index
inquit ſuis inualide caput eſt obliquũ in inceſſu. Sic
Hypocritę incedunt.

Obſtino as.pe.coꝛ. offirmo. Liui.li.ij. Quoniã id cer/
tum atqꝫ obſtinatũ eſt inq̃t neqꝫ ego obtundã. Inde
obſticatio/firmitas animi. Obſtinate firmiter. Ter.
in an. Itane obſtinate dat operam vt me a Glycerio
miſerum abſtrahat. Unde etiam in bonuz accipitur
illud quod de thebeis martyribus legitur. Cum hęc
⁊ alia Maximianus audiſſet ⁊ in fide chꝛiſti obſtina
tos cerneret animos viroꝛũ.

Obſoleſco is.eui.etũ. ex ob.i.cõtra ⁊ oleſco addita ſꝑ/
poſitiõi q̃ aduerſat̃ oleſco. Nam obſoleſco ⁊ oleſco
in ſignificatione cõtraria ſunt. Oleſco/creſco/obſole
ſco/deficio/reijcio/inueteraſco/deſueſco/dimitto/ſi/
gnificat. Cic. de imperio pompeij. Obſoleuit iã iſta
oꝛatio re multa magis qꝫ verbis refutata.i. deſueuit
ſiue ab vſu receſſit. Idem pꝛo Celio. Chartę quoqꝫ q̃
illã pꝛiſcã ſeueritatẽ obtinebãt obſoluerũt.i. inetera
uerunt ſiue defecerũt. Et hęc pꝛęterita ab obſoleſco/
nõ ab obſoleo ſunt. Similiter Obſoletus participiũ
eſt ab obſoleſco. Cice. pꝛo Quinti. Audacez cupidũ
perfidioſum vulgaria ⁊ obſoleta ſunt.i. inueterata.
Interdũ Obſoleſcere eſt quaſi ſoꝛdeſcere/ſiue in ni/
hilũ recidere. Nam qd̃ veteraſcit/ſoꝛdeſcit. Hiero.
Uiri vox obſolẽtioꝛ. Interdũ obſcurari. Lactã.li. de
opi. Acies.i. membꝛana illa perducens quã ſiccari ⁊
obareſcere nõ opoꝛtet niſi humoꝛe aſſiduo terſa nite
at/obſoleſcit.i. obſcuratur ⁊ deficit. Pꝛo obſcuro ſeu
ſoꝛdido accipit̃ obſoletus apud Liui.lib.iij. Filiã ſe/
cum obſoleta veſte comitantibꝰ aliquot matronis cũ
ingenti admiratiõe in foꝛũ deducit. Cic. in Rul. Ue/
ſtitũ obſoletioꝛe coꝛpoꝛe inculto ⁊ hoꝛrido capillati/
oꝛ qꝫ antea/barbaqꝫ maioꝛe:vt ocul̃ ⁊ aſpectu denun
ciare oibꝰ vim tribunitiã minitari reip. videret̃. Col.
lib.ij. Sapoꝛe certe nihilo differt a cicercul.i. coloꝛe
tñ decernit̃. Nã eſt obſoletioꝛ ⁊ nigro coloꝛe ꝓpioꝛ.

Obſtringo gis. deuincio ⁊ obligo/ quaſi circũſtringo:
Cice. Plancio. Cui non ſim obſtrictus memoꝛia be/
neficij ſempiterna. Plau. in am. ꝓpꝛie. Amphitrio/
nem collo hinc obſtricto trahã. Col.lib.v. Alij vimi/
nibus obſtringunt.

Obſtrigilo as.pe.coꝛ. obſto/detraho/ repugno. Uar.
lib.iiij. de vi.pa. Curio cũ id feciſſet dicebat amicis:
vt illi renũciaretur ſe obſtrigilatuꝝ ne triũphꝰ decer
neretur:aut ne iterũ fieret conſul.

Obſtruo/occludo. Hiero. in lib. Regũ. Qui ſi etiã in
terrã ſe obſtruxerit/perſcrutaboꝛ eũ.

Obſtrudo is.di.ſum.pe.pro.ex ob ⁊ trudo interpoſi/
ta.ſ.ſignificat occludo ſeu occulto. Plau.in cur. Ob
ſecro parẽtes ne meos mihi prohibeas qđ eſt ſub gẽ
ma:an obſtruſos habeo tuũ patrẽ ⁊ matrẽ? Inueni/
tur ⁊ obtrudo:qđ eſt cõtra trudo:quaſi ꝑ vim do:aut
ꝓ fortitudine pono. Pla.in cur. Aliqđ prius obtru/
dam⁹ pernã ſumẽ gladiũ:hec ſunt vẽtri ſtabilimẽta.i.
ꝓ fortitudine ponamus. Terẽ.in ecy. Nunq̃ auſus
ſum recuſare eã qu ĩ mihi obtrudit pater.i. vi dedit.

Obſtupeſco ſignificat ſtupore ꝑcutior. Aug. Reſurre
xit vnus mortuus obſtupuere omnes. Aliqñ inſenſi
bilis fio. Hiero.in Gñ. Tetigit neruũ femoris ⁊ ob/
ſtupuit. Et illud ꝓpheticũ. Patres comederũt vuã
acerbã ⁊ dentes filiorũ obſtupeſcunt.

Obſtupefacio ſignificat aĩo cõſterno. Teren. in phor.
Poſtq̃ ad iudices ventũ eſt/non potuit cogitata lo
qui:ita eũ tum timidũ obſtupefecit pauor.

Obſurdeſco/totus ſurdus fio. Lactã.lib.vij. Non eſt
animę vitiũ ſi viſus euanuit/ſi lingua torpuit/ſi audi
tus obſurduit.i.ſurdus factus eſt.

Obſum es.offui.mutať eñ b in f/ſignificat noceo:q̃ſi
contra te ſum. Cuius contrariũ eſt proſum:qđ eſt iu/
uo:quaſi pro te ſum.

Obtẽpero as/morẽ gero. Ci. Sic mihi ſemꝑ obtẽpera
uit tanq̃ fili⁹ pr̃i. Itẽ ſignificat cõſulo/ꝓuideo. Ter.
Ex q̃ re min⁹ aut famę foret aut rei obtẽperãs.

Obtẽdo/contra tendo ſiue pro excuſatiõe allego. Hie
ro.ad Dama. Nec poſſum obtẽdere paupertatẽ cũ
audiã in euãgelio ꝙ anũ viduã duo quę ſola ſibi ſuꝑ
erãt ęra mittẽtẽ laudauerit dñs. Hinc obtendiculũ
quo aliquid tegitur.

Obtero is.pe. cor.contero/ſuffoco. Liui. Ab elephan
tis obtriti ſunt. Aliqñ ſignificat circum ſeu ab omni
parte tero/tundo. Col.lib.vij. Nõnulli pellẽ ſerpen/
tis obtritã cum vino miſcent.

Obteſtor/ꝑcor:hoc verbo vtimur in maximis angori/
bus:ferme ſemꝑ cũ adiuratiõe. Terẽ.in an. Per hãc
dextrã oro ⁊ ingeniũ tuũ:ꝑ tuã fidẽ perq̃ ei⁹ ſolitudi
nem te obteſtor. Hiero.ad Dama. Idcirco obteſtor
beatitudinẽ tuã ꝑ crucẽ dñi:⁊ per neceſſariũ fidei nr̃ę
dec⁹ ⁊ per dñicam paſſionẽ. Aliqñ etiã ſine adiurati
ne. Sal. Te atq̃ ſenatũ obteſtamur vt miſeris ciuib⁹
legis p̃ſidiũ qđ iniquitas pretoris eripuit reſtituas.
Cice.pro Flac. Cum ego te flacce cęlũ nocteq̃ conte
ſtans flens flentẽ obteſtabar:tum tuę fidei optimę et
ſpectatiſſimę ſalutẽ vrbis ⁊ ciuiũ cõmendabã. Cęſar.
vij.com. Matresfamilię paſſis manibus obteſtabã/
tur romanos:vt ſibi parcerent.

Obtero is.ctr̃ ũtero. Pli.li.xj. Filis etiã arane⁹ qua/
cũq̃ inceſſerit alarũ maxime lanugines obterit.

Obtingit/obuenit. Terẽ.in an. Neſcis quid mihi ob/
tigerit.

Obtineo es.pe.cor.ſignificat vinco:quaſi ꝯtra teneo.
Hiero.lib.ij. Reg. Obtinuit autẽ ſermo regis v̾ba
ioab. Et obtinere ẽ fortiť tenere. Plau.in aſi. Si iſtã
fortitudinẽ animi obtines/ſalui ſum⁹. Interdũ ſigni/
ficat ſimpliciter tenere. Col.li.ij. Tertiũ locum obti
net pedum ſtercus.

Obthuro as.pe.pro.cũ th aſpirato ſignificat occludo.
Hora. Obthurẽ patulas impune legẽtibus aures.

Obtorpeſco ab obtorpeo/valde torpidus fio. Liui⁹:
Quis crederet ſeuam paulo ante contionem obtor/
puiſſe ſubito metu?

Obtrecto as.ex ob ⁊ tracto a in e mutata. Tracto v̾o
frequẽtatiuũ eſt verbi trabo. Eſt autẽ obtrectare cõ/
tra alienã ſẽtẽtiã tractare ſeu maledicere:⁊ ob id ob/
ſiſtere:⁊ vt veteres dixerunt:obſtrigilare:ſicut eſt cũ
alicuius dicta aut facta deprauanť. Cice. dolobelle.
Non tam id laboro:vt ſi q̃ mihi obtrectẽt a te refutẽ
tur q̃ intelligi cupio me a te amari. Hiero.in p̃fa.pẽ
ta. Periculoſum opus certe obtrectatorũ meorũ la/
tratibus patens. Obtrectatio diffiniť a Cice.lib.iiij.
tuſ.ꝙ ſit ea quã intelligi çelotipiã volo ęgritudo:ex
eo ꝙ alter quoq̃ potiať eo qđ ipſe cõcupierit.

Obtrudo is.ſi ſum.vide in dictione Obſtrudo.

Obtrigo as.pe.pro.ex ob ⁊ trigo/ſignificat iureiuran
do/aſtringo. Trigare enim ſtringere eſt.

Obtrunco as.capite cedo ⁊ occido quõcũq̃ id fiat. Li
ui.li.j. Ita regem obtruncant.

Obtundo is.di.ſum.ſine n.ſicut fit in alijs a tundo cõ/
poſitis:q̃uis Tũdo tunſum n retineat. Eſt aũt ꝓprie
obtũdere totũ ſeu circũ ꝑcutere/rumpe ⁊ groſſuz he
beteq̃ facere. Plau.in am. Nã ſum obtuſus pugnis
peſſime.i.ꝑcuſſus vel ꝑfract⁹. Col.lib.v. Obtuſa he
beſq̃ ⁊ mollis falx putatorẽ morať:eoq̃ min⁹ opis
efficit ⁊ pl⁹ laboris affert vinitori. Trãfferť q̃z ad in/
geniũ ⁊ ad oculos:⁊ dicim⁹: Obtuſuz ingeniũ ⁊ ob/
tuſa acies .i. hebes ⁊ ſine acumine. Ambro. in diuã
Agnete. Et q̃to q̃s curioſior oculis eſſe voluiſſet: tã
tũ ſui viſus aciẽ obtundebat. Lactã.li.iij. Si ꝑ phia
vitę mgr̃a eſt:cur tibi ipſe cęcus hebes ⁊ obtuſus vi/
debaris? Cice.li.tuſ. Multa eñ e corpore exiſtunt q̃
acuũt mentẽ:multa q̃ obtundãt. Aliqñ ſignificat ſępi
us repetẽdo eadẽ dicere: vel verbis aliquem lędere
⁊ quodã mõ ferire. Tractũ a febris q̃ repetũt tundẽ/
do aliqđ malleo. Terẽ.in an. Obtũdo tametſi intel/
ligo. Et illđ: Ne me de hac re obtũdas. Cice. Quid
nunc ego de ꝓprijs meis meritis p̃dicem. Si memi/
niſtis obtundã.i.faſtidio vos afficiam.

Obtutus pe.pro.quaſi obtuitus.i.aſpectus ab obtue
or. Virgi. Obtutuq̃ hęret defixus in vno.

Obuallo/cirrũuallo. Cice.pro lege agraria. Me lon/
go interuallo ꝓpe memorię tẽporꝫq̃ noſtrorũ primũ
nouũ hominẽ cõſulẽ feciſtis:⁊ eũ locũ quẽ nobilitas
pręſidis firmatũ atq̃ omni ratione obuallatum tene
bat me reſcidiſtis.

Obuagio is.pro contra ſeu circũ vagio. Plau.in pſeu.
Si min⁹ cura ſint cum here veniant domũ nutrices
pueros infantes miniculos domi : vt procurẽt neuq̃
ſpectatũ afferãt ne ⁊ ipſę ſitiãt ⁊ pueri pereant fame:
neue eſuriẽtes hic quaſi hedi obuagiant.

Obuaro as.pe.pro .deprauo/peruerto. Tractũ a va/
ris qui introrſum pedes intortes habent.

Obuaricatores dicebanť illi q̃ cuipiã occurrebãt quo
minus is rectũ iter cõficeret.

Obuenio/obuiã vel contra ſiue coram venio. Plau.in
aſi. Sed ſi occaſionẽ opprimere hãc quę obuenit/ſtu
det. Et obuenire eſt contingere. Ambro.li.j.offi. Ut
poetarũ loquũtur fabulę q̃ mũdũ ferũt i partes tres
eſſe diuiſum: vt alij cęlũ/alij mare/alij inferna coercẽ/
di imperio ſorte obuenerint.

Obuerto/contra verto. Colu.lib.viij. Plurimũ refert
vt paſcẽtiũ capita ſint obuerſa ſoli qui plerũq̃ nocet
aĩalibus. Liui. Tũ totã aciẽ in ſamnites obuertit.

Obuerſo as.frequentatiuũ eſt ab obuerto. Obuerſor
aris.deponẽs ſignificat circũuerſor. Cice.pro Ser.
Sed mihi ante oculos obuerſatur reipu. dignitas q̃
me ad ſe rapit.

Obuio as.ex ob ⁊ vie:quaſi ad viaz eo. Unde ⁊ deuio
quaſi contra vio. Sal.in Iug. Tum primũ ſuperbię
nobilitatis obuiatum.

Obui⁹ a.um.qđ alicui occurrit. Itẽ in eodem. Deinde
oẽs puberes numidas atq̃ negociatores ꝓmiſcui vti
q̃ſq̃ armat⁹ fuerat obui⁹ iterficit. Dicim⁹ aũt Obui⁹
tibi fio:obui⁹ ſũ tibi:obuiũ me tibi fero:⁊ obuio tibi.

Obuiã aduerbiũ loci:quaſi ad viã. Teren.in phor. At
ego obuiã conabor tibi daue.

Obũbro/vmbris vndiq̃ obſcuro. Virgi. Obumbranť
ethera telis. Per trãſlationẽ poniť obũbrare ꝓ tue/
ri. Idem lib.xj. Et magnũ reginę nomen obũbrat.

O Ante C

Occa/inſtrumētū quo tracto reptanteqꝫ ſuper terram ferreis dentibus q̄bus inſtructū eſt glebe cōterunt̃: ⁊ agri ſupꝑficies coequat̃ ⁊ ſemina cooperiunt̃: q̄uis ⁊ cratibus id ſepe fiat. Ab occido ſeu occeco. Unde Uirgi. lib. ij. geor. Multū raſtris glebas q̄ frāgit inertes: vimineaſqꝫ trahit crates. Col. li. ij. Deinde viciā ꝑmixtā ſeminibus feni ſeremus: tum glebas ſarculis reſoluemus: ⁊ inducta occa coequabimus.

Occare ē operire. Palla. Arbores que ablaqueate fuerant: occare: hoc eſt operire iam conuenit.

Occo as. glebā occido ⁊ cōminuo ⁊ ſupra ſemē terrā apto. Cice. in Cato. Quē me quidē non fructus modo: ſed etiā ipſiꝰ terre vis ⁊ natura delectat q̄ cū gremio mollito ⁊ ſubacto ſemē ſparſuꝫ excipit. Primū id occatū cohibet: ex quo occatio q̄ hoc efficit noīata eſt. Col. lib. ij. Proſcindemus terraꝫ proſciſſamqꝫ in liram reuocabimus/occabimus quo altius longiore humo contegatur. Cornutus. Occare eſt cum ruſtici

Oſatione facta bobꝰ dimiſſis grandes glebas occidūt/ ac ligonibus frangunt. Dicta occatio ꝙ quaſi cooperiat ſemina. Nec etiā occecatio: quoniā ſemē ſparſuꝫ operit terra. Huius cōpoſita ſunt Inocco ⁊ deocco pro bene occo. Colu. lib. ij. Semē qđ ſicco ſolo ingeſtum ⁊ inoccatuꝫ eſt perinde ac ſi repoſitū in horreo non corrumpitur. Pliñ. lib. xviij. Necipſa agricolis operoſa vno ſulco ſata non ſeritur/non ſtercorat̃/nec aliud q̄ꝫ deoccatur.

Occatorius a. um. qđ ad occationē pertinet. Colu. lib. ij. Bubulcorū operas tres exigunt/occatoriā vnā.

Ocha cum hauſer. Cōpoſita dictio ex grecorū maſculino articulo qui eſt o ⁊ χηρ. auſer. Sic eñ noſtri componentes o cū χηρ. Et in recto n abijciētes ocha dixerunt. Quidā tñ o in au ꝯuertētes dicunt: Aucha ꝓ ocha. Eſt ⁊ ocha mons in inſula Euboea: a quo inſula quoqꝫ ipſa q̄nqꝫ dicta eſt oche. Ochus fluuius qui in indie mōtibus ortus Acarnaniā perluit.

Occalleo/torꝰ calloſus ſum: a quo occalleſco: qđ eſt callum obduco. Plau. Coſte occalluere plagis. Hier. ad Marcel. Duricies de genibus camelorum in illo ſancto corpuſculo ꝑ orādi frequētiā occaluiſſe reſpecta eſt. Fauces gulonū a Seneca dicūt̃ occalloſe tāqꝫ callum obduxerint ex cibis ardētibus aduerſus ſenſū feruoris cibalis q̄ vix ſuffrenat gulā heluonū magis ardentē q̄ꝫ ardeat feruens obſoniū.

Occano ⁊ occino pe. cor. occinui ⁊ occini ⁊ occanui ſm probū: cum cano cecini faciat. Et ſignificat conuiciuꝫ facio ⁊ quaſi contra cano. Sal. lib. j. hiſto. Juſſi metelli ceruices occanuerunt. Supinū occentū. Vale. maxi. li. j. Occētuſqꝫ ſoricis auditus. Fabio maximo dictaturam. C. Flaminio miniſterium equituꝫ deponendi cauſam prebuit.

Occento as. frequētatiuū ab occino. Feſtus. Occētare conuiciū facere/vt apud antiquos cum id clare ⁊ cuꝫ quodā canore fieret vt ꝓcul exaudiri potuiſſet: quod turpe habet: qꝛ nō ſine cauſa fieri putabat̃. Plau. in pſa. Hac eñ illi noctu occētabūt hoſtiū: exurēt fores.

Occaſio inq̄t Feſ. Eſt opportunitas tꝑis caſu ꝓueniēs. Cice. li. rhe. Occaſio eſt pars tꝑis habens in ſe alicuius rei idoneā faciēdi aut nō faciēdi opportunitateꝫ: hec naſcit̃ per actus humanos nō impediētes. Puer dormire facit furantibus occaſionē. Cauſa ꝟo eſt ex qua aliquid fit: vt ex pluuijs fiūt cenoſe vie.

Occaſus us. modo interitus dicitur ⁊ de vno homine ⁊ de rebus maioribus dici ſolet. Cicero li. acad. Ac poſt lelij noſtri occaſum. Uirgi. Teſtor in occaſu troie nec tela/nec vllos vitauiſſe vices danaū. Modo dicitur ſolis merſio in oceano: quo vt Stra. inq̄t: Europa ⁊ aphrica terminatur.

Occedo occedis. ceſſi. ſſum. ex ob ⁊ cedo: ſicut Accedo ⁊ recedo ⁊ hmōi. Plau. in aſin. Ne tu hercle cū magno malo mihi obuiā occeſſiſti.

Occepſo veteres ꝓ incepero poſuerunt. Plau. in am. Ni ego illi puteo ſi occepſo aiam oēm intertraxero.

Occido is. pe. pro. ex ob ⁊ cedo: qđ ferio ſiue ꝑcutio/interficio: ⁊ ad exitū labor ſignificat. Unde occiſus quādoqꝫ interfectus q̄nqꝫ ceſus dicit̃. Nā apud Teren. Occiſus ſyrus in adelphis loquit̃. Do. occidit vehementer cecidit. Nam occidere ⁊ preoccidere ad cedem referebant̃. Sed occiſum: hoc eſt interemptum vt Ulpia. inquit: accipere debemꝰ ſiue gladio ſiue fuſte/vel alio telo vel manibus/ſi forte ſtrangulauit eū vel calce petijt/vel capite/vel qualitercūqꝫ. Secūdū eſt/ꝙ occido pro interficio non ſolum de homine et ceteris animalibus dicit̃: ſed etiā de plātis ⁊ herbis que licet non ſentiant/tamen viuere dicunt̃. Uñ apoſtolus: Qđ ſeminas non viuificatur/niſi prius moriatur. Hiero. in Pſ. Occidit vites eorū in grandine. Differūtqꝫ inter ſe occiſus ⁊ necatus/ꝙ occiſus vulnere: necatus etiā ſine ictu dicat̃. Unde veneno necatos nō occiſos dicimus. Occiſa etiā res dicit̃ deſperata ⁊ perdita. Plau. Occiſa iā eſt hec res: heret hoc negociū. Unde ⁊ occiſiorem ⁊ occiſiſſimuꝫ veteres dixere. Idem occiſiſſimus om niū qui viuunt. Hinc Occiſito frequentatiuū.

Occiſito as. frequētatiuū ab occido.

Occidio onis. idem qđ occiſio. Col. Sola ea fomēta non aſpernatur lactis caprini qđ infuſum tātū valet vt ⁊ blandiatur igneā ſeuitiā differēs magnāqꝫ occidionem gregis prohibens.

Occido dis. pe. cor. occidi occaſum: ex ob ⁊ cado. Lactan. li. v. Euanituras breui religiones falſas ⁊ occaſuram omnē philoſophiā nemo dubitauerit/ſignificat obuenio Unde occaſio aliquādo interimo: a quo occaſus pro interitu. Unde ⁊ de herbis ⁊ de arboribus quoqꝫ dicit̃. Uirgi. Et fallax herba veneni occidet. Aliquādo cado ſiue deſcēdo. Unde occidere ſol dicitur: qꝛ cadere videt̃ dum mergit̃. Uel per metaphoram occidere ſol: id eſt mori dicit̃ dum mergi videtur. Quemadmodū ecōtrario oriri dum videt̃ ſurgere. Lactā. li. iij. Uidebant ſiderū curſus in occaſuꝫ meātiū ſolem atqꝫ lunam in eandem partem ſemper occidere. hic pro deſcendere ſumit̃. Unde ⁊ preoccido/añ occido. Pli. li. xviij. In quarto Cal̃. Maij canis occidit ſidus: ⁊ per ſe vehemens ⁊ cui ꝓoccidere caniculā neceſſe ſit. Cice. lib. j. tuſ. occidere pro mori ſumpſit. Sunt eñ quidā qui diſceſſum anime a corpore putant eſſe mortē. Sunt q̄ nullū cenſent fieri diſceſſum: ſed vna animū ⁊ corpus occidere.

Occidens ſubſtātiuū pe. cor. dꝛ plaga in qua ſol occidit Unde ⁊ occidentalis plaga vocatur.

Occiduū/qđ occidit: vel vbi fit ſolis vel alterius rei occaſus. Claud. Solus amoçonio cinctus ſtymphalides arcu Appetis: occiduo ducis ab orbe greges.

Occipio is. pe. cor. ex ob ⁊ capio ſignificat incipio. Liui. li. j. Agere porro occepit.

Occiput ex ob ⁊ caput ſignificat poſteriorē capitꝭ partem q̄ fronti opponit̃. Dicit̃ ⁊ occipitiū. Hiero. Come in occipitiū frontēqꝫ tornant̃.

Occulo occulis penulti. cor. lui. tum. ex ob ⁊ colo o in u mutata: licet quidā a celo compoſitū velint/ ⁊ ſignificat abſcondo ſiue ſub terra conſtituo. Nam ſenſus in id concordat ⁊ declinatio. Qui enim circū vel contra colit occulit. Lactan. lib. de ira. Plurimi ſunt quorū peccata occuluntur. Uirgi. libro. ij. Geor. Et multa memor occule terra.

Occultuꝫ ſic differt a celato ꝙ occultū: ſit qđ per ſe occultum eſt. Celatuꝫ dicitur de re que abſconditur/ne videatur.

Occulto tas. frequẽtatiuũ eſt ab occulo lis. Vir. Nũc
virides etiã occultant ſpineta lacertos.
Occumbo bis. ex ob ⁊ cubo cubas. ⁊ ſignificat morior
ſeu necor. Hiero. ad Euſto. Hec ſola digna retribu/
tio: cum ſanguis ſanguine compenſatur: et redempti
cruore chriſti libenter occumbimus. Refertur etiaz
ad ſolem cum occidit: vt eſt in Deutero. Poſt viam
que vergit ad occubitũ ſolis. Interdum ponit̃ ꝓ fe/
rior ſeu afficior: eo ꝙ additur morte. Cice lib. j. Tuſ.
Vt eſſet qui pro pria morte nõ dubitaret occumbe/
re. Liui. lib. j. Quẽ cum vadentẽ ad ſpeluncã Cac⁹ vi
ꝓhibere conatus eſſet: ict⁹ claua fidẽ paſtoꝝ ne quic/
ꝙ̃ inuocãs morte occubuit.
Occupo pas. penul. corre. ex ob et capio: ſignificat qđ
in cõmune ſiue in mediũ poſitum erat: ante alios ca/
pio. Cicero libro. j. offic̃. Sunt autẽ nulla priuata na
tura: ſed aut veteri occupatione: vt hi qui quondam
in vacua venerunt. Quintil̃. Multa que nihilomin⁹
libera fuerunt/tranſeunt in ius occupantiũ: ſicut ve/
natio et aucupatio. Hinc occupatus homo dicit̃: qui
ante negocio aliquo detentus/non poteſt alteri ope/
ram dare. Cicero. Nemo me conuenire voluit cui eſ
ſem occupatus: hoc eſt cui excuſarem me ꝙ quibuſdã
aliis negociis eſſem preuentus. Interdum occupare
eſt locum tenere/ſeu vi capere. Liuius lib. xxxiij. Nã
⁊ ipſis vocantibus vrbem hanc accepi: nõ occupaui:
id eſt nõ vi cepi. Ab occupo fit preoccupo: quod eſt
ante capio/vel ante poſſideo. Lactan. libro. vj. Pre/
occupabit eñ aduerſarius nõ reſiſtentẽ. Hinc Pre/
occupatio vel occupatio apud rhetores ſchema q̃d/
dam: cũ aliquid nos reticere dicimus: ⁊ tamen tacitũ
intelligitur: quod fit vel cum rem notam eſſe putam⁹
auditorib⁹: vel cũ ſuſpitionẽ excitare maiorẽ reticen/
do volum⁹. A grecis Apoſiopeſis vocat̃: quale eſt il
ſud. Cogis me iniurie tue cauſã ꝓferre: nihil agis: nõ
dicã: ſed ipm tẽpus eã patefaciet.
Occupatitius ager dicit̃: qui deſertus a cultoribus ꝓ/
priis/ab aliis occupatur.
Occurro is. occurri/occurſũ: obui⁹ fio. Vñ Occurſus:
obuiatio. Iuue. Occurrit matrona potens q̃ molle
calenum. Cice. ꝓ Cluen. p traſlationẽ. Sed ego oc/
currã expectatiõi veſtre iudices. Qñq₃ occurrere eſt
in mentẽ venire. Idẽ. Sed mihi cũ de ſenectute ali/
quid vellez ſcribere/tu occurrebas. Qñq₃ offerri: vt
apud eundẽ. Occurrebat tibi orõ. i. offerebat ſe. Qñ
q₃ obſtare. Perſi⁹. Venienti occurrite morbo. Hui⁹
frequẽtatiuũ eſt Occurſo ſas. Virg. Et inter agẽdũ
Occurſare capro cornu ferit ille caueto.
Oceanus pe. cor. ⁊ per ſimplex c: propriũ fuit viri Te/
thyos coniugis. Item eius de quo Mar. Et quere/
ris ſi te ſciſcitat oceanus. Et Oceanus mare dicitur
quod vniuerſam circũit terram. Aug⁹. Mari ma/
gno cingitur terra qui vocatur oceanus: de quo influ
it quoddã exiguũ in medio terraꝝ: et facit iſta maria
nota nobis que nauigiis frequentantur. Dictus oce/
anus ab ωκυσ: quod eſt velox: teſtib⁹ Solino ⁊ Ser
uio. Quod et neutro genere Oceanum dicit̃: preſer/
tim ſi mare ſequit̃: vt Caper et Probus teſtant̃. Fal
ſam tamen hanc opinionem Luſitani: id eſt Portu/
galleſii hac noſtra etate deprehenderunt: nã Colum/
bus nauarchus vltra Gades oceanum ingreſſus vl/
tra torridam zonam penetrauit per oceanuz ad In/
dos vſq₃ et beatoꝝ inſulas: nõ tamen iſtam velocita/
tem deprehendit: et ideo videre propriis oculis cre/
do ſit octaua ſcientia. Suidas ergo noſter multo me
li⁹ ſcribit his verbis: ωκεανοσ η κυκλω τησ γησ
πασησ θαλασσα παρα το κεω τοσ χιζω ω/
κεανοσ δε μεγαλουσ τερητικου α και τροπη
του α εισ ω ωκεανοσ εξ ουπερ παρτεσ ποτα/
μοι και πασ αθαλασσα και πηγαι. Et q̃uis ſit

NB vide in dictione mare

proprium Oceanus: aliquando tamen pro appella/
tiuo ponit̃/quãdo partes eius ſignificat: quo mõ ma
re cum totũ ſignificat/propriũ eſt: cum partẽ/appel/
latiuũ: Nam a littoribus plerũq₃ accipit nomẽ. Ad
dexterã ſiquidẽ vbi primũ terram intrat Atlantic⁹ di/
cit̃/ad ſiniſtrã Gaditanus. Illinc Arabicus/ perſic⁹/
indicus. Hinc Britãnicus/ germanicus/ ſcythicus.
Poſtq̃ vo terras intrauit: Primo ab Iberia: id eſt
Hiſpania/ Ibericum mare dicit̃. Tum a balearib⁹
inſulis Balearicũ: poſthac Narbonenſiũ prouinciã
contingẽs Gallicum: Deinde a Liguria liguſticum.
Mox vſq₃ in Siciliam a Thuſcis thuſcũ ſiue Tyr/
rhenum a Tyrrhenis: ſiue a differentia ſuperi infeꝝ.
Superum eñ hadriaticum vocamus: quod ad id ab
vrbe venientes Apenninũ cõſcendam⁹. Inde ab Io
nibus Ionium: a Sicilia ſiculum: a Creta Creticũ:
ab Aſia Aſiaticum: a Pamphilia pamphiliũ: ⁊ mul
ta alia nomina: que enumerare longũ eſſet. Poete ta
men Oceanum ꝓ quocũq₃ mari vſurpant. Virgili⁹.
Et ruit oceano nox. Eſt et Oceanus ſoliũ vaſtum in
balneis: ⁊ cõmino lacus alueuſq₃ maior: vel ab eo nu
mine: vel ab amplitudine vocatus: et a lauantiũ quo/
q₃ ſtrepitu/ ⁊ marino quaſi eſtu. Lampri. Oceani in/
quit ſoliũ primus inter principes Alexander appella
uit: cum Traianus id nõ feciſſet/ſed diebus ſolia de/
putaſſet. Nã thermaꝝ magnitudo Rome quãta fu/
erit Amianus docet libro. xvj. cum ait. Lauacra i vr
be in modũ ꝓuinciarũ extructa. Ab Ocean⁹ fit ocea/
nitis ⁊ idis. ꝓ filia oceani. Vir. li. iiij. Geor. Oceani
tides ambe. Ocean⁹ na. num. poſſeſſiuuz: oceanides
patronymicũ fe. ab oceanis.
Ociũ: proprie vacatio a labore. Cui⁹ contrariũ eſt ne/
gocium. Col̃. libro. ij. Sed cũ tam ociũ q̃ negociũ ra/
tionẽ reddere maiores noſtri cõſueuerint: nos quo/
q₃ monendos eſſe agricolas eſtimamus que feriis fa
cere: que nõ facere debeãt. Cicero. Et idipſum quod
dat̃ ociũ: id eſt temporis: in quo poſſim⁹ aliquid ope/
rari. Sed q₂ hi qui ſtudiis litteraꝝ operã dãt neceſſe
eſt: vt ceteris negociis vacui ſint: factũ eſt vt ociũ ꝓ
litterario ſtudio accipiat̃. Quintil̃. Inquirendo/ſcri
bendo/talia ſolemur ocium noſtrum. Cicero. Quid
dulcius ocio litterario: id eſt ſtudio: ⁊ (vt ita dicã) ne
gocioſo ocio? Eſt ergo duplex ocium: aliud philoſo/
phicũ/aliud vulgare. Philoſophicũ bonum ⁊ hone/
ſtũ. Vulgare ſeruile: cũ deſidia et inertia ab honeſta
exercitatione deſiſtimus.
Ocioſus: vacu⁹/trãquillus/ſecur⁹. Aug⁹ libro. viij. Cõ
feſſ. Mecũ erat Alipi⁹ ocioſus ab opere iuriſperito/
rum. Teren. in And. Ocioſo iam nũc eſſe impero: id
eſt ſecuro. Nam niſi qui ſecur⁹ eſt/non eſt ocioſus: vt
inquit Dona. Hinc Ocioſe aduerbiũ: quod eſt cum
ocio. Teren. in Adel. Ocioſe nũc iam ilico hic conſi
ſto. Aliquãdo ocioſus dicit̃ ſine cauſa/ſine fructu/ ſi/
ue ſuperflu⁹. Ambro. Non ocioſa hui⁹ paralitici: nec
anguſta medicina eſt.
Ocioſũ verbum dicit̃ quod ſine vtilitate ⁊ loquẽtis ⁊
audientis dicit̃/quaſi ſuperfluũ. Si omiſſis ſeriis (in
quit Hiero.) de reb⁹ friuol̃ loquamur: ⁊ fabulas nar/
remus antiquas. Ceterũ qui ſcurrilia replicat: et ca/
chinis ora diſſoluit: ⁊ aliquid ꝓfert̃ turpitudinis: hic
nõ ocioſi verbi/ſed criminoſi tenebit̃ reus.
Ocior aris. in ocio et quiete ſum. Cuius contrariuz eſt
negocior. Cicero libro. iij. offi. Celi⁹ Cani⁹ eques ro/
manus: neq₃ infacet⁹ et ſatis litterat⁹: cũ ſe ſyracuſas
ociãdi cã/nõ negociãdi cõtuliſſet: dictitabat ſe hortu
los aliquos emere velle.
Ocyor ⁊ ocyſſim⁹ latina nomina pro celerior ⁊ celerri/
mus fiunt a poſitiuo greco: ωκυσ: quo latini carẽt.
Plin. lib. ij. Mercurii ſidus inferiori circulo fert̃ no/
uem diebus ocyore ambitu: modo ante ſolis exortũ:

NB apud Virg: Oceanum interea surgens aurora relinquit, it portis iubare &c

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

O Ante C D et E

modo poſt occaſū ſplendens. Idē libro.xvj. Quidā breuitate radicū ſeneſcere celeriꝰ arbores putāt: qđ coarguūt fici: quaꝝ radices lōgiſſime/ ⁊ ſenectꝰ ocyſſima eſt. Hinc fiunt aduerbia ocyꝰ et ocyſſime: quꝫ et ociter dicat̄ ꝓ cito ⁊ percꝫ ꝓmpte.

Ocymū penul. corre. herba ad boum pabulū ſata/ qua ciebant aluum bobus. Id erat huiuſmodi. Fabe modios decē/ vicie duos/ tantundē et Eruilie in iugero autūno miſcebāt ac ſerebant/ admixta etiā auena greca cui nō cadit ſemen. Deductū nomē a celeritate naſcendi/ hoc eſt ab ocys: qđ valet cito: vt inquit Var. lib.j. de re ruſ. hoc amplius dictū ocymū qđ citat aluū bobus. Et ideo his dat̄ vt purgent̄. i. pabuli ſegetes virides ſecte anteꝗ̄ ſiliq̄s generēt: bobuſqꝫ dat̄/ vt citā aluū faciat vnde nomen accipit. Ocimū vo ꝑ c. herba eſt quā vulgo baſilicon appellāt/ odoris optimi: dictū ab oζω redoleo.

Ocnus: mantus filius: qui Mantuam vrbem cōdidit. Quo nomine nō tam ſignificatur ignauus ꝗ̄ laborioſus et induſtrius: ſed cuiꝰ vxor ſit prodiga: ſed ꝺ ocno iſto alij viderint dicere nolo: bonū eñ eſt quādoꝗ̄ declinare ab omniū odio.

Ocrea dicta eſt que crus tuet̄: ꝙ Cicerone auctore opponat̄ cruri: vel ꝙ ſit inequaliter tuberata: vt inq̄t Feſtus Apul. Hic galea caput: ille crura ocreis inuoluit. Hinc ocreatꝰ: qui ocreis calciatꝰ incedit. Pliniꝰ. lib.xviij. Ad reliquos vſus laborioſe euellit̄ ocreatꝭ cruribus manibuſqꝫ tactis: manicis cōuolutū oſſeis ligneiſve conamentis.

Octonus a. um. ab octo numero. Varro. Nutricare octonos porcos paruulos primo p̄nt incremento facto a peritis dimidia pars remoueri ſolet.

Octophoꝝ penul. corre. vehiculū octo rotas habens. Sueto. de Cali. Interdū adeo ſegniter ⁊ delicate inceſſit/ vt octophoro veheret̄. Mar. Octophoro ſanus portat̄ amice philippus.

Octopes: piſcis polypꝰ: a numero pedū.

Oculus dictꝰ eſt ab oculendo: ꝙ cilioꝝ tegminibus occulat̄. Latent eñ oculi ſub cilijs et genis. Sūt autē oculi pars corpis precioſiſſima: in quibꝰ (vt Albertꝰ magnꝰ inq̄t) maxima indicia amoris et odij exiſtunt. Sūt eñ veri cordis nuncij in quibꝰ animꝰ inhabitat. Plau. i Mili. Nā ego quidē meos oculos habeo: nec rogo vtēdos foris. Per trāſlationē ponit̄ ꝓ indicio. Cice. i Lel. Nec vo ille i luce mō atqꝫ i ocul̄ magnus: ſed intꝰ domiqꝫ p̄ſtātior. Dicunt̄ etiā oculi i arboꝝ ſurculis vnde germināt. Ab Oculus fiūt Monoculus/ vnoculꝰ/ ianoculꝰ: et diminutiuū Ocellus. Perſ. Patrāti fractꝰ ocello. Rufus aūt domeſticus in Epigrammatis: παρſα σεθεν φιλεω μουνον λεσον ακριſον ομμα εχθαιρω σſυνεροισ ανλρασι ſερπομενον.

Ocellatus ta. tum. quod ocellos habet: ab ocello diminutiuo. Vnde Sueto. in Aug. ocellatas nuces dixit ꝓ multis foraminibꝰ diſtinctas.

Oculeꝰ: plenꝰ oculis. Plautꝰ in Aul. Quos ſi argꝰ ſeruet q̄ totꝰ oculeꝰ fuit: quē quondā Ioui Iuno cuſtodē addidit/ is nūꝗ̄ ſeruet. Per trāſlationē ponit̄ ꝓ ꝑſpicaci: quaſi q̄ ex oculis cōſtet. Apul̄. Perſpicaciorem ipſo linceo vel argo/ ⁊ oculeū totū.

Oculatꝰ modo dicit̄ qui per totū corpꝰ oculos habet. Hiero. ad Pauli. Per totū corpꝰ oculati ſunt. Mō dicit̄ qui oculos habet vigilantes: et qui cuncta perſpiciat: ⁊ callidꝰ ſiue p̄ſens eſt. Plau. i Tru. Ipſe pluris eſt oculatꝰ teſtis vnꝰ ꝗ̄ auriti decē. i. q̄ p̄ſens fuerit viderit qꝫ. Plin. locū oculatiſſimū appellat occultiſſimū ſecretiſſimūqꝫ: quis ꝑ ꝯtrariū oculatiſſimus dici poſſit manifeſtiſſimꝰ. Et tūc ab oculato vocabulo/ nō ab oculo verbo deriuat̄/ ſicut ⁊ oculiſſimꝰ ꝓ chariſſimo. Plau. Oculiſſimū oſtiū amice.

Oculitꝰ pe. cor. aduerbiū: ſicut medullitꝰ animitꝰ fingit̄ quo ſignificat̄ tam charū eſſe ꝗ̄ oculū. Plautꝰ. Qui amant ancillā meā oculitus.

Oculo as. ab Oculus fieri puto. Tertu. in Apologetico. Sed quia iam expolitos/ et ipſa vrbanitate deceptos/ in agnitionem veritatis ocularet. Hinc Inoculo et exoculo: a quo exoculaſſo ſis: qđ eſt oculū eruo. Plautꝰ in Ru. Si hercle illicillas hodie digito tetigerit/ periſtis ambo: inuitas niſi tūc exoculaſſitis vſqꝫ adeo: donec qua domū abeat neſciat. Et hec oīa ab oculo is. deducuntur: quis per duplex cc. ſcribit̄. Lactā. lib. de opi. Vt igit̄ oculi munitiores eſſent ab iniuria: ciliōꝝ tegminibus occuluit. Vnde oculos dictos Varroni placet.

O Ante D

Ode grece: cantꝰ latine dicit̄. Hodos vo via.

Odi defectiuū: vt Priſci. inquit: neqꝫ p̄ſens neqꝫ futurū neqꝫ participiū habet: ſed tā p̄ſentis ꝗ̄ preteriti tēporis ſignificationem tenet. Inuenit̄ tamen odio is. odi/ oſum: futuro odiam et odibo. Hiero. in li. Prouer. Et imprudentes odibūt ſcientiā. Significat aūt odi: odio habeo: a quo oſus. Vnde exoſus et peroſus ⁊ oſor: de quibꝰ alibi.

Odiū: ira inueterata: vt inq̄t Cicero libro.iiij. Tuſ. Interdum capit̄ pro inſtantia/ aſſiduitate/ moleſtia/ faſtidio. Plautꝰ in Aſi. Iam hic me abegerit ſuo odio: id eſt faſtidio. Teren. in Eu. Neqꝫ agri neqꝫ vrbis odium vnqꝫ me ꝑcipit: id eſt moleſtia/ faſtidiū vel ſatietas preoccupat. Odiū etiam ſiue (qđ idē eſt) odion: nomen loci/ a cantu nomen habens. In eo eñ muſica certamina ſpectabant̄. Grece ωλειον. Vict. Sic Pericles athenienſis inter cetera opera q̄ Athenis extruxit/ fecit et odion: in quo certamina muſica ſpectabant̄: quod multis ſedibꝰ ⁊ columnis exornatū fuiſſe hiſtorici ſcripſerunt.

Odioſus: qui odio habet̄. Cice. Odioſū ſane genꝰ hominū officia exprobrantiū. Aliquando capit̄ ꝓ moleſto. Ter. in Phormi. Si porro eſſe odioſi pergitis. Odioſe aduerbiū: cū odio.

Odeporicon: ολοιπορικον vulgo dicit̄ itinerarium. Hiero. ad Paulā. Neqꝫ enim odeporicon eiꝰ diſpoſui ſcribere. Eſt eñ liber in quo annotant̄ ꝓfectiōes fluuij/ vrbes/ loca/ nationes.

Odor lr̄e cōmutatiōe dicit̄ ꝓ olor. Hinc notū ē q̄d ſignificet oleo. Dicit̄ ⁊ odos ꝓ odor/ ſicut honos lepos.

Odorus a. um. pe. ꝓ. qđ ex ſe odorē mittit/ vt odora pinus. Aliq̄ñ adorus ponit̄ ꝓ idagatore ⁊ ſagaci. Virgil̄. lib. iiij. Aene. Et odora canū vis.

Odoratꝰ a. um. qđ aliūde accipit odorē: vt templū odoratū. Interdū ſumit̄ ꝓ odorifero. i. qđ ex ſe odorē habet. Pli. li. xxj. Quibuſdā ānis minꝰ odorata ꝓuēit. ſ. roſa p̄terea magis oibꝰ locis ſiccis/ ꝗ̄ humidis odoratior. Virgꝭ. li. Geor. iij. Diſce ⁊ odoratā ſtabul̄ accendere cedrū. Ser. odoratā ꝓ odoriferam.

Odoro as. ⁊ odoror depo. Hiero. in lib. Geñ. Odoratus eſt dñs odorē ſuauitatis. Col̄. lib. vij. Deinde nares ꝑfricato/ vt hoīes diſcāt odorari.

Odorator: q̄ odorē ſequit̄ vt canis: q̄ ⁊ odoriſequꝰ dr̄.

Odoramentū: odoratio ipſa: ſiue qđ odoris gratia tenemꝰ. Pli. Omniū odoramētoꝝ/ atqꝫ adeo herbarū differētia eſt in colore/ ⁊ odore/ ⁊ ſucco.

Odorarius/ qui odores conficit vendit qꝫ: a grecis aromatopola dicitur.

O Ante E

Oeanthe: nomen ciuitatis: que a quibuſdā etiā eāthes vocat̄. Eſt etiā flos vue: nā οινοσ vinū/ ⁊ ſοανθοσ dicit̄ flos: oi in oe diph. latinam.

Oenanthe: vitis labruſce florens vua. Colligitur cum

optime olet: ſiccatur ĩ vmbra ſubſtrato linteo: atq; in cados condit᷑/ dicta quaſi οἰνου ἀνθος: hoc eſt vini flos. Hiero. cõtra Joui. poſuit ꝓ quodã odoramẽti genere cum dixit Amomũ cyphi enonãthe muſc⁹ ⁊ peregrini muris pellicula.

Oenanthinũ penul. produc. vnguentũ q̃ð ex oenanthe hoc eſt flore labruſcę fit.

Oenõ greci vinum dicunt.

Oenopola penul. ꝓduc. venditoꝛ vini. Oenopoliũ: taberna vinaria. Plau. in Aſi. Cũ a piſtoꝛe panem petimus/ vinum ex oenopolio.

Oenophoꝝ penul. coꝛ. vas vinarium ad ferenda vina aptum: οἰνοσ vinum: quod ἀπο του οιομαι: q̃ð eſt imaginoꝛ: ꝙ qui copioſius biberint multa imaginant᷑ quę nõ ſunt: φερω poꝛto. Mar. Reddidit oenophoꝛi pondera parua ſui. Apu. in me. lib. vij. Oenophoꝛo q̃ð immixtũ vino gerebat venenũ.

Oenotria: regio Italię ſeu ipſa Italia: cui⁹ ꝑpli oenotrij dicunt᷑: ꝙ ibi optima vina naſcant᷑: ab οἰνου: vel vt Var. putat: ab oenotrio ſabinoꝝ rege.

Oenotrides: dictę ſunt duę inſulę quę ſunt cõtra Veliam: Pontia ſcilicet et Iſacia.

Oenomaus: hippodamię pater Elidis rex: qui victus a Pelopę/ regnũ amiſit: totaq; poſtea regio Peloponeſus a Pelope dicta eſt.

Oebades: Darij ſtabularius: cui⁹ induſtria ipſe Dari⁹ Perſaꝝ regnũ adeptus eſt.

Oebalus pe. coꝛ. rex Laconũ: a quo regio oebalia. Alius fuit Thelonis capreę filius. de quo Virg. li. vij. Qui multos in Campania ſubegit.

Oebalia: regio in Peloponeſo: quę et Laconia dicit᷑: ab Oebalo arguli filio: qui rex Laconũ fuit. Sta. libꝛo Achill. Soluerat oebalio claſſem de littoꝛe paſtoꝛ Dardanus. Q̃ð aũt Virg. lib. iiij. Geoꝛg. dixit: Nãq; ſub oebalie memini me turrib⁹ altis ⁊c̃. Ideo poſuit: vt oſtenderet Tarentũ a Laconib⁹ fuiſſe ꝯditum: quoꝝ pars eſt Oebalia.

Oecus grece: domus ſiue familia latine dicitur: a quo Oeconomus.

Oeconomus penult. coꝛre. tã pecunię q̃; frugũ omniũ q̃ dñs poſſidet diſpẽſatoꝛ eſt. Vñ ⁊ Oeconomic⁹ Xenophõtis pulcherrim⁹ liber eſt: qui nõ gubernationẽ villę/ ſed diſpenſationẽ vniuerſę dom⁹ Tullio interp̃tãte ſignificat. Cõponit᷑ eñ ex οικοσ q̃ eſt domus: et νομοσ lex. Docet eñ diſpenſatoꝛẽ legẽ dom⁹ eſſe: Oeconomica: quę ad rẽ domeſticã ac familiarẽ pertinẽt. Oeconomia: rei domeſticę adminiſtratio.

Oechalia: vꝛbs Laconię: ab oechalio fluuio eã pꝛeterfluẽte ita dicta. Sed poſtea ab Hercule euerſa. Vñ ⁊ ea pars Laconię q̃ Theſſalię ꝓpinqua eſt/ oechalia appellat᷑. Virg. Vt bello egregias idẽ diſiecerit vꝛbes Troiãq; oechaliãq;. Alię etiã fuerũt Oechalię: vt in Theſſalia et Euboea.

Oecumenicus: latine vniuerſalis/ et ad totũ oꝛbẽ pertinẽs. Vñ oecumenicũ cõciliũ dicimus.

Oedipus odis. oedipi: tertię et ſecũdę declinatiõis: vt docet Priſ. lib. vj. Sta. lib. j. The. Limes mihi carminis eſto oedipode cõfuſa domus. Plau. in penu. Oedipo eſt cõiectoꝛe op⁹: qui ſphyngi interpꝛes fuit. Dict⁹ oedip⁹ ἀπο του οιδειν τουσποδασ. i. a tumoꝛe pedũ quos habuit perfoꝛatos. Fuit autẽ nomen filij Laij regis Thebaꝝ.

Oenotria: regio in bꝛutijs: ſicut ſcribit Stra. lib. vj. ab oenotro rege ſabinoꝝ ſic appellata. A quo Oenotrij viri dicti ſunt.

Oenone: nomen ciuitatis ⁊ nymphę.

Oeſypũ: ab oue dictũ eſt: quã gręci οιν vocãt: q̃ſi οἰοσ ρυποσ: id eſt ouium ſoꝛdes.

Oeſtrũ gręce: furoꝛ dicit᷑ οἶστροσ. Vnde Statius vocat oeſtrum poeticũ furoꝛẽ. Tempus erit cum laurigero tuo foꝛtioꝛ oeſtro Facta canã. Oeſtrũ etiam latine aſillus volatile paruũ: vulgo tabanus ex ſoni ſimilitudine dict⁹: vel a tabe. Virg. Eſt lucos ſilari circa ilicibuſq; virentẽ Plurimus alburnũ volitãs: cui nomen aſillo Romanũ eſt oeſtrũ: graij vertere vocãtes Aſper acerba ſonãs quo tota exterrita ſiluis Diffugiunt armenta. Col. lib. x. ſcribit naſci in extremis partib⁹ fauoꝛũ amplioꝛis magnitudinis q̃; ſũt apes cęterę: eoſq; nõnulli putãt eſſe reges verũ gręcoꝝ auctoꝛes οιστρουσ appellãt/ ab eo ꝙ exagitent: nec patiãtur examina conquieſcere.

Oeta: mons inter Theſſaliã et Macedoniã/ clar⁹ moꝛte ⁊ ſepulchꝛo Herculis: in quo (vt Ser. inquit) ſtellę videntur occidere/ ſicut de Ida naſci. Et vbi Elleboꝛum optimũ naſcebatur. A Parnaſo vſq; Pindũ pars in Thermopylas vergens ꝓpꝛie oeta vocatur. Hinc oeteus a. um. Vnde Hercules oeteus dictus eſt. Aeta ṽo colchoꝛum rex fuit filius Solis: ⁊ Perſides nymphę frater perſes/ qui ĩ Taurica regnauit: qui habuit filiã Hecaten crudeliſſimã ſupꝛa patrem: quę homines ſagittis appetere ſolebat: faciebat venena. Inuenit pꝛima aconitũ quo patrem interemit: regnum occupauit: templũ Dianę ſtatuit: vbi nauigantes hoſpites ſacrificabat. Quo clarioꝛ euaderet nupſit Aete patruo: ex quo genuit Cyrcen medeã Egyaleũ. Cyrce in venenis pl⁹ matre edocta: nupſit Sarmatarum regi: quem veneno interemit: et crudelitate ſua ad Italiam pulſa eſt.

O Ante F

Offa per duplex ff. conſtabat ex carne fere poꝛcina lucanica: quã facere ex mediocri inteſtino Romanę mulieres a Lucanis didicere vnde officia: poꝛcinam cũ cauda offam penitam dicebãt vnde eſt. Iuue. Et patruo ſimiles effunderet offas. Offa etiam cibariũ ex fruſtis panis in iure pingui: caſeo vetere: pipere ⁊ cynamomo cõditis: quę iuſſulata et caſeata dicit᷑. Virgilius. Melle ſopoꝛatam et medicatis frugibus offam. Poteſt etiã fieri offa ex alijs rebus. Var. li. iij. de re ruſ. Ciba tui offas poſitas hę maxime glomerãtur ex ficis ⁊ farre mixto. Ab offa fit offari⁹ ꝓ coquo Offatim particulatim.

Ofella diminutiuũ: fruſtulum carnis erit pura libꝛale/ in quod caro cõciditur: poꝛcina a poꝛco quã in ſartagine/ craticula ⁊ pꝛunis coquim⁹. Vitulina a vituloꝛ quã ad ignẽ verubus verſantes ad ęſcã paramus. Et apud poetas per ſimplex f. ſcribit᷑. Mar. Parua tibi curua craticula ſudet ofella. Iuue. At rudis omni tẽpoꝛe ⁊ exiguę furtis imbutus ofellę.

Offula: ſimiliter diminutiuũ ab offa. Sue. ĩ Clau. Rogo vos quis poteſt ſine offula viuere. Col. ſcribẽs de ſalſura carnis ſuillę: vt. Deinde offule carnis ſpiſſe cõponuntur/ et alternis ſal ingeritur.

Offectoꝛes: vide ſupꝛa in dictione Infectoꝛes.

Offendo is. di. ſum. ex ob et fendo: quod nõ eſt in vſu/ ſicut et defendo. i. incurro/ incido: ⁊ eſt ꝓpꝛie animi ⁊ coꝛpis. Terent. Adueniens offendi quendã mei loci hinc atq; oꝛdinis hominẽ haud impurum. Et nõ ſolũ de animat/ ſed ⁊ de inanimatis q̃q; dicit᷑. Sed q̃m qui incidunt in aliquid lędere ſępe ſolent id in q̃ð incidunt: factum eſt vt offendere ꝓ lędere vſurpet᷑. Lactan. lib. iiij. Quo peccato ac ſcelere offenſus de⁹. Et offendere eſt inuenire: ſed p̃ter opinionẽ Cice. de repub. Sed imitoꝛ architã illũ Tarentinũ: qui cum ad villã veniſſet: et oĩa aliter offendiſſet. Itẽ ponit᷑ ꝓ percutere/ et verbis iniuriã facere.

Offenſa/ offenſio/ offendo inis. et offenſus us. in vno ſignificato accipiunt᷑. Lucr. Nõ igitur multis offenſibus intemerãdo: offenſa tñ actiue ſumit᷑. Cic. Cũ tot ci⁹ offenſas pati nõ poſſem/ diſceſſi. Offenſio plerũq;

N.B. nulla cadit inter os et offam.

paſſiue. Idē. In corꝑe egro odioſa ē ois offēſio.i.ois moleſtia ⁊ paſſio. Offenſiūcula: parua offenſio.

Offendiculum: impedimentū/obſtaculū. Offenſaculū: id eſt id quod ponit̄ vt aliquis in ipm incidat vel im/pingat: ab offenſa nomen deductum.

Offenſatio: obſtatio ſeu obuiatio: ab offenſo as. frequē tatiuo verbo: ꝗuis id nō legerim. Nam eius forma/tio legitima eſt: ſicut ab occurſo occurſatio. Defenſi/to tamē frequētatiuū eſt verbi defendo: vt apud Ci/ce. Si igitur nō poterit ſiue cauſas defenſitare. Sed nō mirꝫ ſi defenſito et offenſo frequentatiua duplicia varijs vocibus reperiri poſſint: qm̄ et curſo ⁊ curſito ſimiliter inueniuntur.

Offendix: ligature nod⁹/quo aper retinebatur.

Offero: proprie exhibeo ſiue preſento. Terent. in He/cy. Oportune te mihi offers. Interdū offerre eſt ſpō te dare. Hinc oblationes dicunt̄ que dijs offerūtur. Interdū inferre. Cice. lib. iij. offic. Regine ſtupꝫ ob/tulit. Interdū imittere. Idē ad pōtifices. Domus ar debat i palatio nō fortuito/ſed oblato incendio. In/terdū obijcere: vt apud eundē in Le. Addendū eo/dem eſt: vt ne in criminibus aut inferēdis delectetur amicus/aut credat oblatis. Interdū polliceri. Juſti. Cū ei auxilium obtuliſſet.

Officio cis. ex ob cōtra ⁊ facio: quaſi noceo dicit̄. Cice. lib. offic. Demoliri ea quoꝫ altitudo officeret auſpi/cijs. Unde per antiphraſim officiū quidā dici volūt. Aliquādo officere idē eſt quod efficere. Unde etiam ſm alios officium quaſi efficium. Eſt enim officium/quod quiſq₃ efficere debet ꝑ ſue condicione perſone. In quo animaduertere oportet: quid loco cōueniat/quid tempori/ quid rerum aut perſonarn₃ dignitati. Unde in familia bene inſtituta dicimus omnes in of ficio eſſe oportere: id eſt oīes oportere agere que de bent. Terē. in And. Hoccine eſt officiū patris? Am/bro. lib. j. offi. Legimus officium dici a nobis poſſe ⁊ nec ratio ipſa abhorret. Qñquidē officiū ab efficien do dictū putamus/quaſi efficiū: ſed ꝓpter decorē ſer/monis vna imutata littera officiū nūcupari. Uel cer te vt ea agas ꝙ nulli officiāt: ꝓſint omnibus. Poteſt etiā dici ⁊ recte: vt ab officio is. officiū deriuet̄: ita vt ob nō cōtra/ſed circū ſignificet: vt Circa quod facien dū eſt innitamur. Nec quēq₃ moueat ꝙ officio is. ad uerſetur nomini officiū. Tunc enim ob ſignificat cō tra: vt ſit quaſi contra facio: Ideo ſignificat obſum. Sed ꝙ ſignificat etiam circum/ſeruit nomini offici/um. Huiuſmodi enim varietas ex prepoſitionū mul tiplici ſignificatione plerūq₃ exiſtit: quam cum igno/ramus: nō verā vocabuli interpretationem conſequi valemus. Officiū autem generatim loquendo/ cum ad omnes homines pertineat(Siquidē Cice. de of/ficijs ſcripſit: item et Ambro.) quātū intelligo eſt cō/gruus actus vniuſcuiuſq₃ perſone. Uel id eſt i quod quiſq₃ incūbere debet: vt ipſum ſicuti charitas poſtu lauerit: quoad potuerit affectū reddit. Unde cū faci mus quod debeam⁹/q₂ bene facimus: inde officiū eti am beneficiū dictū eſt. Cice. lib. ij. ad Heren. Si plu ra aut maiora officia ꝙ maleficia videbunt̄ conſtare. Et quia benefacere cuipiā ē obſequi illi cui bene fit: iccirco officiū etiam obſequiū dicit̄. Idem. Odioſu₃ ſane genus hominū officia exprobrātiū: que meminiſ ſe debet is in quem collata ſunt non cōmemorare qui cōtulit. Capit̄ interdū officium ꝓ honore: vt Circū/ſtabāt ceſarem ſenatores ſedentē in aurea ſella officij gratia. Magiſtratus quoq₃ officiū dicit̄: vel q₂ hono ris gratia inſtitutus eſt: vel q₂ opem populo fert: vel q₂ ius qđ cuiq₃ debet̄ reddit. Qñq₃ accipit̄ ꝓ alicui⁹ artis rōne: vt Officiū grāmatici/officium medici. Et cū ad virtutē ꝑtineat: vt Hominis officiū eſt pietatē colere. Dicim⁹ tñ interdū: Lenonis eſt officiū inſidia ri pudicicie. Accuſatoris eſt officiu₃ crimina inferre. Eſt eñi quādo officere ſignificat inficere. Uñ offecto res: coloꝝ infectores dicuntur.

Officiū: ab efficiendo vel ab officiendo: de quo mō di/ctum. Et eſt duplex. Alterū perfectū: quod greci ca/torthoma vocāt: quod ⁊ oīnis numeros virtutis cō/tinet. Alterū mediū pertinēs ad inſtitutionē vite cō/munis. Cice. lib. iij. de fini. Quod ratione actū ſit id officium appellamus.

Officioſus: ꝗ libēter vel ꝓbe officiū ſeu beneficiū alicuı̄ exhibet: ſiue qui obſeq̄ alteri multū ſtudet. Ci. Octa/uio. Hominē prudentē ⁊ officioſū cognoſces. Quā doq₃ officioſū dicit̄ quod cōtinet pietatē: et nulli no/cet: alicui ꝓdeſt. Aug⁹ ad Hiero. Si ad ſcripturas ſa cras admiſſa fuerint vel officioſa mendacia: quid in eis remanebit? Capitur aliquādo in malā partē. Nā cum olim. Q. Atherius defenderet reum libertinū: cui obijciebat̄ ꝙ patroni cōcubin⁹ fuiſſet: hac defenſi one vſus eſſe fertur. Impudicicia in ingenuo crimen eſt/in ſeruo neceſſitas/in liberto officiū. Ex eo impu dici et obſceni aliq̄ꝺiu officioſi vocitati ſūt. Officio/ſus dolor a Ci. lib. iij. Tuſ. dicit̄: ꝗ ex iuſta cauſa ſuſce pit̄: ⁊ cui⁹ ꝓbabilis ratio reddi poteſt.

Officialis et hoc le. quod ad officiū pertinet: vel qđ de officio tractat. Lactā. lib. vj. Quid. M. Tul. in ſuis officialib⁹: nōne hoc idē ꝑſuadet nō eſſe oīnino largi/endū. Et diſt. xxxviij. ſcribit̄. Qñ p̄ſbyteri i parochijs ordinant̄: libellū officialē a ſacerdote ſuo accipiāt. i. in quo cōtinet̄ officiū. Officialis etiā miniſter magi/ſtrat⁹ vocat̄. Apul. Sed iuſſit ptās officialē ſuū ma/gna ſeueritudine coerceri. Idē etiā officiū vocat̄: vt apud hiſtorias quorundā ſanctoꝝ martyꝝ legit̄.

Officina pe. ꝓdu. loc⁹ vbi aliq̄d fit: hoc eſt: in quo artifi ces opa ſua faciūt. Hiero. de Paulo eremita. Hunc locū egyptioꝝ littere ferūt furtiue monete officinā fu iſſe ea tēpeſtate ꝗ Cleopatre iunct⁹ eſt Antoni⁹: ab ef ficiēdo dicta. Taberna ꝟo vbi alq̄d vēdit̄: cū alibi fa/ctū ſit: licet qñq₃ officina ꝓ taberna ponatur.

Officie arū. dicunt̄ fallacie.

Offirmo as. firmū ꝓpoſitū in animo habeo ⁊ quaſi ob ſtinate. Teren. i Heau. Age queſo ne tā offirmes te Chremes. Proprie autē offirmare: eſt valde ſeu ꝑfe/cte contra aliquē firmare. Hiero. Beat⁹ Paul⁹ oſtiū qđ patebat recludēs ſera offirmauit.

Offlecto: circū vel contra flecto. Plau. in Ru. At ego hinc offlectā nauem.

Offoco as. pe. ꝓ. circūfoco vel ſuffoco. Aug⁹ li. v. Cō/feſ. Sed me maxime captū ⁊ offocatū ꝗdāmodo de/primebāt corꝑalia cogitātē moles ille ſub quib⁹ anhe lās in aurē tue veritatis reſpirare nō poterā.

Offoco as. pe. ꝓ. aquā in fauces do ad ſorbendum.

Offringo: ex ob ⁊ frāgo: ei⁹ qđ fractū eſt ꝯtrario frāgo. Feſt. Proprie terra offringi dicit̄/qñ iterū trāſuerſo ſulco arat̄. Uar. lib. j. de re ruſ. Cū ꝓſcideris offringē oportet. i. iterare vt frangant̄ glebe. Prima eñ ara/tione grādes glebe ex terra ſcinduntur.

Offundo is. circumfūdo/obſcuro/obceco ſiue operio/maculo ve. Lac. lib. vij. Luna iā nō trib⁹ deficiet die/bus aut horis/ſed ꝑpetuo ſanguine offuſa meat⁹ ex/traordinarios ꝑaget. Ci. ꝓ Roſ. Erāt interea ꝗ ſuis vulnerib⁹ mederent̄: qui tanq₃ ſi offuſa repu. ſempit̄/na nox eſſet: ita ruebāt in tenebris/ oīnia q₃ miſcebāt. Aliqñ offendere eſt inijcere. Ci. Hic error ⁊ hec do/ctorum animis effuſa caligo eſt.

O Ante G

Ogdoas adis. numerus octonarius.

Ogdous: egypti rex Uoheus cognominat⁹: qui Me phim cōdidit/ a nomine filie. Hic pri⁹ Uenere⁹ cog/nominat⁹ fuit: vt auctor eſt Diod. ſiculus.

O Ante G

Ogdolapis: fluuius nauigabilis ex alpibus fluens ad vrbem irrumpit.

Ogganio. multū dico/inculco. Plau. in Aſi. Cui nūq̄ vnā rē me licet ſemel ꝑcipe fieri q̄n cēties eandē impe rē atq̄ ogganiā. i. inclamitē vel inſuꝑ clamitē.

Oggero is. pe. cor. vide in dictione Gero.

Ogyges: thebanoꝝ rex qui Boetias edificauit circiter mille et quingentos annos an̄ vrbem conditā. Hinc ogygius a. um. Unde ogygia mœnia thebana dicta ſunt. Sub hoc rege fuit diluuiū magnum.

Ogygia: iſula int̄ phœniciū ꝛ ſyriū mare: ab ogyge thebanoꝝ rege.

Ogyris: inſula ꝙ i ea Erythrę regis monumentū magis clara q̄ cęterę: vt inquit Pompo.

O Ante N

Obe: interiectio exclamātis: ꝛ ſatietatē vſq̄ ad faſtidium deſignat: ꝛ iubet modū imponere.

Oinomeli: vide in dictione Mulſum.

O Ante L

Olea et oliua ꝓ arbore. Virgi. lib. ij. Geor. Sed truncis oleę melius: ꝓpagine vites Rn̄dent. Amb. Quis ali⁹ tales fruct⁹ ferret olearū nō curueſcētiū vbertate bacchaꝝ? Virgi. Incūbens tereti damō ſic cępit oliuę. Amb. Ideo ad mōtē venit oliueti: vt nouellas oliuas in ſublimi virtutū plātaret. Siſr ꝓ fructu olea ꝛ oliua dicit̄. Vn̄ et ꝓ liquore oleū ꝛ oliuū dicim⁹: oleū ab olea/oliuū ab oliua. Hora. i Ser. Quali ꝑfundat piſces ſecur⁹ oliuo. Col. li. vj. Oleū optimū licinia: dat plurimū ſergia. Oleaꝝ q̄dā dicunt̄ licinianę q̄dā pauſię/q̄dā ſergię/q̄dā orchis/q̄dā regię/ꝛ q̄dā radij.

Oliuitas: oleę fructus. Var. Tū deniq̄ om̄is cū lucerna cōbuſta eſt in lucubrādo/oliuitaſq̄ cōſumpta eſt. Dicitur oliuitas etiā ſiue oleitas oletaſve tempus legendarum oliuarum.

Oliueta ę. ab oliuo dicebat̄: ſicut a vino vindemia.

Oliuetū: locus in quo oleę cōſitę ſunt. Col. lib. iij. Melius aūt trūcis q̄ plantis oliuetū conſtituitur.

Oletum: idē qȝ oliuetū: ab oleta: vt eſt apud Cato. li. de re ruſti. Eſt autē ſumptū ab oleo. Itē ſterc⁹ humanū. Veranius. Sacerdotula in ſacrario fecit oletū. Proprie tn̄ capit̄ ꝓ loco in quo meijmus atq̄ excernimus. Taci. in Ner. Gymnaſiū eo anno dedicatū a Nerone: ꝑbitumq̄ oletū equiti ac ſenatui.

Oleace⁹ a. um. quod eſt materiatum ex olea: vt Lignū oleaceum: liquor oleaceus.

Oleatus a. um. qȝ eſt factum cū oleo. Hiero. i lib. Nume. Quaſi panis oleati faciēs ex eo tortulas ſapor̄.

Olearis et hoc re. qȝ ad oleū ꝑtinet. Pli. libro. xxxiiij. Quippe cū i exacuēdo oleares cotes ꝛ aq̄rię ęque differant: oleo delicatior fiet acies. Sic oliuaris et hoc re. Seruius. Trapetis autē molis oliuaribus.

Olearius a. um. ꝛ oliuari⁹ a. um. qȝ ad oleū ꝑtinet: vt olearia ꝛ oliuaria cella. Colu. lib. ij. In ſole ſiccata et mox refrigerata recōdit̄: ſi maior eſt mod⁹ in horreo: ſi minor/in vaſis olearijs ſalſamentarijſq̄.

Olearius rij. q̄ oleū facit vł vēdit. Col. lib. vi. Peritiſſimi olearij vix patiunt̄ ad vnā lucernā opus fieri.

Oleoſus a. um. qȝ eſt plenū oleo. Pli. Semen oleoſū qȝ ꝛ fit ex eo medet̄ oris vlceribus punctis.

Oleaſter: olea ſilueſtris. Virgi. Indicio eſt tractu ſurgens oleaſter eodē Plurimus: et ſtratis baccis ſilueſtribus agri. Hui⁹ diminutiuū eſt oleaſtellus.

Oleaginus a. um. penul. cor. quod ex olea arbore eſt/ſicut fagin⁹ a fago. Virgi. Trudit̄ e ſicco radix oleagina ligno. Dicit̄ et oleagineus a. um. Var. lib. j. de re ruſ. Demū i oleagineis ſeminib⁹ arbores videndū/vt ſit de tenero ramo ex vtraq̄ ꝑte ęquabiliter ꝑciſum: quas alij ſclauolas/alij taleas appellāt.

Oliuo as. oliuaꝝ vindemiam ago/ſiue oliuas colligo. Pli. Quippe oliuātibus lex antiquiſſima fuit oleā ne ſtringito/neve verberato.

Oleo es. eui. ꝛ olui. olitum et oletū: odorē ſpiro: ꝛ conſtruit̄ frequenter cū actō fere cū om̄ibus ſuis cōpoſitis. In quo ſignificationem eorū neutralē tranſitiuā eſſe deprehēdere licet. Hora. Vina fere dulces oluerūt mane camenę. Hiero. ad Pāma. Simplices epiſtolę tuę olent ꝓphetas: apłos ſapiunt. Aliq̄n etiā ablatiuo. Ouid. Perq̄ locos ſacros ꝛ olentia ſulphure fert̄. Prop. Cur nardo flāmę n̄ oluere meę? Aliq̄n ſine caſu. Pli. Roſa recens a longinquo olet. Inuenitur etiā olo is. Plaut. Olūt ędes arabicas. Idē in Muſ. Nō oēs olere vnguenta exotica ſicut tu oles. Eſt em̄ iambus. Eius naturę ſunt cōpoſita: videlicet redoleo: quod idē eſt qȝ oleo. Hiero. Nunq̄ vinum redoleas: ne audias illud phi: hoc nō eſt oſculum porrigere/ſed vinū ꝓpinare. Virgi. Feruet opus: redolentq̄ thimo fragrantia mella. Aboleo/adoleo/exoleo/inoleo: de quibus ſupra. Oboleo graueolentiā odorēq̄ tetrū reddo. Sue. in Cali. Ille antidotū oboluiſſe quaſi ad ꝑcauēda venena ſua ſūptū. Plaut⁹ in Muſ. At te Iuppiter dijq̄ om̄es perdāt: oboluiſti alliū germana illuuies. Peroleo: valde oleo. Lucil. lib. xxx. Quis totum ſic corpus iā pero leſſe biſulcis. Suboleo: quaſi oleo/ꝛ odorē ſētio. Per trāſlationē ſubolere ponit̄ ꝓ demōſtrare: ꝛ de aliq̄ re ſentire quaſi q̄ male ſentiat. Teren. Ne paululū quidē ſuboleat eſſe amicā hāc Clinie. Plau. i Caſ. Subolet iā vxori qȝ ego machinor. Dicit̄ ꝛ bn̄ oleo/et male oleo/graue oleo/ſuaue oleo. Pli. Succ⁹ hederę tędia narium/graueolentiāq̄ emēdat. Aug⁹ libro. viij. Cōfeſ. Inde ſermo deuolutus eſt ad monaſterioꝝ greges et mores ſuaueolētię tuę. Ab oleo fit oleſco: quę int̄ ſe differunt: ꝙ oleo habet ſignificationē neutralem trāſitiuā: oleſco paſſiuā innatā.

Olentica: dicunt̄ mali odoris.

Olidus da. dum. penul. corre. quod tā bonū q̄ malum odorem habet. Mar. Olideq̄ veſtes murice. Hor. libro epiſtolarū in malū dixit. Sed minus arcte pręmunt olidę conuiuia caprę.

Olfacio cis. olfeci olfactum: qȝ ꝛ olefacio dicit̄: ſignificat odoro. Pli. lib. xj. Quoniā mō audiāt delphini mixꝫ. Idē. Nec olfact⁹ veſtigia habēt cū olfaciāt ſagaciſſime. Inde olfactus a. um. ꝑticipiū: et olfact⁹ tus. Idē lib. xxix. Baſiliſci quē etiā ſerpētes ipſi fugiunt alios olfactu necantē.

Olfacto as. frequentatiuū ab olfacio. Pli. libro. xx. Xenocrates pulegij ramū lana inuolutū in tertianis an̄ acceſſionē olfactandum dari tradit.

Olfo as. idem quod olfacio. Aug⁹. Quia nō ſecū ferebat niſi amantē memoriā: ꝛ quaſi olfata quę comedere nondum poſſem.

Olibātum: mēſura vinaria rotunda nominabatur.

Olim aduerbiū: nō ſolum ꝑteritū tp̄s/ſed etiā pręſens ꝛ futuꝝ denotat. De ꝑſenti Vir. Veſtra meos olim ſi fiſtula dicat amores. De futuro. Idē. Hūc tu olim cęlo ſpolijs orientis bonuſtū Accipies. Quint. Qui olim nominabunt̄. Ponit̄ etiam ꝓ aliq̄n. Cur. Olim eniuero mero ſenſibus victis ex lecto ſępe cōſurgit. Et pro iādudum. Virgi. lib. ij. Georg. Ac iā olim ſeras poſuit cum vinea frondes.

Olimiā: in lōgo tp̄e. Quint. Olimiā impator inter fulgentes v̄tutes tuas liuor locū querit.

Olla: genus vaſis: ꝓ quo antiq̄ dicebāt aula. Ab Olla fit dimi' ollula. Var. Cato ait Uuā amineā in oll' cōmodiſſime cōdi. Idē. Electa in ſecretā corbulā: inde in ollulas addatur.

Ololygones penul. corre. mares ranę quo tēpore vocē mittentes cient ad coitum fęminas. Fit a v̄bo gręco ολολυγω: quod eſt vlulo.

Oliſippo: oppidū in Luſitania ad oceanū apud montē
Tagrū/ vbi quędā e vento tēpe certo cōcipiunt ęque:
quaꝝ pulli nō plus trienniū viuunt.

Olus eris. dicit̄ ois herba ſatiua q̄ in vſu cibario ē: ab
alēdo/ ꝙ oleribus alerent̄ hoies anteꝙ̄ fruges vl' car
nes eſſent. Var. ab olla deducit. Noni⁹ et Feſt⁹ inter
aſpirata ꝯnumerāt. Hui⁹ dimi. eſt oluſculum. Hora.
Vncta ſatis pingui ponent̄ oluſcula lardo.

Oluſatrū/ ſiue in cōpoſitione oliſatrū: alio noie Hypo
ſelinū dictū/ ꝙ folia habeat ſubnigriora: ꝓpter quod
Col'. pullū olus appellat: atꝙ̄ oleris pulli radix: quidā
petroſelinō vocant/ ꝙ inter petras et iuxta maceriā
ſeri a veteribus cōſueuerit.

Olitor pe. cor. qui oleꝝ ortū exercet: qui ⁊ hortulan⁹ di
cit̄. Silr̄ olitor: qui olera vendit.

Olitorius a. um. qd̄ ad olera ꝑtinet: vt foꝝ olitoriū: vbi
vendunt̄ olera: horti olitoriȷ ⁊ oſtia olitoria: q̄ dicunt̄
oſtia hortoꝝ. Plin. Eſt lactucę gen⁹ adeo lati caul'/ vt
oſtiola olitoria ex his factitari ꝓdiderint.

Olympus: mōs cui⁹ vertex vſꝙ̄ adeo attollit̄/ vt ſum/
ma eius accolę cęlū vocent: ꝓpter qd̄ poetę cęlū olym
pū vocāt. Dict⁹ olympus: quaſi ολοσ λαμπων:
hoc eſt tot⁹ fulgēs: qꝛ ſolem claꝝ habet: nulliſꝙ̄ vnꝙ̄
nubibus fuſcat̄. Luc. Nubes excedit olympus. Sūt
autē quattuor mōtes hoc noie. Prim⁹ mōs altiſſim⁹
inter Theſſaliā ⁊ Macedoniā: qui tn̄ Theſſalię ad/
ſcribit̄. Alter in Gallogręcia vl' in Cypro. Ali⁹ apud
Myſos: ad cui⁹ radices Pruſa ab Annibale cōdita
eſt. Quart⁹ ad mare rubꝝ in Ethiopia haud lōge ab
Heliopoli oppido: qui oriente ſole vſꝙ̄ ad quintā di/
ei horā flāmas emittit.

Olympius a. um. id eſt cęleſtis: poſſeſſiuū ab olympo.

Olympic⁹ a. um. qd̄ eſt olympi: vel qd̄ ad olympū per/
tinet: vt Juppiter olympicus. Dictus eſt aūt Juppi/
ter olympic⁹ ab olympo: a quo erudit⁹/ ⁊ ad virtutē
inſtitut⁹ ſit. Aliȷ vō a cęlo: quem Olympon gręci vo
cant: in quo regnare fertur.

Olympia ę. vrbs erat inter Oſſam et Olympū mon/
tem/ mercatu famigerata: ⁊ celebritate illa quinquen
nali ludoꝝ inclyta.

Olympia orum. ludi qui in honorem Jouis olympici
apud Piſam ⁊ Helidem gręcię oppida celebrabant̄:
hoc eſt gymnicū certamen quod quinto quoꝙ̄ anno
fieri ſolebat. Vn̄ olympicus a. um. vt Olympiacum
certamen/ et victoria olympiaca.

Olympias adis: quinꝙ̄ annoꝝ ſpacium: quod a roma/
nis Luſtrum dicit̄. Exinde gręci tempora per olym/
piadas ſupputare cęperunt ita numerantes. Olympi
adis primę aut ſecūdę aut centeſimę anno primo vel
ſecundo vel tertio vel quarto. Atꝙ̄ vt cōſules: ita et
olympię victores iteꝝ ⁊ tertium dicimus. Plaut⁹ in
Men. Iteꝝ inquit pythia/ ⁊ tertium olympia. Eſt et
olympias nomen mulieris ꝓprium.

Olympionices ſiue olympionicus: q̇ in olympiaco cer
tamine victor euaſit: νικη quippe victoria dicitur. He
lianus pe varia hiſtoria libro. x. duxit ad olympicum
certamen filium ſuum Pherenice fęmina prohiben/
tibus eam ſpectare qui p̄ſidebant. Licere id ſibi per/
ſuaſit: quę patrem et fratres tris haberet olympioni
cas. Cicero pro L. Flacco refert: ꝙ apd̄ gręcos eſſe
lympionicem iudicatur prope eſſe maius ⁊ glorioſi/
us q̄ꝫ Romę triumphaſſe.

Olympiodorus pe. ꝓ. nomen viri ꝓprium.

Olyſippum: Luſitanię vrbs: quę noſtris tēporib⁹ Vlyſ
bona appellatur.

Olynthus: Thracię vrbs: quam a Chalcide quę in Eu/
boea fuit coloni cōdidere.

O Ante M

Omaſum pe. prod. eſt pinguius atꝙ̄ craſſius inteſtinū
quod nōnulli bubulū eſſe credunt. Hor. i Ser. Seu
pingui tentus omaſo.

Omen: auguriū quod fit ore: quaſi oremen. Eſt em̄ fu/
turę rei pronunciatio ori hominis incidēs/ diuino ta/
men fauore. Et tam de malo q̄ꝫ de bono dicitur. Li/
uius libro. j. Dextera Herculis data accipere ſe omē
impleturūꝙ̄ fata ara condita ac dicata ait. Virgili⁹.
Qd̄ diȷ prius omen in ipſum Cōuertāt. Hinc Omi/
noſus: qui omen facit.

Ominor penul. corre. auſpicor/ omen capio. Pli. libro
xxviij. Cur em̄ primū anni incipientis diem lętis pre/
cationibus inuicem fauſtum ominamur? Curti⁹. In
illo ꝑiculo macedones ominati eſſe videbant̄. Hinc
Obominor: de quo ſupra.

Omentū: membrana tenuis ⁊ pinguis qua integuntur
vētriculi/ ⁊ vniuſcuiuſꝙ̄ mēbri iterior' veſtit⁹. Perſ.
Cū tibi tot iunicū in flāmas omēta liqueſcāt. Vnde ⁊
ꝓ mēbrana quę totū inuoluit cerebꝝ ponit̄. Macro.
Et cerebꝝ quod tactu ſui hominē vel torquet/ vel fre
quenter interimit nō ſuo ſenſu/ ſed veſtitus ſui: id eſt
omenti: hunc importat dolorē. Hinc omentat⁹ ta. tū.
quod eſt pingui omento fractū. Apiti⁹. Inſitia omē
tata pulpā conciſam teras.

Omiomeria. Ariſtot'. refert Anaxagorā dixiſſe omio/
meria eſſe elementa: hoc eſt/ ex ſingularibus partib⁹
conſtantia oſſa: videlicet e pauxillis atꝙ̄ minutis oſ/
ſibus. Sic de pauxillis atꝙ̄ minutis viſcerib⁹ viſcus
gigni: ſanguenꝙ̄ creari ſanguinis inter ſe multis co/
euntibus guttis.

Omitto: ex ob et mitto: ſed b abijcitur cōtra regulam.
Quidā tamē per b ſcribendū putāt/ ſed nō proferen/
dū. Et eſt omittere: rem aliquā penit⁹ dimittere. Re/
mittere vō et intermittere: aliquo certo tp̄e dimitte/
re. Virg'. Omiſſos hinc iaꝫ obliuiſcere graios. Vt
etiā ꝓ negligere ponit̄. Terē. i Heau. Vbi te vidi aio
eſſe omiſſo. Huic cōtrariū eſt Attēdo: vt apud eūdē.
Attentiores ad rem ſumus omnes.

Omnis diſtributiua dictio eandē vim habet i ſingula/
ri quā i plurali. Ois em̄ hō ſignificat oēs hoies. Dif
fert tn̄ ois a toto: ꝙ ois ad numeꝝ refert̄/ tot⁹ ad quā
titatē. Totū dicimus corpus aliqd̄ integrū: vt Tota
dom⁹: omne de vniuerſis numero diſtinctis: vt Ois
grex. Cōfundunt̄ tn̄ plerūꝙ̄.

Om̄ifariā aduer. i. oib⁹ modis/ ſiue ois generis.

Omnigenus a. um. pe. cor. ex om̄i genere. Virg'. lib.
viij. Omnigenūꝙ̄ deum monſtra.

Omnimodus a. um. pe. cor. oīm modoꝝ.

Omnimorbi⁹. a. um. qd̄ omnib⁹ morbis ſubuenit. Vñ
Om̄imorbiā herbā: quidā maluā appellant.

Omniparēs pe. cor. qui omnia genuit.

Omnipudens pe. cor. quē omnia pudet.

Omniuagus a. um. pe. cor. per omnia vagus.

Om̄ipotēs penul. cor. oia potēs. cōpoſitū eſt: vt docet
Priſ. ex trib⁹ corruptis/ ſcꝫ om̄i/ potis et ens: qui oīm
potis eſt. Hiero. Omnipotens ab eo dicit̄ ꝙ omniū
teneat potentatū. Per ipſum em̄ creata ſunt oia/ viſi
bilia ⁊ inuiſibilia. Aug⁹ lib. v. de ci. dei. Recte de⁹ di
cit̄ oipotēs: q̇ tn̄ mori ⁊ falli nō pōt. Dicit̄ em̄ omni/
potēs faciēdo qd̄ vult: et nō patiēdo qd̄ nō vult. Qd̄
ſi ei accideret/ nequaꝙ̄ eſſet omnipotēs. Hinc omni/
potētia: reꝝ oīm facultas.

Omnitenēs pe. cor. qui om̄ia complectitur.

Omniualens pe. cor. omnia valens.

Om̄ino aduerbiū: ſignificat prorſus. Vnde apud iuriſ
cōſultos: om̄ino receſſiſſe dicit̄ is qui receſſit animo
permutandi domiciliū.

Omphagi pe. ꝓ. q̇ cruda carne veſcunt̄: quales perhi/
bent̄ eſſe Etholi: vt ait Thucydides.

Omphale: nomen ꝓpriū reginę Lydię: quę Herculem
multis muneribus ornauit: ꝙ anguē iuxta Sagarim

ſuuiū multos hoïes interficientē interemerit.
Omphacinū vinū ex imatura vua factū: et omphacinū
oleū qđ fit ex imatura oliua: cui⁹ medicię Pli. li. xxiiij
meminit. Et lib. xij. eius confecturā docet. Greci eñ
ομφακεσ dicunt vuę ⁊ fruct⁹ imaturi. Ipſa v̾o oli/
ua nominatur dirupta.
Omuteſco ſine b ⁊ ſimplici m: q̄uis ex ob ⁊ muteſco cō
ponat̄. Et ſignificat mutus fio. Virg. lib. iiij. At v̾o
Eneas aſpect⁹ omutuit amens: id eſt mutus fact⁹ eſt:
ſiue terrore ita ꝑcuſſus eſt/ vt loqui nō poſſet. Eſt eñ
p̄teritū ab omuteſco/ nō ab omuteo: qđ reꝑiri nō pu/
to: quia nemo vere exp̄mere poteſt Mutus ſū: mul/
to minus/ mutus fui: niſi a deo liberat⁹ fuerit. Cū eñ
in auctoribus reꝑim⁹ omutuit: ab omuteſco p̄terituꝫ
eſt. Narrat̄ eñ actus qui tūc accidit: hoc eſt ꝙ tūc il/
le mutus effectus eſt: q̄ actus tūc nō p̄terierat/ ſed ex/
tabat. Si v̾o quis mutus a deo liberat⁹ dicat/ omu/
tui: nūc autē loquor. Tunc omutui ab omuteo fiet: et
ſignificabit mutus fui.

O Ante N

Onager penult̄. cor. aſinus agreſtis. Cōponitur eñ ex
ονοσ aſinus: αγριοσ ſilueſter. Nā in ros greca de/
ſinētia cū ad latinā tranſeunt declinationem: mutāt
ros in er: vt Alexādros alexander/ onagros onager.
Var. Aſinorū duo ſunt genera. Vnū ferū: quos vo/
cant onagros. In Phrygia et Lychaonia ſunt gre/
ges multi. Alteꝝ manſuetū: vt ſunt ī Italia oēs. Ad
ſeminationes onagrus idoneus/ ꝙ e fero fit manſue/
tus facile/ ⁊ e māſueto ferus nūq̄. Albert⁹ lib. de ani
malibus ſcribit/ medullā onagri curare podagram ſi
ea inungat̄: ⁊ eius ſtercus ſiccatū ⁊ cū vino bibitum
valere cōtra ſcorpionis puncturā.
Onocentaurus: animal monſtroſū qđ a ꝑte ſuꝑiori ho/
minis ſpeciem habet: a ꝑte inferiori aſini p̄ferat ima
ginem: de quo habetur apud Eſaiā. Et occurrent dę
monia onocentauris.
Oneſimus pe. cor. ꝓpriū nomen viri: et latine dicit̄ vtil̄:
ονεσισ iuuamen/ vtilitas.
Oneſecritus penul. ꝓdu. ph̄s eginenſis: vel (vt quidā
volunt) Aſtyphalenſis: qui cū Alexandro militauit:
vt Xenophō cum Cyro: ⁊ Alexandri vitia et laudes
ſcр̄ſit. Fuit etiā medicus.
Onocrocrotal⁹ pe. cor. auis eſt cygno ſimilis: dicta ꝙ
colluꝫ in aqua mergens/ ſpiranſq̄ veluti ruditū aſini
edat: ονοσ aſinus: κροταλισμοσ crepitus. Hie/
ro. cōtra Vigi. Centauros ⁊ ſyrenas/ vlulas et ono/
crotalos in Eſaia legimus.
Onixes: genus marmoris: de quo Pli. Onixes ī Ara
bię mōtibus et in Germania: ex quo potoria vaſa p̄/
mū facta/ poſt pedes lectoꝝ ſellarūq̄.
Onyſcus ſiue Tylus: vermiculus eſt pluribus pedib⁹
colore fuſco ſub lapidibus aut figulinis vaſis viuēs:
qui tactus arcuat: ſeſe atq̄ in globū cōtrahit ad ſimi/
litudinē paruę pilę.
Onyx onycis/ generis maſculini: vnguis ſeu gemma
candorem habens vnguis humani. Marc. Calcatuſ
q̄ tuo ſub pede lucet onyx. Acron dicit eſſe metallū
gemmę ſimile: de quo parua vaſa ad vnguenta fie/
bant: quę a Porphyrione ampulę marmoreę dicun/
tur: Nam Onychiten lapidem quidam dicunt eſſe
marmoreum/ naſciq̄ in Arabię montibus: ex quo va
ſaria facta fuiſſe ſcribit Corn. nepos. Hūc quidā ala/
baſtriten lapidem vocant ad vaſa vnguentaria: quo/
niam ea incorrupta optime ſeruare dicitur: vt ait Pli
nius. Prop. Cum dabitur ſyrio munere plen⁹ onyx.
Apud Luca. et Papi. ſumitur ꝓ ip̄o marmore. Et ꝓ
vaſe tam femi q̄ maſculini generis eſt. Mar. Vnguē
tuꝫ fuerat qđ onyx mō ꝑua gerebat. Onyx etiam vn
gula quędā aromatica. Prop. Et crocino nares mur
rheus vngat onyx. A cui⁹ actō greco noſtri hęc ony/
cha declinauerūt. Hiero. in Exo. Sume tibi aroma/
ta/ ſtacten et onycham. Ab onyx fit adiectiuū onychi
nus a. um. pe. cor.
Onoma pe. cor. latine dicit̄ nomē. cū a ſono aliquo/ ſeu
voce nomina finguntur.
Onomatopoeia cū oe diph. id eſt nois fictio: vt balat⁹
ouiū/ mugit⁹ boū: ab ονοματοσ nomis: et ποιεω
Onoba. ciuitas inter ſacrum ꝓmont oriū/ et (fingo.
herculeas columnas.
Onus eris. pondus. Videt̄ ratio exigere vt aſpiret̄: cū
Var. dicat honos ab honeſto onere: ⁊ honeſt⁹ ꝙ ho/
nus ſuſtineat reip. Cū aūt honor ⁊ honoro aſpiratio/
nē habeāt/ et ab honere deducant̄: videt̄ etiā honus
aſpirādū: vt qđ in deriuatiuis ſeruat̄/ in p̄mitiuis ſer/
uari debeat: veꝝ vſus hodiern⁹ refragat̄.
Onero as. on⁹ īpono. Trāſfert̄ etiā ad animū: vt One
raſti me curis. i. īpleſti. Hinc onerat⁹ ⁊ onuſtus ꝓ ple
no frequenter accipiunt̄. Virg. Vina bon⁹ quę deī
de cadis onerarat aceſtes. Cui⁹ v̾bi compoſitū ꝯtra
riū eſt onero: qđ eſt onus detraho. Terē. Vos quo/
q̄ amicos ei⁹ exoneraſtis metu. Idē. Ego nūc nihil
ceſſo quin hunc humeꝝ exonerē pallio.
Onerarius a. um. quod onerat̄ vel onerari pōt. Vñ na
ues onerarię quę a geſtādis onerib⁹ dictę ſūt: et ob id
tarde quēadmodū actuaria nauicula celeritate p̄ſtās
dicta eſt ꝙ facile agi poſſit.
Oneroſus plus eſt q̄ oneratus.
Onuſtus dicit̄: cui onus ip̄m oneri eſt: vt ſi quis ſpolia
de hoſtibus ferat.

O Ante O

Oonę: inſulę in oceano ſeptētrionali: in quib⁹ (vt Pli.
refert lib. iiij.) ouis auiū ⁊ auenis incolę viuunt.

O Ante P

Opacus a. um. pe. ꝓ. qđ eſt vmbroſum. Virg. Et fon
tes ſacros frigus captabis opacum.
Opaco as. pe. ꝓ. obumbro/ cooꝑio/ obſcuro. Idē li. ij.
Ge. Nūc altę frōdes et rami matris opacāt. Col. li.
vj. Cū plerūq̄ dicti ſideris tꝑe quędā ꝑtes ei⁹ regio/
nis ſic infeſtent̄ euro: vt niſi teguminib⁹ vites opacē/
tur: veluti halitu flāmeo fructus vrat̄.
Opera ę. actio eſt ⁊ labor ⁊ induſtria oꝑantis/ ſeu oꝑa/
tio ꝓ mercede ſumpta. Ci. li. offi. Nō male p̄cipiunt
qui ſeruis/ vti iubēt vt mercēnarijs iuxta p̄bēda oꝑaꝫ
exigendā: id ē laborē et oꝑationē corꝑis. Oꝑas quo/
q̄ ꝑſonas dicimus quę aliquid faciunt/ ſicut cuſtodia
quę cuſtodit. Ci. ꝓ Flac. Oꝑa faceſſant: ſeruitia ſile/
ant. Op⁹ v̾o finis fructuſq̄ oꝑe quod fabricando fa
ctum relinquit̄. Teren. in Heau. vtrūq̄ cōplexus eſt
cū ait: Qđ in oꝑe faciundo oꝑę cōſumis tuę. Vñ oꝑa
auctoꝝ dicunt̄. Et oꝑa tam publica q̄ p̄uata ędificia
dicuntur. Aliquando tamē opus capit̄ ꝓ oꝑa. Virg.
Mollibus e ſtratis oꝑa ad fabrilia ſurgit: Quaſi ad
oꝑas. Vbi notandū eſt: ꝙ quotiens non ad laborem
corꝑis/ ſed ad laborē animi/ ⁊ ad artem induſtriamq̄
reſpicimus: magis opus q̄ oꝑam dicimus: vt in oꝑe
fabrili/ in oꝑe ruſtico/ in oꝑe faciundo. Interdū opus
ponitur ꝓ mercede vel neceſſario: vt Opus eſt ęgro/
tanti medico: id eſt neceſſarius eſt medicus ęgrotan/
ti. Et Nihil mihi opus eſt: id eſt nihil mihi eſt neceſ/
ſarium. Dicimuſq̄: Opus eſt mihi res/ hui⁹ rei/ hanc
rem. Apu. Cui eam rem factā opus fuerat. Simili/
ter Opus eſt mihi hac re: quod frequentius vſurpa/
tur. Dicimus quoq̄ Oꝑā do/ oꝑaꝫ impendo/ oꝑe
ram nauo: qđ eſt: ad aliquā rem agendaꝫ incumbo: et
ſtudiū laboremq̄ impendo. Cice. Da oꝑam vt valeas.
Hinc dedita oꝑa dicim⁹ de induſtria: quaſi cura ad/
hibita ⁊ labore impenſo.

Operula: dimi. ab oꝑa. Apul'. Operulas etiam in eā cō/tuli: quas adhuc vigennis ſaccariā faciens mꝫrebaʒ. Opuſculū dimi. ab Opus.

Operarius/ qui laborem oꝑando fert. Unde Caſ. ſcribit operarios parandos eſſe/ qui laborem ferre poſſint: ne minores annorū. xxij. et ad agriculturā dociles. Grę/ce Ergaſtes dicitur.

Operarius ria. riū. qđ induſtria atꝗ oꝑa fit. Pli. Quę in/ter vina oꝑaria numerant'. Et fit ab oꝑa.

Operatorius ria. rium. quod oꝑatur. Ambro. lib. de Pa/ra. Si aſſumptio de ligno ſciētię boni ⁊ mali ita oꝑa/toria erat/ vt bonū ⁊ malum cognoſceret': ſine dubio vbi guſtauit de ligno peccauit.

Operoſus: qui rebus gerendis operā dat. Cicero. Uide/tis vt ſenectus nō modo languida nō ſit/ verumetiaʒ operoſa: id eſt quę agit: et rebus agendis oꝑam dat. Quandoꝗ paſſiue dicitur. Ouidius. Moles ope/roſa laboret: id eſt ab aliquo operata eſt. Item ope/roſum dicitur/ quod eſt multę operę/ vel vehementis oꝑis. Plinius libro. xviij. Et vicia pingueſcunt arua: nec ipā agricolis oꝑoſa: immo ſulco ſata nō ſarritur/ nec ſtercoratur.

Operepciū: ab oꝑa deducitur: et ſignificat fructuoſum/ ⁊ ad rem pertinens: vel quia decens/ vel quia vtile/ vel quia glorioſum/ vel quia iucundū. Cice. Operepcium erat ludeates intueri. Pli. Id vo audire operepcium ſit. Iuue. Eſt operepciū penit' cognoſcere toto: Quid faciant agitentꝗ die.

Operor aris. ab oꝑa: ſignificat in oꝑe aliquo faciundo laboro. Hieronymus in Geñ. Et homo nō erat qui oꝑaretur terrā. Interdū oꝑari eſt facere ſeu ꝑpetra/re: vt Odiſti om̃es qui oꝑantur iniquitatē. Itē operā dare. Colu. lib. xiij. Si rebus venereis fuerit oꝑatus vel vir vel fęmina. Itē rem diuinā facere/ ſacrificare. Unde et oꝑatio ꝓ ſacrificio. Iuuenalis. Ut matuti/nis oꝑatur feſta lucernis. Plau. Ut iſtec oꝑatio cri/men expiet. Recentiores phi oꝑationem ꝓ eo acci/piunt: quod gręci Energiam vocāt. Huius verbi cō/poſitū eſt Cooperor.

Operio ris. operui opertum: ex ob et pario: ſed b abij/citur. Unde et ꝑ ſimplex p. ſcribitur: ſignificatꝗ te/go/ claudo: quaſi in oppoſitum pario. Prop. Atꝗ bi/nuli pellis totos oꝑibat amantes. Plautus in Cap. Opera quę fuere aperta ſunt: patent ꝑſtigię: omnis res palam eſt.

Opior riris. oꝑtus deponē: vt Expior exꝑtus: ꝗꝗ ex/perior cōmune habeatur. Terētius in Phormi. Si nō tamen dedero vnam ꝑterea horaʒ ne oꝑtus ſies. Dio. tamen docet nō habere/ ſed vſurpare poteſta/tem: ⁊ ꝑ duplex pp ſcribi debere ait Tortellius: ad dif/ferentiam opior paſſiui ab Opio: quorum ꝑma bre/uis eſt: et ꝑ vnum p ſcribitur. Eſt autem opiri expe/ctare. Teren. in Phormi. Hic ego interea virū opi/bor. Fitꝗ Opior ab pario: ſicut ſentire videtur Pri/ſcianus: qui ſic inquit. Sūt alia ex hoc compoſita de/ponentia. Experior/ opior: quorum ꝑticipia exꝑtus ⁊ oꝑtus oſtendūt a Pario eſſe compoſita: cuius ꝑtici/pium partus eſt: Nam Pario et tertię eſſe et quartę fuiſſe manifeſtum eſt ex eius compoſitis: quę in ſupi/no tertię cōiugationi tm̃ accedunt: in alijs omnib' fer/me quartę. Quinetiā ipm Perior: vnde peritus a pa/rio ſm quartam coniugationē ⁊ ſignificationē quam imitatur/ eſſe videt'. Peritus tamē a gręco dicit' eſſe/ ab πειρα experientia.

Oꝑto as. frequēta. eſt ab oꝑio: vt inquit Feſtus.

Oꝑimentū dicit' quod aliquid tegit.

Oꝑtoriū: idē qđ oꝑimentū: vt illud Ps. Et velut oꝑto/riū mutabis eos/ ⁊ mutabuntur.

Oꝑculū: inſtrumentū quo aliqđ tegit'. Col'. lib. ix. Sūt qui a ſuꝑiori ꝑte foramina ipis oꝑculis imponāt; qđ fieri nō oportet. Nam ſuꝑſiliens auis ꝓluuie vētris cibos ⁊ aquā conſpurcat.

Oꝑculo as. oꝑculo oꝑio. Idē lib. vlt'. Ab eo tꝑe quo ꝑmū dolia oꝑculaueris: vſꝗ ad ęquinoctiū vernū ſe/mel in diebus. xxxvj. vinū curare ſatis eſt.

Opharus: fluuius apud Cantabros.

Ophis gręce ſerpēs latine dicit': vñ ophiophagus.

Ophiophagi: dicti ſunt qui ſerpentes comedūt.

Ophiucus: ſerpētari' ſiue anguitenēs: quo nomine di/ctus eſt Hercules/ ꝙ anguē manu tenēs/ a Ioue i cę/lum tranſlatus ſit οφισ: ⁊ εχω teneo: quaſi οχιοε χοσ: ⁊ ꝑ ſynereſin mutatis ο ⁊ ε in ου: οφιουχοσ. Nec ophiulchos dicēdū eſt. Sūt tñ ꝗ opiuchiū eſcu/lapiū eſſe velint. Alij Canobonta Getarū regē. Alij Phorbantē triope theſſalo⁊ regis filiū.

Ophiogenes pe. cor. latine dicit' ſerpētib' generatus.

Ophiogene: genus hoim in Helleſpōto: quos Crates pergamen' ſcꝑſit ſerpētū ict' tactu ſolitos leuare: et manu impoſita venena extrahere corꝑibus.

Ophiomachus pe. cor. genus volucris cōtra ſerpētes pugnātes. De hoc habet' in Leuit'. Quidā accipiūt ꝓ lacerta: quę cū ſerpentib' pugnat.

Ophites pe. ꝓd. marmoris genus ſerpentis maculas habētis. Luc. lib. ix. Qu i parius tinct' macul' theba/nus ophites. Scribit Pli. ex ophite colūnas eſſe par/uas: qđ marmor ſit nigricās variū: dicatꝗ capit' do/lores ſedare: alligare ſerpentū ictus.

Ophiuſa: inſula ꝗ ⁊ Rhodus ꝓpter ſerpentiū multi/tudinē ibi exiſtentē: quaſi ſerpentaria.

Ophthalmos: latine oculus dicit'. Unde ophthalmia oculorum ęgritudo: quam Celſus lippitudinem appel/lat. Negat tamen Iul'. Pollux eſſe ꝓprium aliquod oculorū vitium: ſed in eo verbo ſignificari tradit ca/uitatem oculorū ex corꝑis ęgritudine. Hinc trioph/thalmus: lapis qui hominis tres oculos ſimul exꝑ/mit. Aegophthalmus: qui oculū caprę habet. Mo/nopthalmus: monoculus.

Opicus ca. cū. pe. cor. quod eſt ſordidū/ immundum et obſcenū. Nam (vt inquit Feſtus) opicū ꝓ oſco poni/tur. Oſcis eñ frequētiſſimus fuit vſus libidinū ſpur/car. Unde et verba impudentia dicuntur obſcena. Titi. Oſce et volſce fabulant': nā latine neſciūt. Pli. lib. xxix. ſb Catonis ꝑſona ait. Barbaros nos vocāt: et opici appellatione dedecorāt. Iuue. opicos mures fędos putidos dixit. Idem. Opice caſtigat amice: id eſt qui nō latine loqueret'/ ſed opice. Fuerunt autem opici Campanię ꝓli quidā a linguarū colluuione di/cti/ ſiue a ſerpentibus: quaſi ophici in quibus nume/rabant' Baiani/ cumani/ puteolani/ neapolitani. Ne/nāꝗ vrbes opico⁊ fuiſſe dicunt'.

Opifex pe. corre. ab oꝑa deduci videtur: ⁊ artificem at/ꝗ oꝑatorem ſignificat: nō mō rerū/ ſed etiā verborū. Cice. lib. v. Tuſ. Aduena quidam ignobilis verbo⁊ artifex/ inſinuaſſe in antiqua phia videt'. Unde etiaʒ coqui/ ⁊ blanda⁊ artiū ſectatores opifices appellan/tur. Idem. Omnes autē opifices in turpi ſunt exerci/tio. Hinc deū opificē: id eſt oꝑatorē omniū rerū dici/mus. Ouid. Ille opifex rex. Cuius opus dicit' opifi/ciū. Unde Lactan. opus de opificio hominis vel dei inſcꝑſit: hoc eſt de formatione hois. Poteſt etiā dici opifex/ quaſi opem ferens.

Opilo inquit Feſtus: genus auis eſt.

Oppilo as. pe. ꝓdu. ſignificat occludo. Luc. li. vj. Flu/ctibus aduerſis oppilare oſtia contra. Cice. in Phil'. Tabernis oppilatis: hic medici vitiū ꝑcluſi/ fractiꝗ iocinoris: aliorūꝗ intus viſcerū oppilationē vocant. Fit añt a pila: quod columnā ſignificat.

Opilio/ quaſi ouilio: qui oues cuſtodit. Plaut' in Aſi. Etiā opilio: qui paſcit inter alienas oues: aliquā ha/bet peculiarē quę ſpem ſoletur ſuam.

Opiſthographus penult.corre.volumen quod in tergo ſcṗtum eſt. Fit enim ab οπισθεν: opiſthen: id eſt retro: et γραφω ſcribo. Pli. Junior. Electoꝝ quoq̧ cõmentarios centũſexaginta reliquit: opiſthographos quidẽ ⁊ minutiſſime ſcṗtos.

Opiſthotonõ: rigor quo caput ſcapulis intenditur: Τονοσ enĩ rigor dicit̃. Inde Opiſthotonici dicunt̃: qui rigore ceruicis inflexibili laborãt. Empiſthotonõ qñ mentum pectori annectitur.

Opiter eris. vel opitrix dicit̃: cuiꝰ pater auo viuo mortuus eſt: ſic dictus/ ꝙ obitu patris genitus ſit: aut ꝙ auũ poſt patrẽ habeat: id eſt ꝓ patre.

Oppedo is. pe. ꝓd. vide in dictione Pedo.

Oppeto is. pe. cor. ex ob ⁊ peto. Nõ autem ex os et peto: ſicut putauit Ser. vt ſit quaſi ore terram peto: cũ hi qui moriuntur: nõ omnes ore terram petant. Significat tamẽ morior ſiue necor: licet plerũq̧ ſine accuſatiuo ponatur cum plenum ſit. Pli. libro. x. Oppetũt nõ ſenio/ nõ ęgritudine/ ſed fame. Virgi. Cõtigit oppetere. Cice. cũ actõ iñxit li. de diui. Equiꝰ eſſe cẽſuit maturam oppetere mortẽ. Idẽ lib. ij. Tuſ. Veſtras manus peto ꝓuſq̧ oppeto malam peſtem hoſtili manu. Et tunc ſignificat incido ſiue incurro. Proprie tamen oppetere ſignificat ſubire ſeu affectare. Oppeto incido/ incurro. Plautus. Atq̧ illa viua nimis vt peſtem oppetat.

Oppidum: q̃uis ab ope danda dicatur: ꝙ opis cauſa męnibus cingatur. Vel ab ope: ꝙ opus ſit ad vitam gerendam/ ſeu opibus. Huius enim rei cauſa męnia conſtituta ſunt: vt homines opes ſuas eo conferrent vbi nullum eſſet hoſtium periculum. In verſu tamẽ p duplex pp ſcribi conſueuit: cum et ab opponendo ſe hoſtibus oppidũ quidam dici exiſtiment. Eſt autẽ oppidũ omnis vrbs ꝑter Romam: quę peculiari nomine vrbs dicta fuit/ vt cętera nominentur oppida. Unde apud Plautũ/ oppidũ et vrbem indifferenter legimus: cũ in Perſa inquit. Eleuſipolim Perſę cępere: in Arabia plenam bonarũ rerum antiquuz oppidũ. Ser. Sulpit. cum numeraſſet vrbes multas: poſtea dixit. Quę oppida quodam tempore florentiſſima fuere. Dicebat̃ etiã oppidũ locus in circo/ vnde quadrigę emittebantur.

Oppidulũ dimi. ꝑuũ oppidũ. Leo papa. Infantia mediatoris dei ⁊ hoim iã vniuerſo declarabat̃ mundo cũ adhuc exiguo detineret̃ oppidulo.

Oppidatim aduerbiũ. i. p varia oppida.

Oppido aduerbiũ: eſt valde/ multũ. Tractus ſermo a colentibus agros: qui cũ interrogarent̃ quãtũ meſſium collecturi eſſent: volentes ad ſufficientiã et multum dicere: reſpondebãt oppido: id eſt ad ſe/ ⁊ ad oppidũ ſuffectutas. Hinc venit in ꝯſuetudinẽ vt de quacũq̧ re loquentes: oppido ꝓ valde multũ ſumatur; vt Oppido laſſus ſum. Quãdoq̧ ponit̃ ꝓ ſᷓo vel ſtatim. Plautꝰ. Reddidi omne auꝝ oppido. Jungit̃ aliqñ cũ q̃: ſicut ꝑuoſitio p Gel. Oppido q̃libens feci. Ceſ. Quibus rebus oppido q̃pauci ſub pellibus acquieſcebant.

Oppidanus: qui oppidum incolit: ſed Oppianus poeta fuit tempibus Antonini pij. Unde ait: εθνεα τοι πορτοιο πολυσπερεασ τε φαλαγγασ παντοι ων νεποδων πλωτον γενοσ αμφιτριτησ εξερεω γαινσυπατον κρατοσ αντωνινε. Cęſar lib. iij. Commẽ. Sub veſpeꝝ cęſar portas claudi milites ex oppido exire iuſſit: ne quam noctu oppidani a militibus iniuriã acciperent.

Oppidicus eiuſdẽ ſignificatiõis eſſe arbitror cuiꝰ oppidanꝰ. Gel. lib. ij. Hic ego ad noſtros iuuenes conuertor. Quid inq̧ vos oppidici dicitis mihi.

Opto: deſidero: vñ optatiuꝰ modꝰ. Qm̃ ſᷓo ea q̃ optamus eligere ſolemꝰ: ⁊ adhibitis etiã ꝑcibus poſtulare: factũ eſt vt optare ſit frequẽter poſtulare ⁊ ꝑcari. Virgi. Si qd veri mẽs augurat opto. Itẽ ꝓ eligere. Terẽ. Qd̃ ſi effecerꝭ: qd̃uis ꝑmiũ a me optato. Hic optati: electi et aſciti in aliquẽ honeſtũ gradũ: a quo optiones in turmis decurionũ appellatę.

Opitulor penult. corre. adiuuo/ ſubuenio: ab ope ꝓ auxilio ⁊ tollendo: id eſt ferendo. Salu. Sępe maiores noſtri miſerti plebis romanę: decretis ſuis inopię eiꝰ opitulati ſunt. Hinc opitulus ⁊ opitulator dictus eſt Juppiter/ quaſi opis lator. Et ꝓprie in rebus dubijs et malis dicitur.

Opinio eſt quę idoneis firmat̃ auctoribus. Qñq̧ opinio dicit̃ ſpes. Cice. lib. iij. offi. Opinionẽ aſſerũt populo eoꝝ ſiles fore/ quos ſibi delegerit. Qñq̧ fama. Idẽ ad Cęſarẽ iuniorẽ. Erat opinio bona de lepido. Qñq̧ ſuſpicio/ exiſtimatio/ iudicium. Plau. in Am. Prius tua opinione hic adero. Diſtinguunt ph̃i opinionẽ a ſciẽtia: ꝙ opinio incerti ſit: ſcientia ſᷓo certi.

Opinor penul. ꝓduc. puto/ ſuſpicor/ opinionẽ habeo. Lactan. libro. iij. Id enim opinatur quiſq̧ qd̃ neſcit. Illi aũt qui de rebus naturalibus diſputãt: opinant̃ ita eſſe vt diſputãt. Neſciunt igit̃ veritatẽ: qm̃ ſcientia certi eſt/ opinatio incerti. Hinc inopinatũ dicitur qd̃ ꝑter opinionẽ accidit.

Opinabile: qd̃ opinione concipi poteſt.

Opinioſiſſimos appellat Cic. in Horten. ph̃os: qm̃ ſcilicet opinãtur tanq̧ nihil comp̄hendi poſſit. Et de ſe quoq̧ loquẽs ait. Magnus quidẽ ſum opinator. Et hoc et ita Socratis: qui quid ſibi videretur/ ⁊ q̇d ip̄e ſentiret tegebat: affirmans nihil ſciri poſſe: cuiꝰ eſt illud. Hoc vnũ ſcio qd̃ neſcio.

Oppignero: ex ob et pignero. Pignero ſᷓo a Pignus fit. Et eſt oppignerare: aliquid pignori dare. Marc. Oppignerauerit ad Claudij modo menſaz vix octo nũmis annulos vnde cęnaret. Teren. Nũ oppignerare filiã meã oportuit. Repignerare: eſt ſoluto debito pignus recipe.

Opiũ: ſuccus ex papauere: habens p ſomnũ vim ſi copioſius ſumatur mortiferam.

Oplomachus pe. cor. quaſi cũ armis militaribꝰ et ſcuto depugnans dicit̃. Gręci eñ οπλον dicunt ſcutũ: ταο πλα arma: μαχομαι pugno. Mar. Oplomachus nũc es fueras opthalmicus ante.

Oppleo: circũquaq̧ ſiue maxime impleo. Plau. i Ru. Sed ante prandiũ vxor me vocat: redeo domũ: iam meas opplebit aures ſua vaniloquentia.

Opploro: ꝯtra ploro. Cic. ad Herẽ. At ille q̇ mihi illũ datis: ac vos auribꝰ meis opplorare nõ deſinitis.

Opon: ꝓmontoriũ cretę in occidentẽ vergens.

Oppono is. ꝯtra pono ſeu ex aduerſo pono: vñ oppoſitio/ cõtrarietas: oppoſitũ/ contrariũ.

Opopanax: ſuccus panacis herbę: quę oĩes morbos ſanare dicitur.

Oporophylacion: cuſtodia pomoꝝ vel fructuũ.

Oporotheca: locus vbi fructꝰ autũnales habẽtur. Nã opa: fructus autumnales: et theca repoſitoriũ. Var. In oporotheca mala manere putant ſatis cõmode. Idẽ. Et ideo oporothecas: q̇ faciunt ad aquilonẽ/ vt feneſtras habeãt: atq̧ vt ꝑſternt̃ curant.

Opobalſamũ: ſuccꝰ balſami: ab οποσ: ſuccus qui ꝑfert̃ omnibꝰ odoribus vni iudęę terraꝝ cõceſſũ: vt ait Pli. Arbor ip̄a balſamuz dicit̃: q̇ inciſo nitro lapide oſſeiſve cultellis ſuccũ mittit quẽ opobalſamũ vocãt eximię ſuauitatis. Xilobalſamũ: lignũ balſami. Carpobalſamũ: fructũ balſami dicunt.

Oportet: quidã compoſitum eſſe putant ab opus ſiue opis/ et portet: ſignificatq̧ expedit/ vel vtile/ aut neceſſe eſt. Impersonale verbum: vt Oportet legere libros. Per paſſiuũ: vt oportet legi libros. In ꝑterito vt oportuit feciſſe hoc. Et factũ hoc oportuit, ſine ſᷓo

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

bo aliquo. Cice. Tamen id factū nō oportuit. Idem.
Totā rem illi integram ſeruatam oportuit. Nō diſſi
mil' huic oratio fit ꝑ Volo. Idē. Liberis cōſultū vo/
lumus: etiā ſi poſthumi futuri ſint.

Opportunus ꝑ duplex pp. ab ob et portus ſeu portunꝰ
compoſitū eſt. Portunus autē qui et Palemō inter
deos colebat̃: quia Portunus pater dicebat̃. Dicit̃
ꝗ Opportunꝰ qui oīb⁹ accōmodat̃ veluti portus
ab eo ꝙ nauigantibꝰ maxime vtiles optatiqꝫ ſint por
tus. Unde opportune aduerbium. Dicimus autē op
portune accidere: quod ꝓ deſiderio noſtro accidit. A
quo etiā opportunitas ꝓ cōmoditate: quemadmodū
ediuerſo importunū eſſe/ ⁊ importunū fieri dicimus/
que ſunt fiuntqꝫ ꝑter rationem loci ſiue tꝑis/ aut pſo/
narum. Uirgilius de auibus: que cum nocte tm̄ vo/
lare ſoleant/ die apparerent. Importuneqꝫ volucres
ſigna dabant. Propterea importunū hominem dici
mus ꝓcacem atqꝫ moleſtum/ inquietū/ ⁊ quaſi portu
carentem. Uide loco ſuo.

Ops opis: generis fe. dea eſt filia Celi ex Ueſta: et ſo/
ror et cōiunx Saturni: que ⁊ Rhea greco vocabulo:
hanc putant terrā eſſe: απο του ρεω fluo: ꝙ terra af
fluens ſit omniū rerū. Eadem Cybele appellatur: vel
a monte atqꝫ oppido Phrygie Cybelo: vbi ſacra eiꝰ
ꝑmo inſtituta ſunt. Uel απο του κυβαλου: et ea
dea in cunctis caſibus eſſe ꝓhibet̃: cuiꝰ ope humane
vite alimenta queruntur. Uel dicit̃ ops ab ope/ ꝑ qđ
fructus frugeſqꝫ naſcuntur. Ab hac opes (hoc eſt di/
uitie) dicte: quia diuitias omnes in agris eſſe veteres
exiſtimabant. Uel qꝛ oēs opes humano generi terra
tribuit. Hec mater deum dicit̃: quia oīa gignit: vel
qꝛ in ea fiat omne opus: vel qꝛ opus eſt ea ad viuen
dū. Ops ꝟo generꝫ oīs ſignificat opulentū. A quo
inops ꝓ inopulēto. Antiquiſſimi tamē (teſte Capro)
hic et hec ops ⁊ cops: ꝓ eo qui eſt opulentus ⁊ copio
ſus. Preterea ops opem ferens dicit̃. Actiꝰ. Quo/
rum genitor fertur eſſe ops gentibus. Unde inops ⁊
inopioſus: quaſi ſine ope. Unde animi inopem/ ino/
opē cōſilij dicimus: hoc eſt ſine ope animi/ ſine ope
cōſilij. Uirgꝫ. Seuit inops animi. Plau. Sepe ego
multas tibi mādaui dubias egenas inopioſas conſi/
lij. Obliqui ſingulares ſignificāt auxiliū. Ouidiꝰ de
reme. Carminis et medice phebe repertor opis. Cice.
lib. iij. Tuſ. Opis egēs dixit: id eſt auxilij indiga. Ali
quādo ſignificāt poſſibilitatē. Uirgꝫ: Nō opis eſt no
ſtre. In plurali diuitie dicūtur. Idem. Auxilio tutos
dimittā: opibuſqꝫ iuuabo. Sed ⁊ opem veteres dixe
runt ꝓ opulentia. Cice. lib. iij. Tuſ. O Priami domꝰ
ſeptuꝫ altiſono cardine templū: vidi ego te adſtantē
ope barbarica: id eſt opulentia ſiue opulētitate luxu/
rioſa. Quādoqꝫ etiā auxilium. Cicero ad. Q. fratrē.
Nūc ita accidit: vt neqꝫ ꝑtores ſuis opibus neqꝫ ſtu/
dio noſtro quicqꝫ ꝑficere poſſimus. Quādoqꝫ poſſi/
bilitas ſeu potentia. Oui. lib. iij. Faſt. Sed timui ma
gnas Pygmaleonis opes.

Opis/ huiꝰ opis: nympha diane comes: de q̄ Uir. li. xj.
Uelocē interea ſupis ī ſedibꝰ opim Cōpellabat. Ubi
ꝑma ꝓducit̃: cū inopis ab ops corripiat̃.

Opis: etiā nomen ciuitatis: iuxta quam Tygris ꝓfluit
in mare rubrum.

Opigena: ab ope dicta eſt Iuno: quā matrone colebāt
ꝙ ea ferre opē in partu laborātibꝰ credebat̃.

Opalia: dies feſtus Opi dee dicatꝰ: Et erāt poſt Sa/
turnalia: vel eodē die quo ſaturnalia: qm̄ opē Satur
ni coniugem eſſe crediderunt.

Opimus a. um. pe. ꝓ. idem eſt quod diues et pinguis:
vt Hoſtia opima/ ⁊ menſa opima. Uirgꝫ. Aut ſpo/
lijs ego iam raptis laudabor opimis. Gel. formauit
compatiuū: Nā quas venabat̃ feras: mēbra opimio/
ra ad ſpecum mihi ſuggerebat quaſi pinguiora. In/
de opime: abundanter.

Opima, ꝓprie ſpolia: id eſt ampla ⁊ magnifica q̄ dux du
ci detrahit: dicta (vt Uarro inq̄t) ab ope: vl' (vt Plu
tar. ait) ab ope: cū ſit opus egregiū ac clariſſimū du/
cē belli parē ſibi ductorē ſuꝑare.

Opimo as. pe. ꝓduc. pinguefacio. Col'. Hyeme tm̄ offe
panis vino madefacte: ſicut etiā palūbos celeriꝰ opi/
mant qꝫ ceteri cibi.

Opiparus a. um. dicit̃ magnaꝝ opū apparatꝰ. Plautꝰ
in Perſa. Satin Athene tibi viſe fortunate atqꝫ opi
pare. Unī Opipaꝝ cōuiuiū dicimus.

Opipare.: id eſt abundanter.

Opulentus: diues et opibus abūdās: qui rebꝰ abūdat
terre: quaſi diuitiaꝝ plenꝰ. Plau. in Am. Opulento
hoī hec ſeruitꝰ dura eſt. Augꝰ ad arborē trāſtulit. At/
tendentes inq̄t arborē pulchrā amenā folijs virentē/
fructibꝰ opulentā. Hinc opulētia et opulētitas. Idē.
Quaſi ꝙ eiꝰ opulentitatē reuerearis.

Opulens: idem quod opulentus. Amb. lib. Hexa. Fu
gienda ſunt tentamenta mundi: ne pauꝑ deſperet: ne
opulens inſoleſcat.

Opulento as. dito/ ſeu abundantem facio/ fecundo ve.
Col'. libro. ix. Quippe villatice paſtiones ſicut pecu/
rie: nō minimā colono ſtipem cōferunt: cum ⁊ auium
ſtercore macerrimis vineis ⁊ omni ſurculo atqꝫ aruo
medeantur: ⁊ eiſdem familiarem focū menſāqꝫ parci
oſis dapibus opulentet.

Opuleſco is diteſco. Furius. Quo magis in tātis poſ
ſint opuleſcere campis.

Opprimo is. penultꝫ. corre. eneco ſiue perturbo: habet
qꝫ in ſe maiorem vim qꝫ extinguo. Cicero in Lel'. Ex/
obrē ꝑmū danda eſt opa ne qua amicoꝝ excidia fiāt.
Sin aliq̄d tale euenerit/ vt extincte potiꝰ amicitie qꝫ
oppreſſe videant̃: quaſi qđ extinguit̃ poſſit inflāmari:
qđ opprimit̃ nō queat. Interdū opprimere ponit̃ ꝓ cō
tinere ſeu claudere. Plau. in Aſina. Os oppͥme. In/
terdū ꝓ ꝯuincere ſeu compͥhēdere. Idem ibi. Iā ſaxo
ipm hominem manifeſte opprimo. Interdū ꝓ viola/
re: vt Oppreſſit virginē. Interdū ꝓ grauare. Cicero.
Qui homini tot miſerijs calamitatibuſqꝫ oppreſſo ſb/
ueniret. Interdū ꝓ ꝑuenire/ occupare. Ci. Caſ. Pu/
to te iaꝫ ſubpudere: cū hec iam tertia epiſtola ante te
oppͥſſit/ qꝫ tu ſchedā aut litterā. Interdū ꝓ cōſtringe/
re. Unde compͥſſio: cōſtrictio: cuiꝰ diminutiuū eſt op
preſſiuncula. Plau. Molles morſiūcule papillaruꝫ
horridularum oppͥſſiuncule.

Opprobriū: ex ob ⁊ ꝓbrū: ſignificat infamiā/ dedecꝰ. q̄ſi
obiectū ꝓbrū: ꝙ ꝓueniat ad ꝓbrū: id eſt ꝓpter ſcelꝰ cō/
miſſum: vt cū quis cuipiā maledicit.

Opprobro as. opprobrio do/ obijcio. Gel'. lib. j. Idē Ca
to M. Celio tribuno plebis vilitatē opprobrans: nō
loquēdi tm̄ verūetiā tacendi. Fruſto inquit panis cō/
duci pōt: vel vt taceat/ vel vti loquatur.

Opprobramentū. Plautus in Mer. Litigare ego no
lo vos: qꝫ tuam autem accuſari fidem: multo edepol
ſi quid faciundū eſt facere domui mauolo/ qꝫ oppro/
bramentū aut flagitiū muliebre.

Oppugno: cōtra ſeu circa pugno nocēdi cauſa. Cicero
ꝓ Sex. Domus eſt oppugnata ferro/ facibꝰ/ exerci/
(tu clodiano.

Opſoniū: dicit̃ quicq̄d vltra panē ⁊ vi/
nū in cibo adijcitur.

Opſono as. pe. ꝓ. Nā grece οψωνιον ꝑ ω ſcribitur.
Similiter opſonor deponē. quod idem ſignificat: ſcꝫ
emo ſeu ꝑparo res neceſſarias ad obſonandū: hoc eſt
aliquid cum pane comedendū/ ſiue ꝯuiuādū. Plautꝰ
in Caſ. Argēto parciolo opſonato amplit̃. Idē. Ce
ne opſonaui: id ē opſoniū emi. Terē. i an. Uix drach/
mis opſonatus eſt decem.

Opſonito as. frequentatiuum: ſepe opſono. Neuius.
Multi mecū eodē die opſonitauere.

Opſonatus tus.ipſa opſonatio. Plautꝰ in Tru. Dedi equidem hodie quinq̃ argēti deferri minas pręterea vnā in opſonatum.

Opſonator:qui emit opſonia: et coquo ad coquēdum tradit. Seneca ad Lucil. Adūce obſonatores/quibꝰ dominici palati noticia ſubtilis eſt:qui ſciunt cuiꝰ illū ſapor excitet.

Opſopeiꝰ:ꝯcinator opſonioꝝ:οφοποιοσ:id ē coquꝰ

Opſopolis:pe.ꝓ.opſonioꝝ venditrix.

Opto tas.deſidero. Vñ optatiuꝰ modꝰ apud grāmaticos. Q̃ñq̃ eligo. Cic.li.j.offi. Queq̃ maiori pti pulcherrima videant̃/ea maxime optāt. Vir.li.iij. Optauitq̃ locū regno. Hinc optio ꝓ optatio/electio dicit̃. Et optati dicunt̃ qui in honeſtū aliquē gradū ſunt electi. Interdū optare eſt precibꝰ poſtulare. Vir. Et reor ⁊ ſi q̃d veri mēs augurat opto. Interdū adiungere/aſcire. Var.li.iiij.de vi.pa. Adoptatos q̃tq̃t aſcitos exiſtimauit appellatos:q̃ referētibꝰ cēturionibus in cohortes adoptati ſubeāt vt ſemꝑ plenę eſſent legiones. Huius cōpoſita ſunt Adopto: quod eſt valde deſidero. Plau.in Ciſ. Sociā te mihi adopto ad meam ſalutē. Vatinius. Ego autē quē potiꝰ adoptē q̃ȝ illum:quo defendēte vincere didici. Et adoptare eſt filium adoptiuū facere. Terē.in Adel. Ego hunc maiorem adoptaui mihi. Adoptio (ſicut ſcribit Caius) duobus modis fit:aut principis auctoritate:aut magiſtratus imperio. Principis auctoritate adoptamꝰ eos q̃ ſui iuris ſunt:q̃ ſpecies adoptionis dicit̃ Arrogatio:q2 ⁊ is qui adoptat rogat̃:id eſt interrogat̃/an id fieri patiat̃. Imperio magiſtratus adoptamꝰ eos/ q̃ in ptāte parētis ſunt:ſiue pmū gradū liberoꝝ obtineāt:qualis eſt filius/filia:ſiue inferiorē:qualis eſt nepos/nepte/ꝓnepos/ꝓneptis. Coopto:eligo. Cicero in Bruto. A quo in collegiū augurum fuerā cooptatus. Exopto: valde deſidero/vel valde ꝓcor. Saluſt. Nā gloriā ⁊ honorem/ imperiūq̃ boni ⁊ ignaui ſibi ęque exoptāt. Pręopto/añ opto. Terē.i Hecy. Adeon peruicaci es aio/vt pueꝝ ꝓoptares perire?

Optato aduerbium:quaſi cum deſiderio. Ter.i And. Optato aduenis.

Optabilis. Ci. Luceio. Quę ⁊ ſi nobis optabiles i experiēdo nō fuerunt:in legēdo tñ erunt iocundę.

Optimus:ſuplatiuū eſt a bonꝰ. Vñ: Optimitas vtilitas/cōmoduȝ. Plau. Maximas optimites gaudio effertiſſimas ſuis heris ille vna mecū pariet.

Optimates pe.ꝓ.ſunt qui primū in ciuitate locum tenēt:vel ꝙ opulētiores ſunt et in maiori cēſu:vel ꝙ in primis opē ferre pñt oppreſſis. Ci.ꝓ Sex.dicit optimates eos eſſe q̃ ita in rep.ſe gerūt:vt ſua ꝯſilia optimo cuiq̃ ꝓbent̃:populares vo qui ea faciebāt et dicebāt:q̃ multitudini iocunda eſſe volebāt. Idem ibi. Optimates ſunt oēs qui neq̃ nocentes/nec natura improbi/nec furioſi/nec malis domeſticis impediti. Priſ.lib.v. Optimates ſunt qui defendūt ſenatores: populares/qui defendunt populum.

Opticus a.um.pe.corre.idem quod viſiuus ſiue pſpectiuus: vt Virtus optica:id eſt viſiua. Unde ps geometricę diſciplinę vna dicit̃ optice:id eſt pſpectiua:q̄ ad oculos ptinet:q̃ cauſas reddit cur viſiones ſubinde fallāt:vt q̄ in aqua ꝯſpiciunt̃/maiora ad oculos fiant:quę ꝓcul ab oculis ſunt minora.

Opus opuntis:ciuitas in locris. Oui.de pō. Facta cede puer Patroclus opunta reliquit. Hinc opuntius a.um.vt Sinus opuntius in egęo.

Opulus penul.cor.genus vineę vbi traduces poſſunt fieri vitium:vt Mediolanēſes faciunt in arboribus: quas vocant opulos.

O Ante Q

Oquiniſco is.ex ob et quiniſco:cuius quiniſco nō legerim. Unde ⁊ Cōquiniſco:ſed b abijcitur: ſignificat inclino. Pompo.in piſto. Niſi cum aliquis ſubito obuiam occurrat mihi qui oquiniſcat. Conquiniſco vo (vt Priſci.inquit)caput inclino. Sed Plau.in Ciſ. ꝓ indignor poſuit. Faciendū eſt puerile officiū ꝯquiniſcā ad ciſtulā. Feſtꝰ vo Cōquinere:deputare: vnde Cō quiniſco videt̃ eſſe formatum.

O Ante R

Ora:extremitas cuiuſq̃ rei. Virgilius. Et mecū ingentis oras euoluere belli. Hinc veſtimentorū extremę orę dicuntur. Et regionū terarumq̃ fines: inſuper et ipſę regiones: vt Arma virumq̃ cano Troię qui primus ab oris Italiaȝ faxo ꝓfugus lauinaq̃ venit Littora. Sciendū eſt ꝙ Pli.cum oraȝ dicit:fere ſemper regionem littoralem appellat.apud quem veluti peculiaris eſt talis locutio. In ora ſunt ciuitates:et oppida orę proxima. Quę vo remota ſunt ab ora:elegāter in mediterraneo eſſe dicuntur:hinc ſoluere oram: vſurpatuȝ eſt ꝓ eo quod eſt enauigarę: et ab ora: hoc eſt littorali regione ſoluere retinacula nauiū et diſcedere. Quin. Permittamus vela ventis: ⁊ orā ſoluētibus bene pręcemur. Sunt qui dicant oram etiam ſignificare nauticum funem quo nauis ad terram ligatur. Allegantq̃ Quintil.dicentē: Permittamus vela ventis:et oram ſoluētibus bene ꝓcemur. Liuius libro.xxviij. In ipſis quoq̃ trepidatū nauibus: dū ne hoſtes cū ſuis irrūperent/trahunt ſcalas:oraſq̃ et anchoras/ne in molientibꝰ mora eſſet/ꝓcidunt: vñ etiam vulgariter dicitur:in lora de lacqua. Cęterum eruditi negāt orā inueniri ꝓ fune nautico apud idoneos auctores:cū ne in Liuio quidē oras/ſed lora (vt ex vetuſto codice ſcriptū)reperit̃.

Orata:genus piſcis a colore auri:quaſi aurata:ꝙ oruȝ ꝓ auꝝ dicunt. Dicit̃ etiā aurata. Mar. Nō ois laudē ꝓciūq̃ aurata meret̃. Fuit etiā cognomen Sergij romani viri:qd̃ ab hoc piſce ſortitus eſt.

Oro as.pręcor. Et hoc quādo iungitur cum deo vel cū homine. Terē.in An. Quod ego te per hanc dextrā oro ⁊ ingenium tuum:per tuam fidem te obteſtor ne abs te hanc ſegreges. Quando vo cum re:ſignificat peto. Idē in Eu. Vnū vos oro:vt me in veſtrum gregem recipiatis. Interdū orare eſt agere/dicere: ⁊ tūc ſolo actō contentū eſt. Teren.in Phor. Seruum hominē cauſam orare leges nō ſinūt. Vñ oratores: cauſaruȝ actores dicti:quos gręci ρητορασ vocant:q̃ȝuis orator a rhetore ſeparet̃: ꝙ orator ſit qui in iudicijs vel concionibꝰ cauſas agit:rhetor qui rhetoricen ꝓfitetur. Itē oratores legati vocant̃:ꝙ pncipis aut reipu.mādata peragāt. Virgiliꝰ lib.xj. Centū oratores prima de gente latina Ire placet. Itē quicūq̃ aliquid rogat/orator dici pōt. Cōpoſita huiꝰ verbi ſunt Adoro/exoro:qd̃ eſt orādo impetro:vnde orator dicit̃ dum orat:Exorator cū impetrauerit. Teren.i Hecy. Orator ad vos venio:ſinite exorator ſiem. Exoratus dicit̃:a quo q̃d impetratū eſt. Deoro ⁊ peroro:q̄ ſignificant/orationē cōcludo.

Oratio duobus modis accipit̃. Primo vt cōſiderat̃ a grāmaticis:que eſt (vt Hiero.inq̃t) ois ſermo loquētiū:cuius etymologiā ſic explicat. Oratio eſt oris ratio. Secundo:vt in ſacris ſcripturis accipit̃:in quibꝰ difficile orationē iuxta hunc ſenſum inuenias:ſed eaȝ quę ad preces ⁊ obſecrationes ptinet: vt Exaudi deꝰ orationē meā:intende depcationi meę. Huiꝰ diminutiuum eſt oratiuncula.

Orator:eſt vir bonꝰ dicēdi peritꝰ:q̃ in cauſis publicis ⁊ priuatis plena ⁊ pfecta vtit̃ eloquētia. Oratoriꝰ a.um. qd̃ oratoris eſt:vel qd̃ ad oratorē ptinet:vt Ars oratoria. Oratorie aduerbiū:ſignificat more oratorio.

Oratoria ę.ſcientia qua quis orator effici poteſt. Augꝰ.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

lib.ij.Confeſ. In qua vrbe iā ceperāt litterature atqꝫ oratorie percipiēde grā peregrinari.

Oraculum: ab ore dictū eſt: vt inquit Priſ. Ci.li. Top. Oracula ex eoipſo appellata ſunt: ꝙ ineſt his deorum oratio. Unde et ꝓ reſpōſo accipit. Sene. Unū illud optimū oraculū eſt: pugnanduꝫ eſt ꝓ patria. Virgil. Scitatum oracula phebi mittimus. Quādoqꝫ ponitur ꝓ templo in quo reſpōſa dantur. Itē ꝓ dicto alicuiꝰ. Unde dicimꝰ: Oraculū Catonis eſt. Qñqꝫ dicitur vnū ex ſōnijs ꝗ videre videmur dū dormimus. De quibus in dictione Somnus.

Orarium dici poteſt: quod ori et genis et capiti ſupponūt dormituri. Et ſic ab os oris deducit. Hiero. ad Nepo. Ut ſudarium orariumqꝫ non habeas. Orarium etiā ſumit ꝓ veſte qua ſacerdotes vtuntur: ſtola vulgo dicta dū orant.i.predicāt. Amb. de obitu ſatyri. Etem̄ ligari fecit in orario: et orariū inuoluit i collo. Vñ diſtin.iij. ſcribit. Ut oīs ſacerdos dū ordinat orario vtroqꝫ humero ambiat.

Orea e. ab ore fit: ⁊ ſignificat frenū: dictū ꝙ ori inferat: nā aurea eſt ꝗ ad equoꝝ aures religatur.

Orificiū dicit qd in quacūqꝫ re patet.

Orbis: circulus: cuiꝰ dimi. eſt orbiculꝰ. Augꝰ lib. xiij. de ci. dei. Neqꝫ ei cōtinuo ꝯcedendū eſt globos iſtos luminū ſiue orbiculos luce corporea ſup terras ſeu die ſeu nocte fulgentes. Hinc mūdꝰ a rotūditate dicit orbis terraꝝ. Al's orbis ponit ꝓ ſphera: vt Nouem orbes ſpheraꝝ. Auctor Macrobius.

Orbiculatꝰ a.um. qd in orbē ⁊ circūitū factū eſt a figura orbis i rotūditatē circūacti: vt Poma orbiculata.

Orbita e. pe. cor. rota ſiue currꝰ. Virg. lib. iij. Georg. Iuuat ire iug. qua nulla prioꝝ Caſtaliā molli diuertit orbita cliuo. Et orbita: veſtigiū decurrētis in vijs rote ex curſu. Pli. lib. viij. Idē. Ubicūqꝫ ſint orbitā ſi trāſiere moriunt/ ſcꝫ mures. Hinc Exorbito as. de ꝗ alibi. Itē orbita rotūditas. Virg. in Etna. Scire modū ⁊ quāto minor orbita lune eſt.

Orbio is. iui. itū. circūeo. Noniꝰ de ꝑſcis dictiōibꝰ. Orbitū. ꝑ orbē ductū ſeu circularē. Var. Ut ſidera celi circa terrā atqꝫ axē voluunt motu orbico.

Orbus ꝓprie dicit oculoꝝ luce priuatus. Iuue. Dudū vigilātibus orbis. Per trāſlationē orbi dicunt/ quicunqꝫ aliq̄ re cara priuati ſunt. Hinc patres amiſſis liberis/ quaſi amiſſa oculoꝝ luce orbi vocantur. Hinc Orbitas: illa patrū qualitas poſt amiſſos liberos: et vxoris viduitas poſt amiſſum maritū. Quintil. Nō habet orbitas veſtra lachrymas ſuper ardentes rogos. Similiter orbi dicunt orphani. Teren. Orbe ꝗ ꝓximi ſunt/ vxorem ducant. Hinc Orbitas: orphanitas. Plau. in Cap. Quid hoc eſt ſcelus quaſi in orbitatē filios ꝓduxerim.

Orbo as. idem eſt qd priuo. Lactā. lib. iij. Et orbāt hominē ſuo ꝓprio ac ſingulari bono. Hiero. ad Aletā. Et marito ſimul orbaberis ⁊ filijs.

Orca: genus belue marine/ balenis infeſtum. Hora. in Ser. Nō alia qꝫ ꝗ bicātia putruit orca. Ad huiꝰ ſimilitudinē genus quoddā vaſis dictū eſt orca. Perſiꝰ. Redderet anguſte collo nō fallier orce. Ubi Probꝰ interpretat amphore ſpeciē. Oīno apud veteres ⁊ vinariū et oleariū vas erat. Itē Salgamariū: vt in ꝗ fici quuoqꝫ aſſeruabātur. Pli. lib. xx. At vbi copia ficoꝝ abundat: implent orce in Aſia cadi. Itē Salmētariū: hoc eſt Salſamentariū. Quidā etiā Orcā accipiunt ꝓ vaſculo luſorio: ꝗ coniecti tali agitatiqꝫ emittunt in tabulā aleatoriā. Et a Marti. dicitur turricula ex imitatione grece dictionis: quaꝫ latini vſurpant pyrgon. Pli. lib. xxxv. ꝓ capſa pigmentoꝝ muliebrium poſuit/ cū ait: Ita caſu reperta incēdio pyre ceruſa in orcis cremata.

Orcula dimi. ab orca. Cato de re ruſ. Ciminū feniculū rutā/ menthā in orculā cōdito. Hinc quidā vrceū/ ⁊ ꝑ diminutionē Urceolum deducunt.

Orchades pe. corre. inſule oceani ſeptētrionalis vltra Britanniā et Hiberniā numero. xxx. ſm Pōpo. paꝝ inter ſe diſtātes. Eſt et hoc noīe oliue genꝰ. Vñ Vir. Orchades ⁊ radij ⁊ amara pauſia bacca.

Orchites pe. cor. genꝰ oliuaꝝ ꝗ a teſticulis nomē ſumpſerunt: vt inquit Ser. li. ij. Georg. Nā ορχεισ teſtes dicunt: vñ etiā vocant teſticulares oliue.

Orchis: herba ꝗ ⁊ Cynoſorchis: q̄ſi caninꝰ teſtis.

Orcꝰ: fluuiꝰ infernalis: ab vrgendo dictꝰ/ ꝙ in mortē vrgeat: vt inq̄t Feſtꝰ: qꝛ antiqui c ꝓ g ponebant. Quidā ab ορκοσ quod eſt iuramentū deducunt: ꝙ per illū: id eſt ſtygē paludē aqua ꝓfluit: iurabāt dij: nec peierare licebat. Proprie autē Orcꝰ obſcuritas inferoꝝ. Et Orcꝰ apud Homerū Theſſalie fluuiꝰ ſcribit: ꝗ pene olei inſtar ſupernatat. Et orcus Pluto.

Orcheſtra: ſpacium in theatro: in quo ſenatoꝝ ⁊ honorificentiſſimoꝝ erant loca deſignata: et ſcenici artifices ſuas per orcheſtrā preſtāt actiones: vt ſcribit Victr. lib. vij. Cuiꝰ pulpiti altitudo non erat quinqꝫ pedibus altior/ vt ſedētes ſpectare poſſent oīm agentium geſtus. Dicta orcheſtra/ ꝙ in ea ſaltatiōes fieri cōſueuiſſent. Nā apud grecos αρχεομαι: tripudio ſaltu. Sueto. Deinde in orcheſtrā ſenatūqꝫ deſcēdit: et orationis quidē carminiſqꝫ latini coronā/ de ꝗ honeſtiſſimꝰ quiſqꝫ cōtenderat ſumpſit. Iuue. poſuit ꝓ ſeſſione ſenatus et primorū/ cum ait: Similēqꝫ videbis orcheſtrā ⁊ populum.

Orchomenꝰ pe. correp. Theſſalie mons: a quo orchomenum oppidū quondam ditiſſimū ac potentiſſimū: cui Thebanos olim tributa ſoluiſſe cōſtat. Hinc orchomenius a.um. Orchomenioꝝ rex Etheocles fuit qui primus gratiaꝝ templū extruxit. Et Ariſtoclides eius tyrānus fuit: qui Stymphalidē virginem quandā adamauit: vt ſcribit Hieronymꝰ. Vide in dictiōe Stymphalus. Hiſtorici/ alterā Orchomenū tradiderunt: ꝗ Euboice vrbs eſt: et inſula vna ex cycladibꝰ in euboico mari: in ꝗ Titani regnaſſe dicūtur. Eſt et orchomenon fluuiꝰ: ⁊ Pli. ⁊ Stra. teſtant.

Ordior iris. orſus et orditus: teſte Priſci. preteritū facit: ſed cū facit orſus: ſignificat fari incipio. Virgiliꝰ. Veneris contra ſic filius orſus. Liuiꝰ lib. j. Unus rē ex cōpoſito ordit: id eſt narrare incipit. Unde exordium: principiū oratiōis. Ponit etiā ſimpliciter ꝓ incipio. Cice. lib. v. Tuſ. Unde igitur rectius ordiri poſſumus qꝫ a cōmuni parente natura: que quicquid genuit/ nō modo animal/ ſed etiā qd ita ortū eſſet ex terra vt ſtirpibꝰ ſuis niteret: in ſuo genere perfectū eſſe voluit. Orſum aliquādo poete pro eo qui finit abuſiue poſuerūt. Virgilius. Sic orſus Apollo Mortalis viſus medio ſermōe reliquit. Hinc Aborſus. Cū autē facit orditꝰ: ad tele vel alteriꝰ hmōi compoſitionem ſpectat. Hiero. i Eſaia. Et telā quā orditus eſt. Virg. tamen in culice. Atqꝫ vt araneoli tenuem formauimus orſuꝫ. Veteres etiā ordio ꝓtulerūt. Afra. Aſpecta tamen animo me ordire oportet. Compoſita ſunt Abordior/ exordior/ ⁊ recordor.

Orſus a.um. i ſignificatōe actiua. Vir. Sic orſus ab alto. Liu. i ſignificatiōe paſſiua poſuit ꝓ incepto/ cū li. j. ait. Ut orſus tāti opis ſucceſſus ꝓſperos darēt.

Ordo: digeſtio/ et i ſuo cuiuſqꝫ loco collocatio velut in acie fit: vbi pedites/ vbi ale/ vbi cetera vel i ciuitatibꝰ: vt ordo ſenatoriꝰ/ ordo eq̄ſtris. Accipit qñqꝫ ꝓ ipſis hoībꝰ. Ci. Qui apud oēs ordies eēt gratioſus.i. apd oīm ordinū hoīes. Sal. Sepenūero. p.c. multa ṽba in hoc ordie feci.i.i ſenatu. Aliqñ refert ad fortunas. Vñ Do. exponēs illd Ter. i Eu. Quēdā mei ordinis ꝓ pauperē. Sic honeſti ordinis hoīes dici pñt opulēti. Inde fiunt Interordo et interordiniū: de quibus

ſupra. Ordinarius a.um. in quo ſeruat̃ ordo. Extra/ordinariũ: qđ fit extra ordinem. Ordinarius dicit̃ hõ ſcurra et improbus: quiꝙ aſſidue in litibꝰ morat̃: ob eãꝙ cauſã in ordine ſtat pretorẽ adeuntiũ. Siue per ꝯtrarietatẽ: qr minime ordinate viuit vt ordinarius.

Ordoluce: ppl̃i fuerunt in Anglia arduis mõtibus ꝓxi mi. apud quos (vt Tacitus ſcribit) Hoſtoriꝰ dux ro/manus Caratacũ in Anglia imperantẽ ꝓſtrauit.

Ordino nas. diſpono qui cuiꝙ locꝰ eſſe debeat: a quo fit Preordino: ante ordino.

Ordeſſus: fluuius maximus Scythię: qui ab oriente ꝓ fluit: miſceturꝙ cum Iſtro.

Oreades: nymphę montium: ἀπο Τοῦ ὀρεοσ: quod montem ſignificat.

Oreni: populi celtiberis ꝓximi ab auſtro.

Oretus: Sicilię fluuius apud Panormũ. Oretę: gens indica: vt ſcribit Stra. poſt Arbin amnẽ Arrianoꝝ: quos Pli. lib. vj. ait nõ Indoꝝ/ſed ꝓpria vti lingua.

Oreus: dictus eſt liberpater: a montibus: in quibus ei fieri ſacrificia ſolebant.

Ore tenus: duę partes ſunt. Gel. Guttũ ſamiũ ore tenꝰ impudens inane tanꝙ ſi ineſſet oleũ affert.

Orexis grece: latine appetitus ſeu eſuritio dicit̃: ab ὀρέ γομαι: quod eſt appeto. Quidã etiã ꝓ vomitu acci/piunt. Iuue. Rabidã facturꝰ orexim. Idẽ. Hinc ſur/git orexis: hinc ſtomacho bilis. Hãc veteres vt exci/tarẽt bibere largius ſolebãt: deinde euomere.

Organa per excellentiam dicuntur omnia muſicoꝝ in/ſtrumenta: ſicuti docet Augꝰ: nõ ſolum organũ illud qđ grãde eſt ⁊ inflatur follibus: qđ multis meatibus quaſi cicutis imparibus vnde vox erumpat: ⁊ cõcen/tũ cũ bõbulo emittat: ſed quicq̃d aptat̃ ad cãtilenã et corporeũ ẽ/organũ dicit̃. Iuuena. ꝓ cythara poſuit. Pretoribꝰ organa ſemꝑ in manibꝰ denſi radiãt teſtu/dine tota Sardonyches criſpo numerantur pectine chordę. Eſt ⁊ organũ inſtrumẽtũ q̊ddã ędificij. Vict. lib. x. Int̃ machinas ⁊ organa id videt̃ eẽ diſcrimẽ/ꝙ machinę pluribꝰ opibꝰ i maiores cogũt̃ effectꝰ: vt bal liſtę torculariũꝙ prela. Organa aũt vniꝰ opꝑe ꝓpoſitũ vti ſcorpiõis. Apđ Col. li. iiij. ſumit̃ ꝓ inſtrumẽto ad metiendũ apto: vbi ait. Sic cõpoſitũ organũ cũ i ſul cũ dimiſſũ ẽ: litẽ dñi ⁊ ꝯductoris ſine iniuria deducit.

Organarij: organorum fabricatores. Iul. Firmicꝰ lib. iij. ſcribit Mercuriũ cuꝫ Venere in vi. ab horoſcopo facere organarios ⁊ myropolas.

Orgia: ſacra fuerunt quę dijs ĩmortalibꝰ fieri ſolebant: ἀπο Της ὀργησ: vt inquit Euſe. lib. ꝑpara. hoc ẽ a furore: qr ſacrificãtes diuino quodã furore corripi vi dent̃. Hinc abuſiue ſacra liberi patrꝭ dicta ſũt orgia.

Oricos: ciuitas epiri a Colchis ꝯdita: a qua Terebyn thus oricia dicitur.

Oria: nauis piſcatoria. Plau. Malo hunc alligari ad oriam vt ſemper piſcetur: et ſi fit tempeſtas maxima aſpiratur tamẽ hęc dictio ab aliquibus.

Orchalcũ: ęs aurei coloris: quod in magno ꝑcio apud veteres fuit. Gręci ὀριχαλκοσ ab ὀροσ quod eſt mons: quia in mõtibus foditur.

Origanũ pe. cor. herba cuiꝰ diuerſę ſũt ſpecies. Nã q̃d dã dicit̃ heracleoticũ agreſte/⁊ othimin. Pli. ſcribit origanũ eſſe qđ i ſapore cunilã emulat̃: plurimaꝙ eiꝰ eſſe genera. Othimin vel praſion appellari nõ diſſil̃e hyſopo: tragoriganon ſimiliꝰ eſſe ſerpillo ſilueſtri.

Orion: q̃ſi vrion: dictus eſt filius Enopionis/putatꝰ ex vrina triũ deoꝝ: Iouis/Neptuni ⁊ Mercurij natꝰ. Hic apud Meſſanã portũ ſtructo aggere in Boetiã cõceſſit. Inde inter aſtra receptꝰ eſt añ tauri veſtigia. Sunt tñ qui grece ab aquaꝝ inundatione ſic dictũ ve lint: ꝙ eius tẽpore habet ortũ hyems ⁊ mare ac terra tẽpeſtatibus turbato: ῥιπω eñ turbo ⁊ cõcito ſignifi cat. Plautꝰ. Iugulã vocat: ꝙ ſit armatoꝝ gladiꝰ ſtel larũ fulgore terribil̃. Hic ſi fulget ſerenitatẽ: ſi obſcu rat tẽpeſtatẽ denotat. Virg. Fluctu nimboſus oriõ.

Orithyia: Boreę cõiunx filia Ericthei Athenarũ regis quã in ventũ cõuerſam ferunt: hoc etiã noie dicta eſt Amaçonũ regina q̃ Marpeſię mr̃i ſucceſſit i regno. Orithos ꝟo vrbs fuit inter Macedonia ⁊ Epyrũ.

Oriça: ſpecies frumẽti folio carnoſo/altitudine cubita li/flore purpureo: ex q̃ Italici ptyſanã faciũt. Hora. in Ser. Sume hoc ptyſanariũ oriçe candore: grana comedũt̃ i cibo ad iuſcula teſtuacia. Serit̃ mẽſe mar tio: ⁊ aq̃s clauſis irrigat̃: vulgo riſum appellant.

Orior oreris ⁊ oriris. participiũ tamẽ oriturus et ortꝰ habet. Oui. li. x. Metam. Tu q̃tiẽs orerꝭ viridiꝙ in ceſpite flores. Significat naſcor qñꝙ ſurgo ꝓdeo: vñ oriri ſolẽ dicimꝰ. Huiꝰ cõpoſita ſũt aborior/adorior/coorior. Li. Tũ ꝟo coorto tumultu terga vertere ſi/mulãtes paululũ ceſſere. Oborior ⁊ ſuborior eiuſdẽ fe re ſignificatiõis: ħ ẽ ſubnaſcor: vt Obortę ſunt lachry/mę. Subortꝰ ẽ rumor. Exorior q̃ꝫ ⁊ ꝑorior. Cic. li. iij. offi. Exorit̃ antipatri rõ ex altera ꝑte. i. apparet vl̃ aſci(ſcit.

Oriens ⁊ participiũ eſſe poteſt ⁊ nomẽ ſubſtã/tiuum generis maſcul̃. vt cũ ꝑ ſe dicit̃ oriens: vt Ab oriente in occidentẽ pergit ſol.

Oriundꝰ: qui originẽ ducit: ꝙ ex eo loco parẽtes eiꝰ fue runt. Ortꝰ ꝟo ex loco ꝑſona ve ꝑſenti. Liu. Nati car/thagine/ſed oriũdi a ſyracuſis. Inuenit̃ tñ oriundus ꝓ orto. Col. lib. j. Nã queadmodũ ſapiẽtis eſt fortui tos caſus magno animo ſuſtinere: ita demẽtꝭ eſt ipſũ ſibi malã facere fortunã: qđ facit qui nequã vicinũ ſu is nũmis parat: cum a primis cunabulis ſi mõ liberꝭ parentibus eſt oriundꝰ/audiſſe potuerit. Ambro. ali ter vſurpauit cuꝫ inquit. Sciãt oñes ſolẽ auctorẽ nõ eſſe naſcentiũ: dei clementia terras relaxat: dei indul/gentia ꝓrumpere facit fructus. Quõ ſol viuẽdi vſum miniſtrat oriundis: qñ illa prius diuinę oꝑatiõis vi/uificatione ſunt ędita ꝙ ſol in hos viuẽdi vſus veni/ret: oriundis: id eſt qui naſcituri ſunt.

Originarij: q̃ ex adſcꝑtitijs nati ſũt i ipõ ſolo: vt di. lib. (iiij.

Origo penul. pro. genus eſt. Unde originale ad/iectiuũ: vt Culpa originalis.

Ortꝰ a. um. ꝑticipiũ: mõ natus: vt Ego ortus ſũ hergo/mi mõ q̃ reſurrexit/vel ꝓdijt: vt Ortus eſt ſol. Ortus tus. nomẽ: ſignificat natiuitatẽ. Ci. Nõ nobis ſolum nati ſumꝰ: ortuſꝙ noſtri partẽ patria vendicat/partẽ amici. Interdũ ſurrectionẽ: vt Solis ortꝰ. Interdũ locũ in q̃ ſurgit: vt Ab ortu ſolis vſꝙ ad occaſum.

Ortus ti. locus in vrbe vel in villa in q̃ arbores/herbę et olera oriunt̃. Unde ⁊ ab oriẽdo dicit̃: ꝙ i hac agri ſpecie plures ꝙ alibi herbę ꝑ totũ annũ oriant̃: ⁊ oia quę in ortis oriunt̃/ab oriẽdo olera dicunt̃. Apđ an/tiq̃s ois villa ortus dicebat̃: ꝙ ibi q̃ arma capere poſ ſent orirent̃. Sunt qui ita ſeparẽt/vt ortus tã ſingu/lari ꝙ plurali numero ortũ olitoriũ. i. herbaꝝ ſigni/ficet. In plurali dumtaxat arborariũ/q̃ a noſtris po/mariũ: a gręcꝭ παραδισοσ paradiſus vocat̃: vt or/ti ſaluſtiani. Quidã tamen aſpirãt vt differat a ꝑtici/pio ⁊ nomine ortus. Alij i medio aſpirãdũ cẽſent: ab orthos quod eſt rectũ deducentes: quoniã in rectas quaſdã lineas diſtinguatur. Ab Ortus fiunt diminu tiua ortulus et orticellus. Epicurus primus orti ma/giſter exiſtimatus eſt.

Orti penſiles: qui ſupra ędificia facti/vel ſupra colum/nas erecti pendent.

Orti heſperidum memorabiles habentur: in quibꝰ ole aſtri tñ viruerunt.

Orno as. pulchꝝ facio. Cic. li. j. Tuſ. Nocturnãꝙ cęli formã vndiꝙ ſideribꝰ ornatã. Et ornare: ꝑparare/apta re: qđ lingua ꝟnacula dicimꝰ/meſtre apoint. Plau. i Cap. Ego ibo vt cõueniã ſenẽ: dicã vt ſibi penũ ali ud ornet. Idẽ in eadẽ. Nõ ornatꝭ vos iſtic apud vos

nuptias. Itē honorare. Cic. Ceſari. Nec vlli⁹ officij certū nomē peto: beniuolentiā tuā liberalitatē peto: nec ipedio: q̄ min⁹ ſi tibi ita placuerit etiā hiſce eū ornes glīe inſignib⁹. Hui⁹ cōpoſita Adorno: qđ eſt deſup orno. Li. li. j. Flaminē Ioui aſſiduū ſacerdotē creauit: iſigniq̄ veſte ⁊ curuli regia ſella adornauit. Eſt etiā Adornare: bñ apparare. Plau. in Caſ. Intro abi vxor/atq̄ adorna nuptias. Exorno et ſuborno: de q̄b⁹

Ornatus a. um. qui bonis artib⁹ inſtructus eſt: (alibi. ſiue qui honores adeptus eſt.

Ornatus us. accipit̄ ꝓ cultu quo quis ornat̄. Unde dicimus/ornatum regium.

Ornamentū: ornatus/apparatus: ⁊ quādoq̄ honor dicit̄. Cice. Licinio. Suſcepiq̄ mihi perpetuam ꝓpugnationē ꝓ oīb⁹ ornamētis tuis. i. honoribus.

Ornix grece/latine ales gallina.

Ornithon: auiariū. Nam ornithas greci aues vocant. Var. Ornithones: auiaria ſunt in quib⁹ ſtabulantur turdi/pauones/⁊ oēs alites q̄ intra parietes ville ſolent paſci. Apud grecos ορνισ:ιθοσ ſcribitur.

Ornithothrophiū: idē eſt quod ornithon.

Ornithobſciō: loc⁹ ad paſcendū gallinas ⁊ aues. Var. De his qui ornithobſcion inſtituere volunt.

Orōtes: nomen viri/et nomē fluuij q̄ diuidit Syriā ab Antiochia. Eſt ⁊ nomē mōtis: inter quē ⁊ orontē fluuiū vrbs Antiochia poſita eſt. Hinc orōteus a. um. Proper. Aut qđ orōtea crines ꝑfundere myrrha.

Oropygiū: vide in dictione Urropygium.

Orphanus: q̄ caret patre ꝑſidioq̄ paterno: q̄q̄ ſūmopere illius opē deſiderat. Grecū eſt. Pupillus: q̄ caret patre/ſed nō ꝑſidio paterno: cū tutore iuuet̄.

Orpheus: poeta ſeu vates Calliopes ⁊ Apollinis filius thrax: hic lyre ſtudioſiſſim⁹ extitit: quā dono a mercurio habuit. Fuit ⁊ ali⁹ orpheus Oeagri fili⁹ vn⁹ ex argonautis/eiconū rex. Orpheus a. um. idē qđ thracius. Mar. Quicquid in orpheo rhodope ſpectaſſe theatro Dicit̄: exhibuit ceſar/arena tibi.

Orthe dicunt̄ a grecis Meniana edificia.

Orthos grece: latine rectus dicit̄. Sed in cōpoſitione tm̄. Orthoo: dirigo.

Orthographia: recta ſcꝑtura/vel recta pictura.

Orthodoxus: hō recte opiniōis/ſiue ſentētie/aut fidei: Δοξα em̄ gloriā ⁊ exiſtimationē ſiue opiniōẽ ⁊ ſententiā ſignificat. Orthodoxia: recta opinio.

Orthogoni⁹: rect⁹ angul⁹: q̄ ex vtraq̄ ꝑte equalis eſt.

Ortopnoici: aſmatici dicuntur: qui eaẽ anhelitus difficultatem habent: vt niſi recta ceruice ſtēt/ſpirare nō poſſint. Orthopnoea: ipſa paſſio. Orthon em̄ rectū: πνω ſpiro. Eſt em̄ circa fauces malum quod apud grecos aliud atq̄ aliud nomen habet: ꝓut ſe magis minuſq̄ intendit: omne tamen in ſpirādi difficultate cōſiſtit. Sic difficultas hec dū modica eſt: Δυσπνοια grece dicitur. Cum vehementior et ſpirare eger ſine anhelatione nō poteſt/ασθμα vocatur. Cum acceſſit id quoq̄ vt ſpirare non poſſit/niſi recta ceruice ſpūs trahatur ορθοπνοια appellatur. Ab his Dyſpnoici/Aſmatici/Orthopnoici: a latinis vero vocabulo ſuſpirioſi dicuntur.

Orthopeia: emendata cū ſuauitate expoſitio.

Orthominū: gen⁹ lini qđ fit pānicl'a paluſtrꝭ arūdinis.

Orthocorybantū: populi quidā Scythie.

Ortyx gis. auis q̄ coturnix: ⁊ vulgo Qualea dicit̄.

Ortygometra pe. cor. rex coturnicū maior aliquāto ac nigrior: auis dicta ꝙ dux ſit ac moderatrix coturnicū. Cōponit̄ em̄ ex ορτυξ et μετρον. mēſura: nō tamen cothurnix idē quod querquedula.

Orthygia: inſula in egeo: que etiaẽ Delos dicit̄. Dicta orthygia/Solino teſte: quia in ea primo viſe ſunt coturnices: quas greci ortygias vocant: nos a ſono vocis qualeas dicimus. Fuit et alia hoc nomine inſula circa Siciliā: que ponte iungitur Siracuſis: et fontē habet Arethuſam hec ex oppoſito Plemmyrij Sicilie amnis. De qua Virgꝭ. lib. iij. Sicanio ꝑtenta ſinu iacet inſula cōtra: Plēmyriū vndoſū nomē dixere priores: Ortygiā alpheū fama ē huc helidis amnē: Occultas egiſſe vias ſubter mare que nūc Ore arethuſa tuo ſiculis confunditur vndis.

Oryx orygis: animal qđ precipue in Getulia naſcitur: fert̄ cōtra ſtare ac ꝯtueri ſolis radios/caniculāq̄ adorare. Eſt ex caprarū genere: de quo habet̄ in Deuteronomio/ꝙ ſit imundū: a q̄buſdā ſolus vocat̄: cōtrario veſtit̄ pilo et ad caput verſo. Col. li. x. Fere pecudes vt capreoli dameq̄/nec minus orygū ceruorūq̄ genera ⁊ aprorū mō lautitijs et voluptatib⁹ dominorū ſeruiunt: mō queſtui ac redditibus.

O Ante S

Os oris: ꝓprie cōcauum illud intra quod ſunt lingua ⁊ dētes. Plinius. Cōtinui dentes aut vtraq̄ ꝑte oris ſunt: vt equo aut ſuperiore primores nō ſunt: vt bobus/ouibus. Quādoq̄ os ponit̄ ꝓ facie. Virgꝭ. Os humeroſq̄ deo ſimilis. Et de brutis etiā dicit̄. Idē. Ora citatorū dextra detorſit equorū. Neq̄ ſolum de facie dicitur/ſed etiā de tota ſpecie que cernit̄: et q̄cquid in aliqua re patet os dici poteſt. Idem. Et ſi q̄s ferro potuit reſcindere ſummū vlceris os. Ouidius. Pronaq̄ cum ſpectēt animalia cetera terrā: Os homini ſublime dedit. Os leonis genus herbe florē faciens purpureū. Col. Narciſſiq̄ comas et hiantis ſeua leonis Ora ſeri. Sciendū ꝙ os producit̄: ⁊ habet omnes caſus plurales ꝑter genitiuū oriū. Virg. lib. viij. Componens manibuſq̄ manus atq̄ oribus ora. Hui⁹ nominis deriuatiua ſunt: Oſculor/oſtium oro/oraculū/orarium/oſculum/orior/ordior/ordino/orea/omen/orificium: et ꝑm aliquos oſtendo. Os oſſis: quod ⁊ oſſum dici pōt. Pac. Oſſum inhumatū ſolidamentū corꝑis vocatur: quod nodatū ⁊ adiunctū inuiceẽ neruis alligauit natura. Hinc cōponit̄ exos: qđ eſt ſine oſſe. Lucil. Exos ⁊ exanguis tumidos per fluctuat artus. Inde Exoſſo as.

Oſculum diminutiuū: paruū os: quod eſt cōtra Priſc. qui nō vult oſculū tenere ſignificatū ꝑmitiui. Ouid. lib. j. Metam̄. Videt igne micantes ſideribus ſil'es oculos videt oſcula. Idē de Daphne. Videt oſcula que nō eſt vidiſſe ſatis. Et oſculū qđ dat̄ amicis: vt eſt illud: Oſculo filiū hōis tradis? Nā in baſiādo labia ꝯſtringunt̄ ⁊ os paruū fieri videt̄ ⁊ exporrigit̄ i oſculū. Differūt autē hec inter ſe: oſculū/baſiū ⁊ ſuauiū: ꝙ oſculū officij ſit: vt cū e lōginquo redeūtes/ſalutam⁹ atq̄ oſculamur. Baſium pudicorū/vt patris in filiū: Suauiū voluptatis/a ſuauitate dictum.

Oſcillum cū c. diminutiuū eſt a diminutiuo oſculum ꝓ paruo ore/ſicut a tātulo tantillū. Col. li. ij. Reliquū qđ ſupereſt ſeminis i tabulatū quo fum⁹ ꝑuenit optime reponas: qm̄ ſi humor inuaſerit/vermes gignit: qui ſimul atq̄ oſcilla lupillorū addiderint: reliqua ꝑs enaſci nō pōt. Oſcilla etiā ſigilla ſunt ⁊ parue imagūcule q̄ arte fictili fingebant̄/et venales ꝓponebant̄: q̄bus hoīes ꝓ ſe atq̄ ſuis Saturno piacula faciebant: vt inquit Macro. Virgꝭ. lib. ij. Geor. Oſcilla ex alta ſuſpendunt mollia pinu. Et ſic ab oſculum fit: cum ſignificat faciē paruā vel totā ſpeciem.

Oſcillo las. ab oſcillum fit: ⁊ ſignificat inclino. Feſtus. Oſcilla ſancta dicunt̄ ꝙ oſcillēt. i. inclinēt: precipites q̄ efferāt oſcillātes. Ser. putat eſſe cōpoſitū ab os ⁊ cilleo es/ꝙ in hoc cillerentur. i. mouerent̄ ora. Nam cillere mouere eſt. Plau. i Am. Ne illi edepol ſi merito meo referre ſtudeant gratiam/allegent qui mihi aduenienti oſcillet: ꝓbe em̄ os moueat probe ipſū pugnis percutiendo: vt illud infra eodem loco. Illic

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

homo me interpollabit: meũq; os fruget denuo.

Oſſiculũ: diminutiuum ab os oſſis. Gel. lib. vj. Ratio ſubtilioꝝ ⁊ vtilitas ipſa operis poſtulauit/ vt tenuiſſimis minutiſſimiſq; oſſicul' caput cõpingeret. Pli. lib. xj. Oim cerebro medio inſunt oſſicula pua. Hinc fit aduerbiũ oſſiculatim: qꝺ ſignificat minutatim.

Oſſeus a. um. quod ex oſſib⁹ eſt. Unde Pli. ſcribit inueniri lapides oſſeos.

Oſſileg⁹ pe. coꝛ. oſſiũ collectoꝛ. Oſſilegiũ: oſſium collectio.

Oſſuaria: appellant' loculi in quibus defunctoꝝ oſſa reponuntur.

Oſſifraga pe. coꝛ. gen⁹ aquilę ab oſſib⁹ frãgendis.

Oſſa ę. mõs in finibus Theſſalię centauroꝝ ſtabulum: quem Seneca dixit Olympo olim cõiunctũ. Luca. Quantus piniferę boꝛeas cum thracibus oſſę. Hinc Oſſeus a. um. Idẽ lib. vj. Attollit titan rupes oſſea coercet. Oſſa ꝟo plural' numerus ab os oſſis. Macro. Oſſa/ dentes cũ vnguibus ⁊ capillis nimia ſiccitate ita denſata ſunt: vt penetrabilia non ſint effectui animę quę ſenſum miniſtrat.

Oſci: Italię ꝑli ab oꝛis fęditate dicti: vñ oſcena ꝟba.

Oſcines pe. coꝛ. ab oꝛe ⁊ canẽdo: aues auſpiciũ oꝛe facientes. Oſcinũ: auguriũ auiũ. Hoꝛat. Oſcinẽ coꝛuũ prece ſuſcitabo ſolis ab oꝛtu.

Oſcedo. vitium quo quis tenetur vt ſępi⁹ oſcitet. Gel' libro. iiij. Deliberatũ de nota eius qui ad cẽſoꝛes ab amico aduocatus eſt: et in iure ſtans clare nimis ⁊ ſonoꝛe oſcitauit: atq; inibi pꝛope vt plecteret' fuit: tanq̃ illud indicium vagi animi foꝛet/ et hallucinantis/ et fluxę atq; apertę ſecuritatis. Sed cũ ille deieraſſet inuitiſſimũ ſeſe et repugnantẽ oſcitatione victũ: tenerĩq; eo vitio qꝺ oſcedo appellet' tum note iam deſtinate exemptus eſt. Quidam dicunt oſcedinẽ ſignificare graueolentiã. Sere. Hinc oſcedo fugit: linguę quoq; vulnera cedunt.

Oſcito as. pe. coꝛ. ex os et cito: ꝓpꝛie ſignificat os cõmoueo/ et os totum aperio: vt fit pꝛę ſomno aut tędio. Quę cum toto coꝛpoꝛe fit/ pãdiculatio vocatur. Cice. lib. ij. de oꝛa. Et iſtam oſcitantẽ ⁊ doꝛmitantem ſapientiã ſceuolaꝝ ⁊ cęteroꝝ beatoꝝ ocio cõcedam⁹. Ponitur etiam oſcitatio ꝓ ocio et animi ſecuritate. Teren. in An. Sperans iã amoto metu inter oſcitãtes oppꝛimi. Dicit' et oſcitoꝛ depo. Cice. li. iiij. ad Heren. Cũ etiã maioꝛes calamitates impẽdere videantur/ ſedetis ⁊ oſcitamini.

Oſcheon latini ſerotũ dicunt. i. teſtiũ receptaculũ. Nã Celſus vbi de moꝛbis tractat qui in naturalib⁹ circa teſticulos oꝛiri ſolẽt: ſinus ⁊ tunicas his appellationibus diuidit. Sin⁹ qui cõſpicit' a nobis/ oſcheon a gręcis dicit'. Noſtri Serotum vocant.

Oſanna componitur ex oſi: quod ſignificat ſaluifica/ ſiue ſaluũ fac/ et anna domine. Quę vox (inquit Hiero.) interiectio eſt depꝛecãtis. Nã ſicut nos ĩ lingua latina habemus interiectiones quaſdã/ vt inſultãdo dicamus vah/ in admirando pape/ in dolendo hei. Et quãdo ſilentiũ volumus imperare: ſtrictis dentibus ſpiritũ coartamus et cogimus tm̃ ſibilum inſonando/ ſcꝫ ſi: ita hebꝛęi inter reliquas ꝓpꝛietates linguę ſuę habent interiectionem: vt quando volũt dominũ depꝛęcari: ponãt verbum petentis affectum/ ⁊ dicant/ anna dñe. Oſi ſaluifica interp̃tat': anna interiectio depꝛęcantis eſt. Si ergo ex duobus his velis compoſitũ verbũ facere/ dices oſianna: ſiue vt nos loquimur/ oſanna media vocali littera eliſa: ſicut facere ſolemus in verſibus qñ ſcandimus. Aleph nãq; littera pꝛima: verbi ſequẽtis extremã verbi pꝛioꝛis Ioth inueniens excludit.

Oſi aduerbium optandi: vt Oſi videam apl'm dei anteq; moꝛiar.

Oſiris pe. ꝓdu. oſiris vel oſiridis gtĩ: fuit Iouis filius ex Niobe Phoꝛonei filia: ſucceſſitq; Phoꝛoneo in regnũ argiuoꝝ. Aegialũ fratrẽ p̃fecit regno Achaię/ et ad Egyptios trãſfretauit glię deſiderio. Quos cũ ſubegiſſet: Iſidẽ quę ⁊ Io vocabat'/ Inachi pꝛimi regis Argiuoꝝ filiam duxit vxoꝛẽ. Ubi cum illa litteras: oſir' varias artes Egyptios docuiſſet: vterq; diuinos honoꝛes meruerũt. Tandẽ a Sityphone egyptio: vel (vt Seruit) a Typhone fratre clã occiſus: ab Iſide diu quęſit⁹ eſt. Tandẽ apud Phialam iuxta Syenen laceratus cõpertus eſt in inſula Abaton in palude iuxta Memphim. Sepeliri eũ Iſis curauit: ⁊ paludem Stygem. i. mœroꝛem appellauit. Nec niſi certis diebus mitratos eo accedere voluit. Sed cũ appar uiſſet ęgyptũs deinde bos quidã/ Oſirim putarunt: adoꝛaueruntq; vt deũ: ⁊ vocarũt Apim. id ẽ bouẽ eoꝝ lingua. Deinde dictus eſt Serapis. Tibull⁹. Te canit atq; ſuum pubes miratur oſirim Barbara memphitẽ plangere docta bouẽ. Mar. Nõ illã mille cataſte Uincebãt: nec quę turba ſerapin amat. De oſiride ſic habet Euſe. lib. de pꝛępara. Diodoꝝ ſiculum inducens. Aegyptios ferunt pꝛimos omniũ motum oꝛdinemq; cęleſtium coꝛpoꝛũ admiratos: ſolem et lunã deos putaſſe: ac ſolẽ quidẽ oſirim: lunã Iſim nuncupaſſe/ a ꝓpꝛietate quadã inditis ipſis nominibus. Nã ſi quis ad latinã linguã ꝟba trãſferat/ multioculus oſiris dici põt: neq; id ab re. Radũs em̃ ſuis quaſi multos reb⁹ immittit oculos/ quib⁹ oĩa pſpicit: vt etiã poeta dicit. Sol q̃ terrarũ flãmis opa oĩa luſtras. Quis nõnulli gręcoꝝ poetę Dionyſium eſſe Oſirim cõfingant. Iſim ꝟo pꝛiſcã latine dicere poſſum⁹ ⁊ lunã/ hoc noĩe indito: qm̃ ſempiterna pꝛiſcaq; ſit: cui coꝛnua depingũt: vel qꝛ cũ minoides coꝛnuta videat': vel ꝙ bos ei apud ęgyptios ſit dedicata.

Oſtendo dis. di. ſum. et oſtentũ. ex os et tendo: ſicut fit in Oſcito ⁊ oſcillo. Os em̃ ꝓ facie ſępe ponit': quę ꝓ toto coꝛpe nõ ſolum hoĩs/ ſed etiã cuiuſlibet rei ſpeciẽ ſumit': vt Do. in Eu. Terẽ. O faciẽ pulchꝛã expo nit. Faciẽ mõ nõ partẽ coꝛpis dicit/ ſed totã ſpeciem quę apparet et cernitur. Merito ergo oſtẽdo ſignificat demõſtro: qꝛ oſtendo eſt ſpeciem ſiue faciẽ rei mõſtro: quia tendere os eſt faciẽ mõſtrare: vel qꝛ os extẽdere ſolemus in id quod volumus demonſtrare.

Oſtento as. frequẽtatiuũ ab Oſtentũ ſupino foꝛmatũ: qꝺ ſignificat ſępe oſtendo. Plau. in Aul'. Altera manu fert lapidẽ: panẽ oſtẽtat altera. Aliqñ cum iactantia oſtendo: vñ Oſtẽtatio iactantia.

Oſtentũ: ab oſtendo: ꝙ ſtatim futuꝝ aliquid oſtẽdat: vt Cometę/ tonitrua die ſereno. Monſtrũ/ qꝺ cõtra naturã fit: vt cum naſcitur aliquid mẽbꝛis alterius generis: qꝺ et pꝛomõſtrũ qñq; dicit': quaſi poꝛro aliq̃d mõſtrans ſiue monẽs. Poꝛtentũ qꝺ licet naturale ſit raro tamẽ ſe oſtendit: ⁊ futuꝝ aliquid cũ tempoꝛis interuallo denunciat: qꝺ aliquid impoꝛtari ac imminere denunciat. Pꝛodigiũ: qꝺ et ſi naturaliter fit/ ac ſępe euenit: ſemp tamen aliquid p̃ſagit mali/ quaſi poꝛro agendũ. Cõfundunt' tñ hęc/ ⁊ ꝓ eodem ſignificato accipiunt': oĩaq; ab eo ꝙ futuꝝ aliquid oſtendunt dicta ſunt. Labeo diffinit oſtentum eſſe cõtra naturam cuiuſq; rei genitum factumq;. Duo ſunt genera oſtẽtoꝝ. Unum/ quotiens quid cõtra naturã naſcit'. Alterum/ cũ quid ꝓdigioſum videt'. Sue. in Ceſa. Cũctãti oſtentũ tale factũ eſt. Quidã eximia magnitudĩe ⁊ foꝛma in ꝓximo ſedens repente apparuit arũdine canens. Accipiunt' etiã oſtenta in bonã partẽ. Sue. in Ueſp. Iampꝛidẽ ſibi ꝑ hęc oſtenta conceptã in ſpeciem imperũ venit. Pli. lib. xvj. ſcribit factũ eſſe oſtentum arboꝛis: a quo deinde tẽpoꝛe maieſtatis populi romani reſurrexerit. Als oſtentũ participialiter poni ſolet. Pacu. In ipſo tẽpoꝛe oſtentũ ſenẽ. i. demonſtratum. Eſt enim oſtentus a. um. Cato. Ager oleto

cõſerũdo qui in ventũ fauoniũ ſpectabit: ⁊ ſoli oſten/
tus erit: ali⁹ bon⁹ nullus erit. Varro lib. j. de re ruſti.
Qui locus optim⁹ vino ſit: et oſtent⁹ ſoli amineũ ſe/
ri oportere. Oſtent⁹ tus. nomen: irriſio dicit. Sal.
in Jug. Sed quoniã eo natus ſũ / vt Jugurthe ſcele/
rũ oſtentui eſſem.

Oſtentoſus ſa ſum. quod oſtentũ facit: vt a Prodigiũ
Prodigioſus.

Oſtris ſiue oſtria: arbor q̃ ſolitaria naſcit circa ſaxa aq̃/
ſa: ſimilis fraxino cortice ⁊ ramis.

Oſtrum dixerũt antiqui id quod ex lino facto olei pur
purgatũq₃ relinquit. Factũ vero dicebant ꝙ vno tem/
pore cõficerent: quem alij centũ ſexaginta modiorũ:
alij centũ viginti faciebant.

Oſtiũ ab obſtãdo quidam deducunt: ꝙ ab eo arcemur
ingreſſu: quidã ab os oris: ꝙ ſit id per qđ ingredimur
vel domũ vel quemcũq₃ aliũ locũ. Alij a greco ωσ͂ε
ιν: qđ eſt repellere. Unde ratio exigit vt ſine aſpira/
tiõe ſcribat: licet eruditor vſus illud cũ ſuis deriua/
tiõe ſcribat: licet eruditor vſus illud cũ ſuis deriua/
tis aſpiret. Oſtia greci Thyras vocant. Uñ Thyri
diõ oſtiolũ. Oſtior latera antas vocam⁹: a quib⁹ an/
tipagimẽta valuar ornamenta.

Oſtia orũ. tm̃ pluraliter fluuior patẽtes adit⁹ ſũt. Vir/
gilius. Italiam cõtra Tyberinaq₃ longe oſtia. Dici/
muſq₃ Nili oſtia ⁊ Tyberina oſtia: q̃ mare intrant/
nõ adit⁹. Et facilis eſt ad regem aditus / nõ facile oſti
um. Et hec ſilua nullos habet adit⁹ / nõ oſtia. Aliquã
do oſtia ponit ꝓ portu. Virgil. Aut portũ tenet: aut
pleno ſubit oſtia velo.

Oſtia e. vrbs in oſtijs Tyberini ſita: ab Anco martio
cõdita: vt inquit Liui⁹: in ipſo maris fluminiſq₃ cõfi/
nio: vt toti⁹ mũdi opes illo veluti maritimo vrbis ho
ſpitio reciperẽt. Ab hac Oſtiẽſes dicti oſtiẽſis ager/
oſtienſis porta Rome: eo ꝙ Oſtiã verſus ducat. Ea
nũc ſancti Pauli porta appellat.

Oſtiatim: ꝑ ſingula oſtia. Quintil. Nec ſectãdo ſingu
la / ⁊ velut oſtiatim pulſanda.

Oſtiari⁹ / oſtij cuſtos. Cui⁹ femininũ eſt oſtiaria: vt An
cilla oſtiaria in Euãgelio.

Oſtraciũ: latine teſta: grece οστρακιον. Unde teſtace
um pauimẽtũ vulgo nũc oſtracũ vocãt. Hic Oſtra/
ciſmus: relegatiõis gen⁹. Nam ciuitates antiquitus
que populari ſtatu regebant: eos qui ſupercellere vi
debant: vel ꝓpter diuitias / vel ꝓpter amicos / alienam
ve poteſtatẽ: extra ciuitatẽ relegare ſolebant ad tem
pus: ſicut docet Ariſtot. lib. iij. Polit. Atheniẽſes
vero exilio decẽnali mulctare cõſueuerant potentes ni
mis ⁊ excellẽtes gloria viros. Et hoc exilij gen⁹ oſtra
ciſmon appellauerũt: qui repertus eſt nõ ad caſtigan/
dũ improbitatẽ / ſed ad potentiã moderandã. Oſtra/
ciſm⁹ autẽ ab oſtraco: id eſt calculo ſiue teſtula nomẽ
ſortit⁹ eſt: qui in hunc modũ Athenis peragebatur.
Oſtraci viritim in cõſilio dabant quiſq₃ / in quib⁹ no
men illius perſcribebat quem vrbe cedere voluiſſet.
Magiſtratus vero qui huic negocio preerant: vniuer/
ſos ſimul calculos recenſebãt / qui niſi ſex miliũ nume/
rũ exceſſiſſent: nihil confectũ eſſe indicabat. Ubi vero
vltim⁹ numer⁹ repertus fuiſſet: eũ decẽ annos exilio
afficiebãt. Hoc oſtraciſmo Themiſtocles / Cimon ⁊
Ariſtides mulctati fuere. De Ariſtide legim⁹: cũ iux
ta eũ quidam ruſtic⁹ illitteratus ſederet: ipſi Ariſtide
teſtã dediſſe vt nomen ſuuz ſcriberet. Admiratus id
Ariſtides / interrogauit nũquid iſtum cognoſceret?
Minime inquit. Sed quid ceteri ita ſentiunt: ego q̃/
q₃ ita cenſeo eũ eſſe damnandũ. Hoc latini teſtularũ
exilium vocant.

Oſtrũ: muricis ſiue cõchilij ac purpure color. Conchy
liũ eñ murex et oſtrũ in eadẽ ſignificatione ſumunt.
Virgili⁹. Tyrioq₃ ardebat murice lena. Idem. Ut
gemma bibat et ſarrano dormiat oſtro. Juue. Hor
ego nõ fugiam conchylia: id eſt murice infecta. Exci/
pitur tamen oſtrũ a cõchyli marino / ex quo purpura
inficit. Cui⁹ (vt Victr. inquit) nõ minores ſunt q₃ ce/
terar rer naturã cõſiderantibus admiratiões: ꝙ ha
bet nõ in omnibus locis quib⁹ naſcit / vnius generis
colorem: ſed ſolis curſu naturaliter temperet. Itaq₃
qđ legit in Põto ⁊ Gallia: quia he regiones ſunt ꝓ/
xime ad ſeptentrionẽ et occidentem / inuenit liuidũ.
Quod autẽ legitur ad equinoctialem / orientem ⁊ oc
cidentem / inuenit violaceo colore. Quod vero meridi
anis regionibus excipitur / rubra procreatur poteſta
te: ea cõchylia cũ ſint lecta ferramẽta circa ſcindunt:
e quibus plagis purpurea ſanies vt lachryma ꝓflu/
ens excuſſa in mortarijs terendo comparat. Et quia
ex concharũ marinar teſtis eximit: ideo oſtrũ eſt vo/
citatum. Igitur muricis ſiue conchylij liquor / qui et
Oſtrũ dicitur tẽperatura artificis adhibita fere pur/
pureus ſit / hoc eſt in violaceũ tendens. Sed hec apđ
auctores confundũtur: Muricem et Oſtrum et Ty
riũ pro purpura ponentes. Sciendũ quoq₃ eſt ꝙ cõ/
che et oſtrea dicũtur firmioris teſte piſces. Conche q̃
teſtam lenem habent ac politã vniformiter rugatam
ſiue denticulatã.

Oſtrea que aſperã ſcabramq₃ teſtã habent: q₃uis gene/
raliter oſtrea quoq₃ conche dicãtur. Item que ex vno
tm̃ latere teſtam habent: altero ſcopulis aut lapidi/
bus alteriue materie adherente. Nam teſte ipſe du/
riores ꝓprie conche dicũtur / quales ſunt cochlearũ.
Sene. Quid oſtreũ ſapiat: quid mullus optime no/
ſti. Dicta oſtrea a greco: Nã ſicut nos a teſta teſtudi
nem vocam⁹: ſiue animal qđ veluti teſta tectũ eſt: ſi/
ue id gen⁹ edificij qđ ex teſta eſt compoſitũ / vel ad te/
ſtudinis ſimilitudinem eſt factũ. Sic greci οστρεαι
απο των οστρακων noiauerũt: dicunt etiã oſtree
fe. ge. Gel. Oſtree ſeneſcẽte luna inuberes / macre / te
nues / exuſte ſunt: creſcẽte luna pingueſcũt. Spõdyl⁹
dicit calloſũ illud rotũdũ albicãs qđ int⁹ habet i me
dio: a ſilitudine ſpõdyli / qđ nos verticulũ dicim⁹: Nã
reliqua caro circũſperſa lacinia dicit.

Oſtreatus a. um. ponit ꝓ duro atq₃ aſpero. Plau. Ita
q₃ iã quaſi oſtreatũ tergũ vlcerib⁹ geſtat.

Oſtrineus a. um. quod eſt ex oſtro.

Oſus cũ ſuis cõpoſitis Exoſus et Peroſus: participia
ſunt / ſiue participior modo capiunt. De quib⁹ in di/
ctione Peroſus. Jũgit aũt oſus cũ actõ / et actiue ſu/
mitur: vt oſus ſũ / oſus es / oſus eſt: ꝓ odi odiſti odit.
Participiũ quoq₃ futuri tpis oſur⁹ et oſor verbale: ab
orſũ ſupino fiunt: q̃ Feſt⁹ ab odio ſumit: licet nõ ſit in
vſu. Plau. i Am: Inimicos ſemper oſu ſũ obtueri. i.
odi. Oſur⁹. Ci. i Lel. Negabat vllã vocẽ iimicitiorẽ
amicitie potuiſſe repiri q₃ ei⁹ q̃ dixiſſet ita amari opor
tere: vt aliqñ eſſet oſur⁹. Oſor. Plau. in Aſi. Madi/
dũ nihili incõtinẽtẽ atq₃ oſorẽ vxoris ſue. i. q̃ odit vxo
rẽ ſuã. Sciẽdũ ꝙ i oſus terminata q̃dã ſignificãt habi
tudinẽ ſiue vehemẽtiã copiã ve / aut affectionẽ: vt aio
ſus / ingenioſus / neruoſus / ſaxoſus / aquoſus: q̃ habet
copiã ſaxor / neruor / igenij / animi. Vinoſus / libidio/
ſus / mulieroſus / ſeditioſus / factioſus: q̃ amat vinũ / li
bidines / mulieres / ſeditiões / factiões. Quedã actio/
nẽ: vt ſtudioſus / ſtomachoſus / cõtũelioſus: q̃ opaz dat
ſtudio: q̃ ſtomachat: q̃ cõtumeliã facit. Quedã paſſio
nẽ: vt odioſus / iuidioſus: q̃ habet odio / ⁊ cui iuidet.
Quedã actiue ⁊ paſſiue accipi pñt: vt formidoloſus /
laborioſus / operoſus / voluptuoſus / religioſus.

O Ante T

Otides: auicule perdicibus ſimiles: que breui volatu
cito laſſantur.

Othrys: mõs theſſalie. Othryades: nomen lacedemo/
nij viri: tã prime q₃ tertie declinationis eſt.

O Ante V

Ouis a greco ὄισ interpoſita u propter hiatum ſigni-ficat pecudem.
Ouinus a um qđ ex oue eſt: vt pellis ouina a quo Ouil-lus ouilla ouillum.
Ouillus a um. Pli. lib. xix. Quin ⁊ ouillo fimo vti qm̄ aliud herbeſceret: diminutiuū eſt ab Ouinus.
Ouile: locus in quo oues morari ſolent.
Ouiaria ę. ouiū multitudo. Var. in ꝓlo. li. ij. de re ruſt. Quod eo facilius faciā ꝙ ⁊ ipſe pecuarias humi grā-des in apulia ouiaria: ⁊ reatino equarias.
Ouiaricus a um poſſeſſiuū ab oue deriuatū. Col. li. viij Et qm̄ de ouiarico ſatis dictū eſt: ad caprinum pecus nunc reuertar.
Ouicula diminutiuū ſignificat paruā ouem.
Ouum ab ὤόν interpoſita u euphonię cauſa.
Ouo as: letor ⁊ leticiā vociferando ſeu canēdo demon-ſtro. Liuius lib. j. Romani ouantes ac gratulantes Horatium accipiunt eo maiori cum gaudio quo pro-pe metum res fuerat.
Ouatio vt eſt ab ouo as: ſignificat paruū triumphum quē faciebāt ouātes qui non in curru ſed pedes ouali corona redeūtes ex pugna cū bellū nō erat īdictū vel ſine ſanguine ꝯfectū: ab ohe gaudētiū interiectione: vt ſit ouatio quaſi ohatio. Iuue. Satur eſt cum dicit Hora. ohe bacche. Vel a voce militum quę fiebat geminata oo littera: ꝑ interpoſitionem u euphonię cauſa: Ut aūt ab ouū ſit ſignificat tēpus quo gallinę oua faciunt: vt vernatio/mellatio/pullatio. Pli. Cer-te luna capiendū cenſent tanq̄ congruere ouationez etiā ſerpentiū humani ſit arbitrij.
Ouatus a um: qđ eſt in ſimilitudinē oui factum. Pli. Alijs turbinatio pyri. Alijs ouata ſpecies ceu malo-rum aliquibus. Hinc ouatū aurū: ouo auratū quoniā oui albo antea illinito ęra ac marmora auri ⁊ argen-ti laminis decorentur. Nec obſtat ꝙ ouum habeat primā longā. Pleraqꝫ eīm deriuatiua primitiuorum naturā non ſeruāt. Perſi. Hinc illud ſubijt auro ſa-cras ꝙ ouato Perducis facies. Hoc Pli. lib. xxxv. de marmoribus loquēs innuere videtur cum inquit. Ut ouatus eſſet numidicus vt purpura diſtingueret ſinnadi[illegible]. Nōnulli ouatū aur̄ dici aiūt: ouatiōe victo-riaqꝫ queſitum: vel ingens et copioſum quantū oua-tionibus comparatur.
Oualis ⁊ hoc ouale: quod ad ouationem pertinet: vt Oualis corona quę ex myrto fiebat.

O Ante X

Oxus: amnis ortus in lacu oxia: vt inquit Ptol. ſiue Oxo vt Solinus.
Oxys maſculini generis ⁊ Oxy neutri īdeclinabile acu-tum citum ⁊ velox ſignificat. Oxos neutri generis ſi-ue Oxeos acetum. Oxys idis ꝓ vaſe aceti.
Oxya grece: acutus accentus latine dicitur.
Oxybaphum: latine acetabulum: ab aceto habet penul-timam correptam.
Oxygarum penul. cor. acutū garū hoc eſt garū ex aceto confectū: qđ in principio mēſę apponi ſolebat. ὀξοσ acetum γαροσ liquamen ex piſce.
Oxygala: q̄ſi acetoſuz lac. Gala latine lac. Oxos acetū
Oxylapatū. Lapatum acuta habēs folia. Oxyſtenon acutum iuncum ſignificat.
Oxyhalme: genus potionis qđ ex ſale et aceto recenti fieri ſolebat aduerſus ſerpentes.
Oxymeli: acetum mulſum dicitur genus potionis qđ ex mellis heminis. x. aceti veteris heminis: ſcꝫ ſalis marini pondo Tymbrę quadrante: aquę marine ſex-tarijs. ſ. pariter decoctis fieri ſolebat.
Oxypora ſunt quę Col. tradit appellari oxygara. Quo-niam inquit cuz vſus exigit aceto garoqꝫ diluuntur. Pli. quoqꝫ lib. xx. Feniculum condimentis ꝓprie om-bus inſeritur. oxyporis etiā aptiſſime. Sūt ⁊ ſua me-dicis oxypora quaſi a celeritate dicta penetrādi. Eſt enim remedium preſentaneū. i. celeriter iuuans. Idē Iuniperus miſcetur antidotis oxyporis.
Oxyporopoli qui cibos vendunt aceto cōfectos. Pli. In eo vſus ⁊ oxyporopoli: ſeruāt addito dulci accre-mentum aceti temperantes.
Oxyſaccaron: potionis genus ex ſaccaro ⁊ aceto. Sac-carum mel dicitur in arundinibus collectum gummi modo candidū ac fragile.

O Ante Z

Ozena: morbus cum vlcera circa nares ſunt pluresue cruſtę: ⁊ odorem fędum habent: cui malo vix poteſt ſuccurri nomēqꝫ trahit ab ozena ſicut ⁊ polyp9. Pli. lib. ix. Polypor̄ gn̄a ⁊ ozena dicta a grauitatꝭ odore
Ozimū penul. cor. ab ὄζω redoleo: genus ędulij redo-lentis ex inteſtinis confecti. Perſius. Cum bene di-ſtincto cantauerit ozima verne.

P Littera muta eſt: nec aſpirationez admittit niſi in di-ctionib9 grecꝭ q̄ poſtponit̄: vt phae-thon. Conuertit̄ qn̄qꝫ in traducen-dis dictiōib9 grecis p in b. vt cū apđ grecos πυξοσ apđ nos buxus ſcri-bit̄. ab αψυρτοσ cū l̄ra ψ. ꝓ q̄ nos pſ ponere ꝯſueuim9 Abſyrt9 cū b. traducit̄. Interdū p exile ꝓ ph aſpirato traduci ſolet vt qđ a grecis φοινικιοσ cū ph aſpirata ſcribitur, a noſtris puniceus transfert̄. Sic πορφυρεον purpu-reū dicimus. Quin ⁊ cōtra vbi illi p exile ponunt: la-tini ſepiſſime aſpiratū traducūt: vt qđ illi υψιπυλη nos hydſiphyle ſcribere ſolemus.

P Ante A

Pabulum ꝓprie pecudū ⁊ aliorum brutorū cibus her-baceus fęniceus paleaceus vel ſtramētitius eſt.
Pabularis ⁊ hoc pabulare qđ ad pabuluz pertinet ſeu quod pro pabulo datur. Colu. Vitia pabularis ⁊ vi-cia ſeminalis.
Pabulor aris pabulum ex agris capio. Vale. maxi. Id poſtq̄ cognouit depoſitis inſignibus imperij fami-liarē vultū induit ac pabulantiū hoſtiū globo ſeſe ob-iecit. Interdū pabulare eſt paſcere. Col. li. viij. Sub-inde quę icedit. ſ. capella ꝯpeſci debet ne ꝓcurrat ſed placide ac lente pabulet̄: vt ⁊ largi ſit vberis.
Pabulator qui pabulatū vadit. Cęſ. lib. v. Repente ex omnibus partib9 ad pabulatores aduolauerūt.
Pachinus penul. indifferente: ꝓmontoriū ſicilię pelo-ponneſuz ſpectās ab aeris craſſitudie. Nā παχυσ pingue ⁊ craſſuz dicit̄. Vir. li. iij. Preſtat trinacrij me-tas luſtrare pachini. Priſcia. in perihegeſi. Qui pro-cul effuſis pachini diſtendit̄ oris.
Pachiſos: fluui9 Sicilię ciuilis ſanguis notat9 infamia
Pachiri montes in minori Aſia.
Pactolus penul. pro. fluuius lydię aureis arenis ſmyr-neos irrigās agros. Iuue. Quod tagus ⁊ rutila pa-ctolus voluit arena.
Pacuuius Brūduſinus poeta tragicus illuſtris ennij poete ex filia nepos Romę picturam exercuit: ac fa-bulas venditauit: deinde Tarentū trāſgreſſus ꝓpe nonagenarius diem obijt: hic vt Quintil. ait graui-tate ſententiarū: pondere verborum: auctoritate per-ſonarum clariſſimus fuit: citra tn̄ nitorem.
Pax a pactione dicitur. Qđ nomen etiaz pluraliter de-clinatuz legitur. Horati9. Hoc paces habuere bone